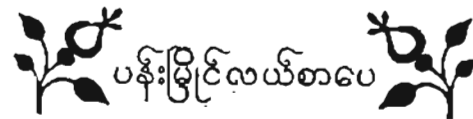

BURMESE
CLASSIC
COM

လယ်တွင်းသားစောချစ် လိပ်ညာဘေးမှ ငေးပါစေ

(ဒုတိယအကြိမ်)

BURMESE
CLASSIC
.com

၅၇(က)၊ ဓရေပင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာဒုံ။ ဖုန်း - ၆၃၅၂၆၂

ပုံနှိပ်မှုစာအုပ်စာရင်း

စာအုပ်ပြုစုခြင်း - ၄၀၁၃၇၉၁၂၀၈

အုပ်စုပြုစုခြင်း - ၄၀၀၁၄၂၀၂၀၉

မျက်နှာပုံစံ - စင်္ကြံယူမောင်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)

ရွှေဟင်္သာစာပေ၊

အမှတ်(၂၆၃)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း။

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးသင်းလွင် (မြ-၀၅၃၆၆)

ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၃၁)၊ ဦးရွှေဦးလမ်း။

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်

ပုံနှိပ်ပြီးစီးသည့်လ - ၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၆၀၁

တန်ဖိုး

မြန်မာ့ - ၁၀၀၀၀၀ ကပ်

၅၇(က)၊ ခရိုင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာဒုံ၊ ဖုန်း - ၆၃၅၂၆၂

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

စာအုပ်၊ လယ်တွင်းသား

၁၇၀

လိမ္မညာဘေးမှဝေးပါစေ / ဦးဟင်္သာလွင် - ရန်ကုန်

ရွှေဟင်္သာစာပေ၊ ၂၀၀၉၊ ခုကြိမ်၊ ၁၃၇ - ၁၈၊ ၁၃ x ၁၈ ခွ စင်တီ။

(၁) လိမ္မညာဘေးမှဝေးပါစေ

လယ်တွင်းသားစာအုပ် လိမ္မညာဘေးမှ ဝေးပါစေ

ပန်းပြင်လယ်စာပေတွင် ရရှိနိုင်သည့် လယ်တွင်းသားစာချစ်၏ စာအုပ်များ

၁။ ပန်းပြင်လယ်မှ ဥယျာဉ်များ

၂။ ရွှေပြင်းခိုက်ပြာရိုးတယ်

၃။ အောင်မိတ်ဖြင့် ထူးချွန်စွာအောင်မြင်နည်း

၄။ သားသမီးကို ပေးချင်သောအဖေ

၅။ ပန်းရည်တက် စာစိစာကုံးများ

၆။ ဥပမိရုပ်

၇။ ပန်းကြာကြိုးအဆိပ်မီး

၈။ ဝန်းချပ်သူနေပြည်

၉။ ပန်းလိုချင် အပင်ကိုပျိုးတတ်မှ

၁၀။ ဝယ်သူစိတ်ကြိုက် လှပစိတ်ကြိုက်

၁၁။ စကားလက်ဆောင်

၁၂။ ဘဝလမ်းညွှန်စကားမွန်

၁၃။ လိမ်ညာဘေးမှ ဝေးပါစေ

၁၄။ အချစ်အိမ်လေးတည်ဆောက်မယ်

၁၅။ စကားပုံမှပေးသော အတွေးအမြင်

၁၆။ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဝူး

၁၇။ ပြန်မလော့ပြန်မှ နာဂင်ပုံပြင်များ

မာတိကာ

၁။ လမ်းပေါ်မှ ဝိုက်ဆံအိတ်	၁
၂။ ပြောင်းလဲတတ်သော ပရိမိနာ	၁၇
၃။ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်နှင့် ဆန်တစ်အိတ်	၂၁
၄။ နားရေးကြော်ငြာမှ လိပ်စာ	၂၄
၅။ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်နိုင်သူ	၂၈
၆။ မှတ်တိုက်ခံရသော ရွှေအတု	၃၂
၇။ ငွေညှာပြီးလျှင် လူကိုပါ	၃၅
၈။ ရုပ်ရှင်ရုံမှ တည်ကြက်မ	၄၀
၉။ ကျားဂူဝင်၍ ကျားဖမ်းသောမိန်းမ	၄၄
၁၀။ အားနွဲ့သူ၏ အန္တရာယ်	၅၀
၁၁။ မျက်ပြောင်၍ ကြောင်ရဲသည်	၅၈
၁၂။ တစ်သိန်းတန် ရိုက်ချက်	၆၃
၁၃။ မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်	၇၁
၁၄။ မတတ်ဘဲနှင့် အတတ်ဟောစုံသည်	၈၀
၁၅။ အလိမ်ခံချင်ကြသူများ	၈၆
၁၆။ လက်လှည့်ဘိုးတော်	၉၂
၁၇။ အချက်မသိလျှင် အထင်ကြီးသည်	၉၈
၁၈။ ကောက်သော် မစားလောက်	၁၀၅
၁၉။ မိန်းကလေးများ သတိထား	၁၁၁
၂၀။ မိန်းကလေးများ လိမ်ညာဘေးမှဝေးပါစေ	၁၁၇
၂၁။ လိမ်ရောင်း လိမ်ဝယ် လိမ်လည်သူများ	၁၂၄
၂၂။ ခုနစ်သိန်းကျော် လိမ်ညာနည်း	၁၂၉
၂၃။ စာသင်တိုက်ကြီးသို့ ဆန်အိတ် ၁၀၀	၁၃၂
၂၄။ ထိလက်မှတ်နှင့် လိမ်ညာဘေး	၁၃၅

လိမ်ညာဘေးမှ ဝေးပါစေ

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ရိုးရိုးသားသား လုပ်မစားချင်၊ သူများ လုပ်စား လိမ်ညာစားချင်သူများရှိသည်။ အချို့က တစ်ဦးချင်းလိမ်ညာစားသည်။ အချို့က အဖွဲ့နှင့် လိမ်ညာသည်။ လိမ်ညာနည်းအမျိုးမျိုး ကိုလည်း အသုံးပြုကြသည်။

လိမ်ညာနည်းများကို သိထားလျှင် ရှောင်နိုင်သည်။ သတိရှိလျှင်လည်း လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ လိမ်ညာနည်းကို မသိ သတိလည်း မရှိလျှင် လိမ်ညာခံရတတ်သည်။

အလိမ်ခံရလျှင် ရှက်စရာလည်းကောင်းသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလည်း ဆုံးရှုံးသည်။

များသောအားဖြင့် လိမ်ညာခံရသူများမှာ -
သူများပစ္စည်းအချောင်လိုချင်သော လောဘကြီးသူများ၊
ယုံလွယ်တတ်သူများ၊
အားနာတတ်သူများ၊
ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသော ရိုးအလွန်းသူများဖြစ်သည်။
လူလိမ်တို့ ကျင်လည်ကျက်စားရာနေရာများမှာ လူစည်ကားရာ ခြံကြီးများမှာ ဖြစ်သည်။

လူဦးရေများပြားသော ခြံကြီးများမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြ၊ ခြံငယ်များတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကြသည်။ လူစိမ်းလာလျှင်လည်း သိသာသည်။ လိမ်ညာရန် မလွယ်။

ခြံကြီးများတွင် မသိသူများကို အလွယ်နှင့်မယုံနှင့် သတိထားသင့်သည်။

လိမ်ညာနည်းများကိုသိထားနိုင်ခြင်းဖြင့် လိမ်ညာဘေးကင်းဝေးကြပါစေ။

လမ်းပေါ်ပိုက်ဆံအိတ်

လမ်းပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခု ကျနေသည်။ တစ်ယောက်ကမြင်၍ သွားကောက်သည်။ တခြားတစ်ဦးရောက်လာပြီး ကောက်မည်လုပ်ပါသည်။ ပထမလူက ဦးသွားသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မြင်တာပဲ ကောက်မလို့ ခင်ဗျားဦးသွားတယ်။ လမ်းပေါ်ကရတာပဲ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှန်းလဲမသိဘူး။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာ ခင်ဗျားချည်းတော့မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အတူတူတွေ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်လဲ ခွဲပေးပေါ့။ မျှမျှတတပေါ့ဗျာ...။”

ကောက်ရသူက မပေးလိုကြောင်းပြောလျှင် ရဲသွားပြောမည်။ ရယ် က သွားပြောမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိမ့်မည်။

ကောက်ရသူ လောဘတက်လာ၍ ခွဲပေးမည်။ သို့သော် သူကရသူ ဖြစ်၍ သူ့ကိုပိုပေးရမည်ဟုပြောလျှင်၊ လူရှင်ရာကိုခေါ်သွားပြီး အိတ်ကိုဖွင့်ကြမည်။ အိတ်ထဲမှာ ငွေအနည်းငယ်နှင့် ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဆွဲကြိုး စသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း ပါတတ်သည်။

ယုတ္တိရှိအောင် အပေါင်လက်မှတ်ကလေးမင် ပါတတ်သေးသည်။ အပေါင်ဆိုင်မှရွေးလာပြီးမှ ကျခဲ့သည်ဟန်။

ခွဲယူရန်ခက်နေသည်။ တစ်သိန်းကျော်တန်မည်မှန်းပြီး ငါးသောင်းခွဲပေးရန် တောင်းလိမ့်မည်။

ကောက်ရသူမှာ ငါးသောင်းမပါ။ နှစ်သောင်းခန့်သာ ပါသည်။ လူလိမ်
မကျေနပ်။ လက်ပတ်နာရီနှင့် လက်စွပ်ပါတောင်းမည်။

ကောက်ရသူက တစ်သိန်းကျော်တန်ကိုမက်၍ မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်
အောင် ပေးလိုက်မည်။

လူလိမ်က သုံးသောင်းဖိုးနီးပါးယူပြီး ထွက်သွားမည်။

နောင်တွင်မှ ရွှေအတုဖြစ်၍ လိမ်ညာခံရမှန်းသိတော့သည်။

သူများပစ္စည်းကို အချောင်ရချင်သော လောဘကြောင့် အချောင်
သမား၏ လိမ်ညာခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ကောက်ရသူက လောဘကိုသိမ်းဆည်းနိုင်လျှင် လိမ်ညာ၍မရ၊
ရဲစခန်းတိုင်မည်။ ရှေ့ကတိုင်မည် ခြိမ်းခြောက်၍မရ။ ကိုယ်ကပင်
ရှေ့ကတိုင်မည်။ ဝိုင်ရှင်စုံစမ်းပေးမည်ဆိုက လူညာလိုက်ပုံမည်မဟုတ်။
လစ်ထွက်သွားလိမ်မည်။ သူ၏ ပစ္စည်းလေးပင် ဆုံးရှုံးသွားဦးမည်။

(အချောင်လိုချင်လျှင် အညာခံရတတ်သည်)

မှော်ဆရာ၏ ဝဲပညာ

ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ကိုလှဆွေမှာ နွားကုန်သည်ဖြစ်သည်။ သူ
လိုချင်သော နွားအမျိုးအစားရှိသည်ဆို၍ ပုသိမ်ကြီးဘက်သို့ သွားသည်
မန္တလေးထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်မှာ၍ထွက်
လာသည်။

“နောင်ကြီး... မီးတစ်တို့လောက်”

အသက်လေးဆယ်ခန့်လူတစ်ယောက် ဆေးလိပ်မီးတောင်း၍ မီးပါ
သောဆေးလိပ်ကို ဦးလှဆွေ လှမ်းပေးသည်။

လူငယ်က ဆေးလိပ်ချင်းအီးတို့နေစဉ် အသက်(၅၀)ခန့်လူတစ်ဦးရောက်
လာသည်။

“ဒီမှာ ... လုံမလေးတွေရှိလား”

“ရှိတာပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေအများကြီး”

ဆေးလိပ်တောင်းသူက ပြောသည်

“မဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ဖို့လို့ လုံမလေးပြောတာ”

“ဟာ အရေးထဲမှ သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“နေရာသိရင် လိုက်ပြပါ။ သုံးထောင်ပေးမယ် ... လက်ဖက်ခြောက်
လာရောင်းတာ ... ပျော်ချင်ပါးချင်လို့”

လူကြီးပြောပုံမှာ ရှစ်သံဝဲဝဲဖြစ်သည်။ ပုံကလည်းရှမ်းပုံ။

လက်ထဲမှာ ငွေအိတ်နှင့်တူသောလွယ်အိတ်ကိုဆွဲလျက် -

“သုံးထောင်တော့နည်းတယ်ဗျာ။ ရှစ်ထောင်ပေး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လေးထောင်စီပေါ့”

ဆေးလိပ်မီးတောင်းသူကပင် ပြောသည်။

“သူက မင်းနဲ့အသိလား”

“ဟာ ကျွန်တော့်ဦးလေးဗျ”

“ဟုတ်လား”

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေကို လှမ်းမေးသည်။

ဦးလှဆွေက ငွေလေးထောင်အချောင်ရချင်၍ -

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ပေးမယ်ကွာ ရှစ်ထောင်၊ လိုက်ပို့ပေးပါ”

“လာ ဦးလေး ... လိုက်ပို့လိုက်ရအောင်”

ဦးလှဆွေလိုက်သွားသည်။ ရှမ်းကြီးက နောက်တက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပါလာသည်။

“ဦးလေးရေ နေရင်းတိုင်ရင်း ကျွန်တော်တို့ လေးထောင်စီတော့ဦးမယ် အဲ့ဒီမိန်းမတွေရှိတဲ့အိမ် ကျွန်တော်သိတယ်၊ သိပ်မဝေဘူး။ ဆေးလိပ်မီး ပေးတဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ဦးလေးပါရအောင် ငါးထောင်ပိုတောင်းလိုက်တာ၊ ရှမ်းကြီးက ရက်ရောတယ်”

ဦးလှဆွေမှာ သူ့အတွက်ပါ တောင်းပေးသူကို ကျေးဇူးတင်လိုက် မိသည်။ ကိုယ်က ထိုအိမ်မျိုးကို သိပ်သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အဖော်လိုက်ပြီး အချောင်လေးထောင်ရတော့မည်။

လမ်းကြိုလမ်းကြား တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နှင့် တော်တော် သွားရသည်။

ဘယ်ရပ်ကွက် ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းပင် ဦးလှဆွေမသိ။

နောက်ဆုံးမှာ အိမ်လေးတစ်အိမ်ရောက်သည်။ တံခါးပိတ် သော့ခတ် ထားသည်။

“ဟာ ဒီကောင်မလေးတွေ ဘယ်များသွားနေလဲ မသိဘူး။

ကျွန်တော် သွားရှာလိုက်ဦးမယ်။ ဒီအိမ်ပဲဗျ၊ ဒီမှာစောင့်နေဦး”

ရှမ်းကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

အသက် (၄၀)ခန့်လူ ထွက်သွားသည်။

“လုံမလေးရှိပါ့မလား”

“ရှိပါတယ်”

ဦးလှဆွေက အာမခံတာခံနေသည်။

“ဖဲကစားတတ်လား”

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေကိုမေးသည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကစားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကစားပါဘူး”

ဦးလှဆွေက အမှန်အတိုင်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ကျွန်တော်ကတော့ ဝါသနာပါတယ်။ ကျွဲယဉ်းလုံ၊ ခွားယဉ်းလုံ၊ လောင်းကစားတာပဲ”

ဦးလှဆွေ ရယ်လိုက်သည်။

“သူသွားရှာတာတွေ့ပါ့မလား”

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေကိုမေးသည်။

“တွေ့မှာပါ”

ရှမ်းကြီးက သူ့ဖဲကစားသည့် အကြောင်းများ ဆက်ပြောသည်။

ခဏအကြာတွင် လုံမလေးသွားရှာသူ ပြန်လာသည်။ လက်ထဲမှာ သော့တစ်ချောင်းပါလာသည်။

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရေတိုင်မှာ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်လုပ်နေတယ်။

ခဏကြာမယ်တဲ့၊ အိမ်ထဲကစောင့်ပါတဲ့”

တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး အိမ်လေးထဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ဖဲထုတ်ရှိရင်ကောင်းမှာပဲ လုံမလေးစောင့်ရင်း အပျိုငါးပြေ ကစား ရတာပေါ့။”

“သူတို့က အပျင်းခံပြုကစားတတ်တာပဲ။ ဂျီရုဇာလမ်ပေါ့။ ဟယ်နားထားလဲမှ မသိတာ”

ခေါ်လာသူကပြောသည်။

“အပေါ့သွားချင်တယ် အိမ်သာရှိလား”

“ဟိုရှေ့ဘက်နား သွားလိုက်”

ရှမ်းကြီး အိမ်လေးထဲမှ ထွက်သွားသည်။

လမ်းပြသူက ဖဲထုတ်လိုက်ရှာသည်။

“ဟော ဒီမှာ တွေ့ပြီ”

အိမ်တံခါး ပေါင်ပေါ်မှာ ဖဲထုတ်ကိုရှာ၍ရသည်။

“ဖဲထုတ်တော့တွေ့ပြီ ဦးလေးရေ။ ရှမ်းကြီးကတော့ ငွေတော်တော်များများ ပါပုံရတယ်။ အပေါ့သွားတာတောင် သူ့အိတ်ကို မထားခဲ့ဘူး။ ဟင်း... ဟင်း အပျင်းခံပြု ကစားရင်းနဲ့ ရှမ်းကြီးဆီကရသလောက် ချူယူရမှာပဲ ဦးလေးရေကမိုက်၊ ကျွန်တော်နောက်ကနေ ဖဲလဲပေးမယ်၊ ရှမ်းကြီးလူအကြီး၊ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

ဦးလှဆွေမှာ သွားရင်းလာရင်း လေးထောင်ထက်ပိုရဦးမည်ကို လောဘတက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ ရှမ်းကြီးပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒီမယ် ဖဲထုတ်တော့တွေ့တယ်... အပျင်းခံပြု ကစားမလား”

လမ်းပြကမေးသည်။

“အား ကောင်းတယ်၊ ကစားမယ်”

ရှမ်းကြီးက ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်ဦးလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ သက်တူရွယ်တူချင်း ကစားကြ ကျွန်တော်နောက်ကကြည့်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ နိုင်အောင်ကစား။ ဒီအိတ်ထဲမှာငွေတွေ အများကြီးပါတယ်။ ကြိုက်သလောက်ကစားရတယ်”

လမ်းပြက ဦးလှဆွေ၏ခါးကို နောက်မှ အသာတို့လိုက်သည် ဦးလှဆွေရေမှ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာကစားမလဲ” ရှမ်းကြီးကမေးသည်။

“သုံးချပ်ကိုးမီးပေါ့။ ဟုတ်တယ်မို့လား ဦးလေး”

နောက်မှလူက အဖြေပေးရင်း ဦးလှဆွေကိုမေးသည်။

ဦးလှဆွေ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သုံးချပ်ကိုးမီးမှာ သူကစားတတ်သော နည်းဖြစ်၍ အဆင်ပြေသည်။

“ကျွန်တော်ဒိုင်ကိုင်မယ်။ ခင်ဗျားကြိုက်သလောက်ထိုး”

ရှမ်းကြီးက ဖဲထုတ်ကို ကုလားဖန်ထိုးပြီး ဦးလှဆွေကို အချိုးခိုင်းသည်။

ဦးလှဆွေချိုးပေးလိုက်သည်။ ရှမ်းကြီးက သုံးချပ်စီဝေသည်။

ဦးလှဆွေက ငါးရာထိုးသည်။ နောက်မှလူက တစ်ထောင်ထိုးသည်။

ဦးလှဆွေက ငါးပေါက် ရှမ်းကြီးက နှစ်ပေါက်။

ဦးလှဆွေတို့ စားရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ဦးလှဆွေလက်ရဲလာသည်။ တစ်ထောင်ထိုးသည်။ နောက်မှလူက နှစ်ထောင်ထိုးသည်။

ဦးလှဆွေက ခြောက်ပေါက် ရှမ်းကြီးက ဘူကျနေသည်။

ဦးလှဆွေတို့ ဆက်တိုက်စားရသည်။

ရှမ်းကြီးမှာ သူ့ဖဲကိုသာ မကျေနပ်ကြည့် ကြည့်နေ၍ နောက်မှလူက

ဖဲသုံးချပ်ကို အပုံထဲသို့ မထည့်ဘဲ ခိုးယူထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ရှမ်းကြီးကဝေပြန်သည်။

ဦးလှဆွေ၏ဖဲမှာ နှစ်ပေါက်သာရှိသည်။ သို့သော် နောက်မှလူက

ခိုးထားသော ဖဲချပ်များနှင့် အလဲအလှယ်လုပ်၍ ကိုးပေါက်ဖြစ်သွားသည် ဦးလှဆွေကိုပြုပြီး ဖဲသုံးချပ်ကို ပြန်မှောက်ထားလိုက်သည်။ ပိုသောဖဲများကို

နောက်မှလူက ဦးလှဆွေ၏ပေါင်အောက်ကို ထိုးသွင်းပြီး ဂုတ်ထားလိုက်သည်။

ရှမ်းကြီးဘာမျှမသိ၊ သူများကိုလည်းမကြည့်၊ သူ့လက်ထဲမှ ဖဲနှစ်ချပ် ကိုသာ အသေအချာပွတ်ကြည့်နေသည်။ အောက်မှ မကြည့်ရသေးသော ဖဲတစ်ချပ်ကျန်သေးသည်။

“ကဲ ထိုးကြလေ၊ ဖဲကြည့်ပြီးပြီလား”

“မကြည့်ရသေးဘူး”

နောက်မှလူကပြောသည်။

“မကြည့်ရသေးရင် ကြိုက်သလောက်ထိုး ကျွန်တော်လည်း တစ်ချပ် မကြည့်ရသေးဘူး”

“ငါးထောင်ထိုးမယ်၊ ရမလား”

နောက်ကလူက မေ့သည်။

“ငါးထောင်မကဘူး၊ ငါးသောင်းတစ်သိန်း ကြိုက်သလောက်ထိုး”

ရှမ်းကြီးက သူ့အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်အထပ်လိုက် အထုပ်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟော့ဒီမှာ ငါးသိန်းဆိုတယ်၊ ကြိုက်သလောက်ထိုး ခင်ဗျားတို့ နိုင်ရင် တစ်ခါတည်းနဲ့ အကုန်ယူသွား”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်ထိုးမယ်”

နောက်မှလူက ငွေတစ်သောင်းနှင့်အတူ သူ့လည်ပင်းမှ ဆွဲကြီးကိုပါ ဖြုတ်ထိုးသည်။

“ဒါ သုံ့သိန်းတန်တယ်”

ဟုလည်း ပြောပြီး ဦးလှဆွေကို ခါးကုတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးထိုးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ရင် တစ်ဝက်စီခွဲယူမယ်”

ဦးလှဆွေ ရင်ခွန်သံတွေ မြန်လာသည်။

ကိုယ့်ဖဲက ကိုးကထန်းဖြစ်တာ သေချာနေပြီ။ သူ့ဖဲမှာ တစ်ချပ်မကြည့် ရသေး။ ကိုယ်ကနိုင်ဖို့ သေချာနေသည်။ အလွန်ဆုံး ကိုးတိုက်ရုံသာ ရှိမည်။

ရှမ်းကြီးပုံကြည့်ရသည်မှာ အူတူတူ အတတဖြစ်၍ ဖဲလဲထားသည်ကို

မသိဘဲ အတင်းထိုးခိုင်းနေသည်။ နိုင်၍ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီခွဲယူလျှင် နှစ်သိန်းငါးသောင်း အချောင်ရမည်။

နွားတစ်ကောင်သာမက နွားနှစ်ကောင်ဝယ်၍ရမည်။

ဦးလှဆွေ လောဘတက်လာသည်။

နွားဝယ်ရန် ယူလာသော အိတ်ထဲမှ ငွေနှစ်သိန်းကို ထုတ်ယူ၍ ထိုးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ဦးလေးရ”

နောက်မှလူက အားပေးသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

ရှမ်းကြီးကမေးသည်။

“နှစ်သိန်း”

ဦးလှဆွေက ရဲရဲဝံ့ ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သူကသုံ့သိန်းနဲ့ ချင်ဗျားက နှစ်သိန်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ရင် ငါးသိန်းထုပ်ကိုယူသွား...”

ရှမ်းကြီးက သူ့ပိုက်ဆံထုပ်ကို ပုတ်ပြသည်။

ဦးလှဆွေ မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်ပြီး ပိုက်ဆံကို မြန်မြန်ယူ မြန်မြန်ပြန်ချင် လှပြီ။ ရွာရောက်ရင် ရွာမှလူများကို ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောပြချင်သည်။

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေကို ထပ်မေးနေသေးသည်။

“သေချာပါတယ်”

ဦးလှဆွေက အခိုင်အမာပြောသည်။

“ခင်ဗျားရှုံးမှ ဘာဘာညာညာ မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး”

ဦးလှဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုယ့်ဖဲက ကိုးဖြစ်နေတာ သူမသိပေမယ့် ကိုယ်ကသိနေသည်။

“ကဲဒါဖြင့် စိမ်းဖြူ၊ ခင်ဗျားဖဲကို ကြည့်လိုက်...”

ဦးလှဆွေက မသိသောဟန်နှင့် ဖဲသုံးချပ်ကိုရိုက်ပြီး လှန်လိုက်သည်။

“ဟာ ဦးလေး ကိုးဗျ ပွဲပြီ”

နောက်မှလူက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။

ဦးလှဆွေက ဖဲသုံးချပ်ကို ရှမ်းကြီးမြင်အောင်ပြသည်။

ရှမ်းကြီးမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဖဲကြည့်လေ”

နောက်မှလူက ရှမ်းကြီးကိုပြောသည်။

ရှမ်းကြီးက ကျန်သောသုံးဖဲတစ်ချပ်ကို မကြည့်ရဲသေး။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ရင် ခင်ဗျားငါးဆယ်နဲ့ ယူမှာနော်”

နောက်မှလူက သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။

“ယူပေါ့၊ သွေးမနည်းပါဘူး၊ ဒီလောက်ငွေများ ကွဲရှဉ်းလုံးနဲ့ ခွားရှဉ်းလုံး

တောင် ရှုံးဖူးသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဖဲကိုကြည့်”

ရှမ်းကြီးက ကျန်နေသောတစ်ချပ်ကို ကောက်ယူပြီး လက်ငါးပေါ်မှာ

ရိုက်လှန်လိုက်သည်။

ကုလားဖဲဖြစ်သည်။

“နိုင်တယ်ကွ”

ရှမ်းကြီးက ဆေးဖယ်ထားသော ကြည့်ပြီးသားဖဲနှစ်ချပ်ကို လှန်ပြ

လိုက်သည်။

ကုလားသုံးကောင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ၊ သွားပါပြီ”

ဦးလှဆွေ မျက်လုံးများပြာသွားသည်။

အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချထားသော ကိုးကို ကုလားသုံးကောင်

ဖြင့် အနိုင်ရသွားသည်။

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေ၏ပိုက်ဆံထုပ်နှင့်တကွ နောက်မှလူ၏ ဆွေခွဲကြီးကိုပါ သိမ်းယူသွားသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ပြန်နိုင်မှာပါ”

နောက်မှလူက ကိုးပေါက်ကျသော ဖဲသုံးချပ်ကို အပုံထဲပြန်မထည့်ပဲ ဦးလှဆွေ၏ ပေါင်အောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ရှမ်းကြီးမြင်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ ပေါင်အောက်မှာပြစမ်း”

ရှမ်းကြီးက ဦးလှဆွေအား ပေါင်ကို ကြိုခိုင်းသည်။

ဖဲချပ် ခြောက်ချပ်ထွက်လာသည်။

“ဟင်၊ ခင်ဗျားတို့ ဖဲခိုးတယ်၊ ကျွန်တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး စမ်းသပ်သာလား၊ ဒီမှာကြည့်”

ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း...

ရှမ်းကြီးက သူလည်ပင်းကို သွလက်သီးဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးပြသည်။

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့မှာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

နောက်မှလူက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တောင်းပန်နေသည်။

ဦးလှဆွေမှာ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်း ဆုံးရှုံးသွားသည်ကို ပူလောင်နေ၍ ကြောက်ရုန်းလည်းမသိ၊ တောင်းပန်ရုန်းလည်းမသိ၊ စိတ်သောကကြီးစွာ ရောက်နေသည်။

“ငါက ရှမ်းဆရာကြီးကွ၊ ငါ့မှာ သိုင်းတပည့် ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ ငါ့ကို လာစမ်းရင်သေသွားမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပေးပဲ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူးကွ”

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အပိုက်အမဲတွေ ငွေမယူပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား တောင်းပန်ပါတယ်”

နောက်မှလူက ရှမ်းဆရာကြီးကို ထိုင်ကန်တော့နေသည်။

“ဦးလေး ကန်တော့တောင်းပန်းလိုက်” ဟူ၍ ဦးလှဆွေကိုလည်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ကိုနိုင်မယ်ထင်လို့လား”

ဖောင်း၊ ဖောင်း၊ ဖောင်း၊ ဖောင်း

ရှမ်းကြီးက သူ့လည်ပင်းကို လက်သီးနှင့်ထိုးပြန်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဦးလေးက ရှိဦးတောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားတို့တောင်းပန်းလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဖဲမှော်အောင်ထားတဲ့လူဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုညစ်ညစ်မနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အခုရှုံးပေးမယ့် နောက်ကို တစ်သက်လုံးနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်က ဖဲမှော်လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းသွား၊ မီးခြစ်ဘူးခွဲတစ်ခုနဲ့ မီးသွေးခဲတစ်ခဲရှာချေ”

ရှမ်းကြီးက နောက်မှ လူကိုခိုင်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

အသက်လေးဆယ်ခန့် သန်သန်မာမာလူက ရှမ်းအဘိုးကြီးကို သိပ်ကြောက်နေကြောင်း ဦးလှဆွေသတိထားမိသည်။ သူ့ပါ ကြောက်လာသည်။

နောက်မှလူက မီးဖိုဘက်သို့ထွက်သွားပြီး ခဏသာကြာသည်။ မီးခြစ်ဘူးခွဲတစ်ခုနှင့် မီးသွေးခဲတစ်ခဲယူလာပြီး ရှမ်းကြီးကိုပေးသည်။

ရှမ်းကြီးက မီးခြစ်ဘူးခွဲကို ဦးလှဆွေ၏ နောက်ကျောဘက်မှာ မီးသွေးခဲနှင့် ဝလုံးတစ်လုံး ရေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလက်ကို တန်းလိုက်၊ လက်ဖြန့်ထား”

ဦးလှဆွေက ရှမ်းကြီးခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

ရှမ်းကြီးက မီးခြစ်ဘူးခွဲ၏လက်ဝါးပေါ်မှာ ဝလုံးပါသည့်ဘက်ကို အောက်ထား၍ တင်လိုက်သည်။

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါအဖြူကိုထုတ်၍ ဦးလှဆွေ၏ လက်ဖျံပေါ်မှာ အုပ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခြုံခံ၍ တတွတ်တွတ်မန်းမှုတ်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် မန်းမှုတ်ပြီးသည်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါကို ဖယ်လိုက်သည်။

ဦးလှဆွေ အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေသည်။

သူ့လက်ဖျံပေါ်မှာ မီးသွေးဖြင့်ရေးထားသော ဝလုံးလေး တစ်လုံးတွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား ဖဲမှော်အောင်သွားပြီ... ကျွဲရှဉ်းလုံး၊ ခွားရှဉ်းလုံးဖဲရိုက်စားတော့၊ ဘယ်သူ့ဘယ်လောက်ညစ်ညစ် ခင်ဗျားကို မနိုင်တော့ဘူး”

ဦးလှဆွေမှာ ငွေနှစ်သိန်းအခွံ့ကိုကာမိအောင် ဖဲရိုက်စားရတော့ မည်ဟု ထင်စားနေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ လုပ်ပေးပါဦး ဆရာကြီး”

နောက်မှလူက တောင်းဆိုနေပြန်သည်။

ဆရာကြီးက သူ့လက်ထဲသို့ မီးခြစ်ဘူးခွဲပြောင်းထည့်ပြီး လက်ဖျံမှာ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ဖဲမှော်သွင်းပေးသည်။ သူ့လည်း ဖဲမှော်အောင်သွားပြန်သည်။

“မင်းသွား၊ ရေတစ်ခွက်ခပ်ချေ”

ရှမ်းဆရာကြီးအမိန့်အရ လမ်းပြလုပ်သူက သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလာသည်။

မင်းတို့နှစ်ယောက် ရေခွက်ကို ငါပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်ဆို”

ဦးလှဆွေနှင့် လမ်းပြသူက ရေခွက်ကိုအတူကိုင်ရသည်။

ရှမ်းကြီး ရှေ့ကိုတိုင်ပေးသည်ကို နောက်မှလိုက်ဆိုကြရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် ဖဲကစားပြီး ခွဲတာဖြစ်ပါတယ်၊

အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါဘူး ပြောတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခွဲရ

ကိုးပေါက်မှ အပ်ကိုးစင်းထွက်ပြီး သေပါစေသား”

သစ္စာဆိုပြီးသည်နှင့် ဦးလှဆွေနှင့် လမ်းပြလုပ်သူတို့ ရေတစ်ခွက်ကို တစ်ဝက်စီသောက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ယီးတီးယားတား ထင်မနေနဲ့၊ ကျုပ်က မှော် ပညာရှင်၊ အခု ခင်ဗျားတို့ သစ္စာရေသောက်ပြီးပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်ပြောတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဒွါရကိုးပေါက်က အပ်ကိုးစင်းထွက်ပြီး အသေဆိုး နဲ့သေမှာပဲ၊ သေမှာမကြောက်ရင် ပြောကြ”

“မပြောရဲပါဘူးဆရာကြီး ကြောက်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးကိုလဲယုံပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ရော ဒါ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုံမလေး အိမ်ခေါ်လာတဲ့အတွက် လေးထောင်စီယူ၊ ခင်ဗျားတို့ လုံမလေး ကလဲ ခုထိမလာဘူး၊ ကျုပ်လဲ ဒီနေ့ညနေပြန်ရမှာ ခင်ဗျားတို့လုံမလေးကို မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ရှမ်းကြီး အိမ်ကလေးမှ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ဦးလှဆွေတို့ တူဝမ်းနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ကလေးထဲမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့ကြသည်။

ဦးလှဆွေ ရွာရောက်သည်နှင့် အိပ်ရာထဲမှ မထတော့ပါ။

နွားလည်းမပါ၊ ငွေလည်းပြန်မပါ၍ သွမိန်းမက သံသယဖြစ်နေသည်။

မေး၍လည်းမရ၊ ဦးလှဆွေ ဘာမှပြန်မပြောရဲ၊ ဒွါရကိုးပေါက်မှ အပ် ကိုးစင်းထွက်သေမှာကို ကြောက်နေသည်။

နောက်တော့ သွမိန်းမကတစ်ဆင့် ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ရင်းနှီးသူများ သိကုန်သည်။ အတင်းအကျပ် မေးကြသည်။

ဦးလှဆွေက ဘာမျှမပြော။

သုံးရက်ကျော်၍ လေးရက်ရောက်မှ ဦးလှဆွေ အတွေးတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည်။

“ပြန်ပြောလျှင် ဒွါရကိုးပေါက်မှ အပ်ကိုးစင်းထွက်သေရန်” သစ္စာ

ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ကို စာရေးပြလျှင်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။

စာရွက်တစ်ရွက်တွင် စာရေးပြသည်။

ထိုသို့ စာရေးနေရင်းမှာပင် ခဏရပ်ထားရသေးသည်။ မျက်စိက ယားလာသလိုလို၊ ဗိုက်ထဲက နာလာသလိုလို ခံစားရ၍ အပ်ကိုးစင်းထွက် လာမှာကို ကြောက်နေသည်။

နောက်မှ သေချင်လည်း သေပစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စာကိုပြီး အောင်ဆက်ရေး၍ အားလုံးသိအောင် ပြလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီကောင် လူလိမ်လူညာတွေနဲ့တွေ့ပြီး အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ”

စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူများက နားလည်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ ဦးလှဆွေခင်ဗျာ အလိမ်အညာခံရသည်ကို သိသွားတော့ သည်။

ဦးလှဆွေမသိ၍ အလိမ်အညာခံခဲ့ရသည် ငွေနှစ်သိန်းလည်း ဆုံး သည်၊ ရွာထဲမှာလည်း အရှက်တကွဲဖြစ်ရသည်။

ဦးလှဆွေ အလိမ်ခံရသည်နည်းကိုသိပြီး သူများအလိမ်အညာခံခြင်း မှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ။

အကယ်၍ ဤနည်းမျိုးဖြင့် အလိမ်အညာခံရလျှင်လည်း ကူညီပါရ စေ ဘုရားကို ဖုန်းဆက်၍ မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အိမ်မှာဆိုသည်ကို ပြသပြီး အကူအညီတောင်းနိုင်ပါကြောင်း သတင်းစကား လက်ဆောင်ပါ၊ အပ်ပါသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ရှမ်းဆရာကြီးဆိုသူမှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားအစစ်မဟုတ် ပဲ၊ ရှမ်းဆရာကြီး အယောင်ဆောင်ထားသော လူလိမ်လူညာသာဖြစ်ပါ သည်။)

ပြောင်းလဲတတ်သော ပရိုမီနာ

စာရေးသူ၏အိမ်ဘေးမှာ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဆိုင်တွင် ရောင်းသူနှစ်ဦးသာရှိသည်။

နံနက်ဆယ်နာရီခန့် ဈေးဝယ်များချိန်တွင် အမျိုးသမီးသုံးယောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသည်။

တစ်ယောက်က ပရိုမီနာမိတ်ကပ်ဘူးဝယ်လိုကြောင်း ထုတ်ပြဆိုင်းသည်။

ဆိုင်မှ မိန်းကလေးက တစ်ဘူးထုတ်ပြသည်။ မကြိုက်သေး နောက်ထပ်ဘူးများကို တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး ထုတ်ပြဆိုင်းပြီး ရွေးချယ်နေသည်။

နောက်အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာသည်။ ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ် ဝယ်ပြီး ငါးရာတန်ထုတ်ပေးသည်။

ငွေအမ်းပြီးမှ နောက်ထပ် ဘောပင်တစ်ချောင်းထပ်ဝယ်ပြန်သည်။ ရောင်းသူမိန်းကလေးမှာ အမ်းငွေပြန်ပြင်ပေးရသည်။

“ဒီမှာ ခေါက်ဆွဲထုပ်ရောင်းပေးပါဦး”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခပ်လောလောတောင်းဆိုပြန်သည်။

မှန်မီရိုထဲမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို တစ်ယောက်က သွားယူပေးရသည်။

ငါးရာတန်ပေးပြန်သည်။

အရောင်းမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ လက်မလည်နိုင်အောင် အလုပ်လုပ်နေရသည်။

ထယ်တွင်းသားစောချစ်

ပရိုမီနာဘူးများ ထုတ်ပြထားခဲ့သော အမျိုးသမီးဆီသို့ ပြန်မလှည့်နိုင်သေး။

ပရိုမီနာဘူးဝယ်သူကလည်း ရွေးချယ်၍မပြီးသေး။

ဈေးဝယ်များရှင်းသွားမှ ပရိုမီနာဘူးများရောင်းသော ကောင်တာသို့ အရောင်းမိန်းကလေးတစ်ဦး ပြန်ရောက်လာသည်။

တစ်ဘူးဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ပရိုမီနာဘူးများကို အတုနှင့်အစစ် လဲလှယ်ယူသွားပြီဖြစ်သည်။

သုံးရက်ခန့်ကြာမှ အခြားသူတစ်ဦးက ဆိုင်တွင်တစ်ဘူး လာဝယ်သည်။ မကြာမီပင် ဝယ်သူပြန်ရောက်လာပြီး ပရိုမီနာဘူးမှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မှ အထဲမှာအတုများဖြစ်နေကြောင်း လာပြောသည်။

ဆိုင်မှ မိန်းကလေးက ဤဆိုင်မှာ အတုမတင်ကြောင်း ပြန်ငြင်းသည်။ ဝယ်ယူသူကိုပင် မသင်္ကာဖြစ်သည်။ အိမ်ကျမှ အတုနှင့်လဲယူလာသည်ဟု အထင်ခံရသည်။

ဝယ်သူက အခိုင်အမာငြင်းသည်။

ဆိုင်မှမခံချင်၍ အစစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် ဆိုင်ရှိနောက်တစ်ဘူးကို ဖောက်ပြသည်။ အတုဖြစ်နေသည်။

ဝယ်သူကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်ရသည်။

မင်္ဂလာဈေးမှ ပရိုမီနာဘူးများ ဝယ်ယူသည့်ဆိုင်ကို အတုများရောင်းသည်ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး သွားပြောကြသည်။

ထိုဆိုင်မှ လုံးဝအတုမရှိကြောင်း အခိုင်အမာပြောပြီး ထိုသို့ပင် အခြားစတိုးဆိုင်များလည်း ရောက်လာဖူးကြောင်း ဈေးဝယ်ယောင်ဆောင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်ချိန်မှာ အတုနှင့်အစစ်လဲလှယ်သော မိန်းမများရှိကြောင်း ထိုသို့ဖြစ်နိုင်သည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ရန်နှင့် ဘူးများအားလုံး ထုတ်ပြထားမိခြင်း ခံခဲ့ရမေးသည်။

ထိုအခါကျမှ အဖြေမှန်ကို စဉ်းစားမိကြသည်။ မိန်းမလယ်လုံးယောက်

လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို သိသွားကြသည်။

သူတို့သည် အလုပ်လုပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသောဆိုင်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဈေးဝယ်သူရှင်တွေချိန်မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဝင်သည်။ ပရိမိနာဘူးဝယ်သူထံသို့ ဈေးရောင်းသူများ မျက်စိမရောက်နိုင်အောင် ကျန်နှစ်ယောက်က ထိန်းထားပေးကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပရိမိနာဘူးဝယ်သူက အစစ်နှင့်အတူ လဲလှယ်ပြီးဖြစ်သည်။

သုံးလေးရက်ကြာမှ သိရသောကြောင့် သူတို့ကို ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်းမသိ။ ဘာမျှလည်းမလုပ်နိုင်။ အဆုံးအရှုံးခံလိုက်ကြရသည်။

ဤအုပ်စုသည် ဤနည်းဖြင့် မသမာမှုကို ပြုနေကြသည်။ သူတို့၏နည်းကိုသိလျှင် လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်သည်။ ဤမသမာသူများကို အတွေ့အကြုံရှိသောဆိုင်များသည် တစ်မျိုးပြီးမှ နောက်တစ်မျိုးထုတ်ပြသည်။ နောက်တစ်မျိုးထုတ်ပြချိန်တွင် အရင်ပြသည်ကို ပြန်သိမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုးရိုးသားသားဝယ်သူများက ယှဉ်ပြီးရွေးခွင့်မရ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်သည်လည်းရှိသည်။ အမှန်ကတော့ ခံထားရ၍ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကြီးများမှာတော့ ကောင်တာအလိုက် တာဝန်ခံတစ်ဦးရှိ၍ အားလုံးမှာ သူ့ရှေ့မှာပင်ရှိနေ၍ လဲလှယ်ရန်မလွယ်ပါ။ မသမာသူများကလည်း မရသေနေရာမှာ မလုပ်၊ ရနိုင်လောက်မှ လုပ်သည်။

ဤနည်းကိုအသုံးပြုပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးကိုသိလျှင် နောင်တွင် ဤကဲ့သို့မသမာမှုကို မပြုနိုင်ရန် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးဟန်တားသင့်ပါသည်။

ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်စားလျှင် လူတိုင်းအတွက် ကြိုးပွားစရာနည်းလမ်းရှိပါသည်။ မရိုးမသား လိမ်ညာလှည့်ဖြားသူများသည် ပေါ်ပေါက်လျှင် အရှက်တကွအကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည်။

အချို့သော ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်တတ်သူများနှင့်ကြုံလျှင် အထိုးအကြိတ်၊ အရိုက်အနှက်လည်း ခံရတတ်သည်။ တရားဥပဒေအရ အရေးယူ

အပြစ်ပေးခြင်းလည်း ခံရတတ်သည်။

သူတစ်ပါးလုပ်အားကို အချောင်လိမ်ညာစားချင်သည့် မသမာသူများ သတိထားသင့်ကြသည်။

လူကောင်းများလည်း လိမ်ညာခံရခြင်းဘေးမှ ထေးစေရန် အရာရာသတိထားသင့်သည်။ မရိုးမသားသော လုပ်ဆောင်မှုတို့၏ အတွင်းဘဏ္ဍာန်များမှာ သတိထားကြည့်လျှင် သိမြင်နိုင်သည်။ လိမ်ညာခံရခြင်း အားလုံးသည် သတိပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ မဖြစ်တန်ပါဘူးဟု အမှတ်မထင် သဘောထားသူများသည် လိမ်ညာသူတို့အကြိုက်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်နှစ်ဆိုင်နှင့်ဆန်တစ်အိတ်

ဆန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ သူ့ဆရာက ဗိုလ်မှူး ဖြစ်သည်။ သူရသည်ဆန်ကိုရောင်းပြီး ဆန်ကောင်းနှင့်လဲချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မှာ နမူနာဆန်ပါလာသည်။ ရောင်းမည့်ဆန်က (၂)အိတ်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ဆန်ကိုကြည့်သည်။ သိပ်တော့အဆိုးကြီးမဟုတ်လှ။ သို့သော် ဆန်အိတ်ကပါမလာသေး။

ဆိုင်ရှင်က သူပေးနိုင်သောစေ့ကို ပြောသည်။ ရောင်းချင်သူ သဘောတူသည်။

မကြာမီ ဆန်အိတ်တစ်အိတ်ကို စက်ဘီးနှင့်တင်ပြီး တွန်းသူနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

ဝယ်သူက ဆန်အိတ်ကိုဖောက်ကြည့်သည်။ ပြသည်ဆန်နှင့်တူသည်။ ရောင်သူက စက်ဘီးသမားကို နောက်တစ်အိတ်သွားသယ်ရန်နှင့် မြန်မြန်ပြန်လာရန် ပြောသည်။ စက်ဘီးသမား ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရောင်းသူက သူ့ဆရာထံ (၄)နာရီအသိသွားပေးရမည်ဖြစ်၍ (၂)အိတ်ဖိုးအရောင်းနှင့်ရန် ပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်က သတိရှိသည်။ သူ့ကိုလည်းမသိ၊ တစ်အိတ်သာရထားသေးသည်။ (၂)အိတ်ဖိုးမပေးနိုင်။

ထယ်တွင်းသားစောချစ်

“ဒါဆိုလဲ တစ်အိတ်ဖိုးပေးနှင့်ဗျာ၊ စက်ဘီးသမားလာဖို့ရင် နောက်တစ်အိတ်ဖိုး သူ့ကိုပေးလိုက်” ဟု ပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်က လက်ခံသည်။ ရထားပြီးဖြစ်သောတစ်အိတ်ဖိုးရှင်းပေးလိုက်သည်။

(၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ စက်ဘီးသမားရောက်လာသည်။ ဆန်တစ်အိတ်ကို စက်ဘီးနောက်မှာတင်ပြီး တွန်းယူလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က နောက်တစ်အိတ်ဖိုးပေးသည်။

“ဈေးက ဒီဈေးမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်အိတ်ကိုတစ်ရာလိုနေတယ် နောက်ပြီး နှစ်အိတ်ဖိုးငွေ အကြွေးပေးရမှာ” ဟု စက်ဘီးသမားက ပြောနေသည်။

ဆိုင်ရှင် နားမလည်ပါ။

တစ်အိတ်ဖိုးသာကုန်ကြောင်း တစ်အိတ်ဖိုးမျှ ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

စက်ဘီးသမားကလည်း တစ်ပြားမျှမရသေးကြောင်း ငြင်းသည်။

အပြန်အလှန် ပြောကြငြင်းကြရင်းနှင့်မှ ဆိုင်ကိုဆန်ရောင်းရန် လာစပ်သူမှာ လူလိမ်လူညာဖြစ်နေသည်။

ဤဆိုင်၏အမည်ကိုပြောပြီး အခြားတစ်ဆိုင်မှ ဆန်ကိုဝယ်သည်။ ရောင်းသောဆိုင်ကလည်း ဝယ်သောဆိုင်၏ အမည်ကိုသိ၍ ဈေးပြောပြီး သဘောတူရောင်းလိုက်သည်။

သူ့ဆိုင်မှ အလုပ်သမားကို လိုက်အဖို့ခိုင်းသည်။ လိုက်ဖို့သော အလုပ်သမားကပင် ငွေလက်ခံခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမား ဒုတိယဆန်အိတ်ပြန်ယူနေစဉ် လူလိမ်လူညာက နှစ်အိတ်ဖိုးတောင်းသည်။ မရ၍ တစ်အိတ်ဖိုးမျှပြီး လက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပြီး လိမ်ညာသူ၏ဒဏ်ကို တစ်ဝက်စီမျှခံလိုက်ကြရသည်။

ပထမဆိုင်အနေနှင့် မသိသောလူလာရောင်းသည့်ဆန်ကို ကြားဖောက် ပြီးမဝယ်သင့်ပါ။ အလိမ်အညာဖြစ်နိုင်သည်။ ခိုးရောင်းသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဈေးဆစ်ပြီး အရတော်သည်ထင်၍ ဝယ်လိုက်ခြင်းက ပထမ ဆိုင်၏ အမှားဖြစ်သည်။

ဒုတိယဆိုင်အနေနှင့်လည်း ထိုလူကိုမသိဘဲ ဆိုင်အမည်တစ်ခုပြောရုံ နှင့် ဈေးစကားပြောသည်။ အမြတ်တင်ပြောပြီး ပို့ပေးသည်။

နှစ်ဆိုင်လုံး ဧစ္စစပ်သေချာမှုပေါ်လျှော့၍ လူလိမ်လူညာက လက် တစ်လုံးခြား ကပ်လိမ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

(ဤလိမ်နည်းကို ကြိုတင်သိထားခြင်းဖြင့် လိမ်ညာဘေးမှ ကင်းဝေး ကြပါစေ။)

နာရေးကြော်ငြာမှ လိပ်စာ

“ဦးအောင်မင်း ရှိပါလားခင်ဗျာ”

အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြား၍ ဦးအောင်မင်း၏ သမီးကြီး ချိုချိုအောင် ထွက် ကြည့်သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ပါးပါးလျားလျား လူတစ်ယောက် ကိုရပ်လျက် တွေ့ရသည်။ တစ်ခါမျှမတွေ့ဘူးသော လူစိမ်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကပါလဲရှင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

ချိုချိုအောင်က ကျောင်းဆရာမ၊ ဧစ္စစပ်သေချာသည်။ တံခါး မဖွင့် မသေးဘဲမေးသည်။

“ထားဝယ်ကပါ။ ကိုထွန်းထွန်းက စက်လှေကြီးနဲ့ ယွှင်းပါးလိုက်လို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမချိုချိုအောင်၏ မျက်နှာပြောင်းသွားသည်။

ကိုထွန်းထွန်းဆိုသည်မျှ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။

အဖေညီအစ်မမှ မွေးသူ၊ အဖေညီဖြစ်သူ ဦးလေးဆိုသည်မှာ လပိုင်း သာရှိသေးသည်။

“ဟဲ့ သမီး၊ ဘယ်သူတုန်း”

ထားဝယ်က ကိုထွန်းထွန်းဆိုသောအသံကြား၍ ဦးအောင်မင်းက သမီး တို့လှမ်းမေးသည်။

“ထားဝယ်က ကိုကိုထွန်း ပစ္စည်းပို့လိုက်လို့တဲ့”

ချိုချိုအောင်က ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

ဝင်လာသူလက်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမျှ ပါမလာ။

“ထိုင်ပါတယ်”

ဦးအောင်မင်းက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီစက်လှေနဲ့ လိုက်လာတာပါခင်ဗျ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကိုထွန်းထွန်းက အထုပ်နှစ်ထုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်လိပ်စာလဲ ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလို့ပါ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပစ္စည်းက မမြင်ရသေး၊ ဦးအောင်မင်း ကျေးဇူးတင်နေရပြီ။

“စက်လှေဆရာက ပစ္စည်းတစ်ထုပ်ကို ငါးထောင်ပေးရမယ်လို့ ပြောတယ်ခင်ဗျ၊ ပစ္စည်းရွေးဖို့ တစ်သောင်းကျပါတယ်။ ပို့တာကတော့ ကျွန်တော် လာပို့ပါမယ်”

“ဪ၊ ဖေဖေ ငါးခြောက်နဲ့ ငါးပုတ်ပြားမှာထားတာတွေ ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်”

ဦးအောင်မင်းက သမီးဖြစ်သူ ချိုချိုအောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်ရင့်နာမည်ပြောပါဦး”

“ရွှေမြပါ”

“သမီးရေ ငွေနှစ်သောင်းအပြင် သူ့အတွက် ကားခငါးထောင်ပါ ပေးလိုက်ပါသမီးရယ်။ မောင်ရင် တက်(စ်)ဆီမှာလာခဲ့ပါ”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကားခမပေးပါနဲ့ မဟုတ်ရင်လဲ ကျွန်တော်က ခြုံထဲလာရမှာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်တာကွာ၊ ခုလိုလာပြောတာ လာပို့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ သမီးရေ နှစ်သောင်းငါးထောင်ပေးလိုက်ပါ”

ဆရာမချိုချိုအောင် နှစ်သောင်းငါးထောင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်ခင်ဗျ၊ ခုပဲ ပစ္စည်းထုပ်ယူပြီးတာနဲ့ လာပို့ပေးပါမယ်”

“အေးအေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဦးအောင်မင်းက အကြီးကျေးဇူးတွေ ဟောမောသီသီ တင်နေပြန်သည်။

လူစိမ်းဧည့်သည် ပြန်ထွက်သွားသည်။

လုံးဝပြန်မလာတော့ပါ။ သူ့ညာသွားသည်က နှစ်သောင်း ဦးအောင်မင်း ကားခထပ်တိုးပေးလိုက်သည်က ငါးထောင်။

လူလိမ်လူညာ နှစ်သောင်းငါးထောင် ရသွားသည်။

အမှန်မှာ ပြီးခဲ့သည်တစ်လက ဦးအောင်မင်း၏ညီ နာရေးကြော်ငြာ ကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ရှိသော ဦးအောင်မင်း၏အိမ်လိပ်စာနှင့်တကွ ဖော်ပြ၍ ဦးအောင်မင်း၏ညီ ဦးအောင်ဝင်း ထားဝယ်မြို့မှလိပ်စာကိုဖော်ပြပြီး ကိုထွန်းထွန်း၏ဖခင်ဆိုသည့် အချက်အလက်များကိုယူပြီး ဦးအောင်မင်း၏ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း သွားတွေခြင်းဖြစ်သည်။

ထားဝယ်ရှိလူမှ ပစ္စည်းပို့လေဟန်နှင့် စက်လှေခ လိမ္မညာတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မင်းအနေနှင့်လည်း ထားဝယ်မှာ သူ့တူကိုထွန်းထွန်းရှိနေ၍ ပစ္စည်းပေးလိုက်မည်ဆိုခြင်းကို အလွယ်တကူယုံခြင်းဖြစ်သည်။

ယုံလွယ်၍ အလိမ်အညာခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင် စက်လှေကိုလိုက်မဆင်းဘဲ သူတစ်ပါးလာပို့မည်ကို အလွယ်တကူစောင့်ယူချင်၍လည်း အလိမ်အညာခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သာရေးနာရေး ကြော်ငြာစသည်တို့ကို လိပ်စာနှင့်တကွ ထည့်သွင်း ဖော်ပြပြီးလျှင် သတိထားသင့်သည်။ အခြားနည်းဖြင့်လည်း လိပ်စာသိပြီး လိမ်ညာနိုင်သည်။ မသိသူ မျက်နှာစိမ်းများကို ငွေပစ္စည်းစသည်တို့ ပေးရန်အတွက် အယုံလွယ်၍ အလွတ်မပေးမိစေရန် သတိထားသင့်သည်။

အနည်းဆုံးတော့ သေချာသောအချက်အလက် အထောက်အထားများအပေါ်အမာရသည်ထိ စုံစမ်းမေးမြန်းသင့်သည်။

“စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းသည် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်” ဆိုသော အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာန၏ ဆောင်ပုဒ်နှင့်အညီ အမှန်ကိုသေချာချာသိအောင် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး ခိုင်မာပြီးဟုယုံကြည်ရမှ အပေးအကမ်းပြုသင့်ကြပါသည်။

နောက်ထေးပေါက်မှ ဝင်နိုင်သူ

လူကြီးတစ်ဦး၏ဇနီးနှင့် ရင်းနှီးသင်မင်၍ နောက်ထေးမီးဖိုချောင်သို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အကြံအဖန် လုပ်ကိုင်စာသူလည်းရှိ၏။

ဘယ်သူကဘယ်အိမ်ကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည်။ ဘယ်သူဇနီးနှင့်မည်မျှ ရင်းနှီးသည်။ ဘယ်မှာ အတူနေခဲ့ဖူးသည်။ လူ့သဘာဝသဘာဝချင်းဆောင်၍ ကြားရသည်။ သိရသည်။

အချို့လူများသည် လုပ်ငန်းရရှိရေး၊ ရာထူးခန့်ထားရေး၊ ရာထူးတိုးရေး ကိစ္စများတွင် ကိုယ်အရည်အချင်းနှင့်ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားယှဉ်ပြိုင်မည်အစား အပေးအကမ်း အဝင်အထွက်နှင့်မှ သေချာမည်ဟု အပိုင်ကြံချင်ကြသည်။

အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည် သက်ဆိုင်ရာလူကြီးအိမ်သို့ ဝင်ချင်သည် ပေးချင်သည်။ နည်းလမ်းမျိုးစုံရှာကြသည်။ ရှေ့မှမရလျှင် နောက်မှကွေ့ပြီး လမ်းပေါက်ရှာသည်။ ဝင်နိုင်သူကိုရှာသည်။ တွေ့ပြီးချင်းကပ်သည်။ အကူအညီတောင်းသည်။

ရသည်၊ ပြောပေးမည်။ စိတ်ချ မီးဖိုချောင်ကိုပိုင်သည်။ မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့။ အလိမ်အညာမဟုတ်။ မျက်မြင်တွေ့ရမည်။ အာမခံသည် ပိုင်ပြီ။ ပေးမည်။ အပေးအယူတည်ကြပြီ။ ကာယကံရှင်၏ မော်တော်ကားနှင့်ပင် ကာယကံရှင်ကိုတိုင်လိုက်၍ အိမ်ကိုဝင်သည်။

ရာသီအလိုက်ပေါ်သည် အသီးအနှံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လှလှပပ များကို ခြင်းတောင်းနှင့်ထည့်သွားသည်။

အိမ်အဝင်မှာ နာမည်ပြောတော့ သိဟောင်ကျွမ်းဟောင်ရင်းနှီး၍ ဝင်ခွင့်ရသည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ရောက်ပြီ။

“မတွေ့တာကြာလို့ အသီးအနှံတွေလဲလတ်ဆတ်လို့ အမှတ်တရလာ ပို့တာ တွေ့ချင်တာလဲပါတာပေါ့” အိမ်ရှင်မကလည်း ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။

လိုက်သွားသူက မိန့်မသားဖြစ်သည်။ အသီးအနှံများကို ကူချပေးပြီး ကားပေါ်မှစောင့်ရသည်။

တရင်းတနီး ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြသည်ကို မျက်မြင်တွေ့၍ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်ကိစ္စအတွက် အားတတ်ရသည်။

ပြောဆိုနေကြပြီ။ ဟန်ကျစော့မည်။ ပိုင်သည်။ သေချာပြီဟု ကျေနပ်နေရသည်။

သူတို့ပြောကြသည်မှာ ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်နှင့် ကလေးများဘယ် အရွယ်ရောက်၊ ဘယ်အတန်းရောက်၊ ဘယ်တုန်းကဘယ်လိုနေခဲ့၊ သွားခဲ့ စားခဲ့သည်များ သတိရကြောင်းများသာဖြစ်သည်။

ပြန်ခါနီးတော့ ရာထူးကြီးလာသည်အမျှ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့အလျှော့ ဖို့ သတိပေးသည်။ အတိတ်ကံကောင်း၍ယခုကဲ့သို့ ရာထူးကြီးကြီး ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရာထူးကြီးလာ၍ လူတိုင်းကို မယုံသင့်ကြောင်း။ အိမ် အဝင်အထွက်ကစပြီး သတိထားစေချင်ကြောင်း အချို့လူများက လူကြီး နားကပ်ပြီး အခွင့်အရေးယူတတ်ကြောင်း သတိပေးစကားများပြောသည်။

အတော်လေးကြာအောင် ပြောပြီးတော့မှ ...

“ကဲ ပြန်တော့မယ်”

အိမ်ရှင်မကလည်း ဘာအခွင့်အရေးမှ တောင်းဆိုတာမဟုတ်ဘဲ

သတိတရလာပြီး အသီးအနှံများပေး၍ ကျေးဇူးတင်သည်။ သတိပေးစကား ပြောသည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

“ကဲ သွားမယ်နော် ၊ ကျွန်မပြောတာတွေ မမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမေ့ပါဘူး”

ကားပေါ်မှ စောင့်နေသူက သူ့ကိစ္စပြောခဲ့သည်ကို မမေ့ရန် သတိပေး နေသည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“ပြောခဲ့ပြီ စိတ်ချပေတော့၊ ထွက်ခါနီးအထိ မမေ့ဖို့သတိပေးခဲ့တယ် ကြားတယ်မလား”

“ကြားပါတယ်၊ မမေ့ပါဘူးလို့တောင့် ဟိုကပြန်ပြောလိုက်သေးတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအားရ ရယ်လိုက်ကြ ပြုံးလိုက်ကြသည် မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မလိမ့်သော်လည်း တစ်ပတ်ရသွားသည်။

အမှန်စင်စစ်ကတော့ ဘာမျှပြောခဲ့သည်မဟုတ်။ ပြော၍လည်း ရမည်မထင်။ ပြောလျှင် နောင်တွင် ဝင်ထွက်ခွင့်ရမည်မဟုတ်၍ မပြောရ။

သို့သော် ကာယကံရှင်ကတော့ အပိုင်ပြောခဲ့ပြီးဟု ယုံကြည်သွား လေပြီ။

ကျန်သည်အပိုင်းကတော့ သူ့ခွင်ထဲမှာ အဆင်ပြေသလို ဆက်ရိုက် သွားသည်။

အချိန်တန်သည်အခါ ကိုယ်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်ရလျှင်လည်း သူ့ကြောင့်ထင်၍ ဆက်ပြီးကျေးဇူးတင်ရမည်။ ထပ်ပြီး ကျေးဇူးသိရဦးမည် အခြားသူများကိုပါ ခေါ်သွားပြီး ဆက်သွယ်ပေးဦးမည်။

မရလျှင်လည်း ကျေနပ်သည်။ “သူကတော့ အပိုင်ပြောပေးတာပဲ ခြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ဟုသက်သေထူသည်။ ကာယကံရှင် ဘာမျှပြော၍မရပါ။ တိုက်တိုင်လိုက်သွားတာပဲ မျက်မြင်ပဲ။ အပိုင်တော့လုပ်တာပဲဟု

ကိုယ်ဘာသာ ဖြေသိမ့်သည်။

ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နိုးသားစွာမကြိုးစား ချင်ဘဲပြိုင်ဖက်များကို အဝင်အထွက် အပေးအကမ်းနှင့် အသားချင်သောကြောင့် လိမ်မည်ညာမည်သူကို ရှာသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး အလိမ်အညာခံခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြိုးစာမှသာ လိမ်ညာဘေးမှ ဝေးလိမ့်မည်။

မှတ်တိုက်ခံရသော ရွှေအတု

လိမ်ညာခံရသည် ကိစ္စများတွင် လိမ်ညာသူက လိမ်ညာရန် စတင်ပြောဆိုပြုမူဆောင်ရွက်ချိန်မှာပင် လိမ်ညာခံရမည်သူမှာ ပုံမှန်မဟုတ်သော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုခုကို သတိပြုမိလောက်အောင် ဖြစ်စေသည်။ ထိုအချိန်မှာ သတိထားရန်လိုသည်။ အတော်များများမှာလည်း သတိထားမိကြပါသည် သို့သော် ထိုသို့ သတိထားသည့်ကြားမှပင် လိမ်ညာသူ၏ လှည့်စားမှုမှာ သတိပြန်မေ့ပြီး ပါသွားတတ်သည်။

သတိမေ့လျော့စေသော အကြောင်းများမှာ လိမ်ညာသူ၏ ဟန်ပန် ခမ်းမောင်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းမှု၊ အပြောကောင်းမှုမှာ ယုံကြည်သွားခြင်း၊ ဇော်မောစေလောက်သော မက်လုံးပေးမှုကို လောဘတတ်မိခြင်း၊ မိမိကိုယ်တို့ ပါးနပ်သည်ဟု ထင်မိတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

လိမ်ညာသူတို့သည် တစ်နှစ်စားကြည့်ရုံမျှဖြစ်၍ သိဟောင်း ဇနီးမဟောင်းများ မဟုတ်တတ်ကြ။ သို့သော် အချို့ အပိုင်လိမ်ညာ သူတို့သည် ကိုယ်နှင့်အဆက်အစပ်ရှိသူ တစ်ဦးစီအကြောင်းကို ပြောဆိုစပ်၍ ဆိုကြည်မှုကို ယူတတ်သည်။

အချို့မှာ လက်လှည့်မျက်လှည့်ပညာလည်းတတ်၍ သတိရှိ အတွေ့အကြုံများသော ရတနာကုန်သည်များ၊ ရွှေဆိုင်ကြီးများပင်ခံရတတ်သည် သို့ကျောက်အတုကိုပြုပြီး ကိုယ်ကျောက်အစစ်နှင့် လဲသွားတတ်သည်။

ဝါရင့်ပန်းထိမ်ဆရာကြီးများပင် ရွှေအလိပ်ခံခြင်းများ ရှိတတ်သည်။
ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဆင်ခြေဖုံးမြို့တွင် ပန်ထိမ်ဖိုရိုသော ရွှေဆိုင်သို့
နှစ်ကျပ်သားရှိသောဆွဲကြိုးကို လည်ပင်းမှဖြုတ်ပြီး လာရောင်းသည်။

လာသည်ကလည်း အငှားကားဆလွန်းကားနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်
ကလည်း သားသားနားနားဖြစ်သည်။

“သူ၏သစ်တင်ကားများ အဖမ်းခံနေရကြောင်း။ သစ်များမှာ
သယ်ဆောင်ခွင့်ရှိသော တရားဝင်သစ်များဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော် အရှည်
အကြာ ပြောမနေချင်၍ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ပြန်ပြန်ပြီးလိုသောကြောင့် ဆွဲကြိုး
ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ရွှေဆိုင်က မှတ်တိုက်ကြည့်သည်။ မှန်သည်။ တစ်နေရာတည်းနှင့်
စိတ်မချ။ ကြိုးတစ်ခုလုံးလှည့်ပတ်ပြီး ဆယ်နေရာခန့် မှတ်တိုက်ကြည့်သည့်
သေချာသည်။ ရွှေတုမဟုတ်။

ပေါက်ဈေးနှင့်ဆိုလျှင် ဆယ်သိန်းကျော်တန်သည်ကို လေးသိန်းသာ
ပေးသည်။ ရောင်းသွားလျှင် တစ်သိန်းခွဲလောက် ပြန်ပြန်ကလေးရမည်

ရောင်းသူက ဈေးနှိမ်လွန်းသည်ဟု စိတ်ပျက်သွားသည်။

ရောင်းသူက ဆယ်သိန်းပေးရန် တောင်းသည်။ ပန်းထိမ်ဆိုင်က
ငါးသိန်းထက်ပိုမပေး၍ စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူနှင့်အတူပါလာသူကလည်း မရောင်းသင့်ကြောင်း ပြောသည်။
သူတို့အသိကိုရှာပြီး သုံးသိန်းလောက်ချေးရန်တိုင်ပင်ပြီး ဆွဲကြိုး
လည်ပင်းမှာပြန်ဆွဲ၍ ထွက်သွားသည်။

သိပ်မကြာ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မှာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ ပေးဗျာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ အသိကလဲ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ရန်ကုန်
သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကိစ္စကလည်း အမြန်ရှင်းမဖြစ်မှာမို့ ရောင်းရတာ
ဟုပြောပြီး ဆွဲကြိုးကို လည်ပင်းမှဖြုတ်ပေးသည်။

ကားက လမ်းပေါ်မှာရပ်၍ စက်မသတ်ဘဲစောင့်နေသည်။ ပန်းထိမ်

မှ ဆယ်သိန်းကျော်တန်သော ဆွဲကြိုးကို ငါးသိန်းနှင့်ရ၍ ငွေထုတ်ပေး
လိုက်သည်။

ရောင်းသူမှာ ငွေယူပြီး အငှားကားပေါ်တတ်၍ ထွက်သွားကြသည်။

ရွှေဆိုင်ကကြိုးကို ပြန်၍ပင်မစစ်တော့ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် စစ်ပြီးသားဖြစ်၍
စိတ်ချရှာယူထားလိုက်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် အသိပန်းထိမ်ဆရာတစ်ဦးလာ၍ ပြောပြသည်။

အသိပန်းထိမ်ဆရာက တောင်းကြည့်ပြီး သံသယဖြစ်၍ မှတ်ကျောက်
စိုက်ကြည့်မှ အတုဖြစ်နေကြောင်း သိရတော့သည်။

ပထမအကြိမ်လာပြစဉ်က ရွှေဆွဲကြိုးအစစ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် အလျင်စလိုနှင့် ရောင်းရလေဟန် ပြန်လာပေးသော
ဆွဲကြိုးမှာ မူလဆွဲကြိုးနှင့် တစ်ပုံတည်းတူညီသည့်အတု ဖြစ်သည်။

လောဘတက်ကြီး အချောင်ရချင်သောကြောင့် အချောင်သမား၏
ထိပ်ညာခံရခြင်းဖြစ်သည်။

မသိသူများ၏ လှည့်ခါပတ်ခါ ပြောဆိုပြီး အလျင်စလိုရောင်းသည့်
အဖွဲ့ကို လောဘတက်ကြီး အလွယ်တကူ မဝယ်သင့်ပါ။

(သတိရှိခြင်း၊ မယုံလွယ်ခြင်း၊ လောဘကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခြင်းဖြင့်
ထိပ်ညာဘေးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ။)

ငွေညာပြီးလျှင် လူကိုပါ

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကောင်တာထိုင်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျွန်တော်ထံသို့ စာရေးလိုက်၏။ သူ လိမ်ညာခံရသည်ကို အခြားသောမိန်းကလေးများ သင်ခန်းစာထူနိုင်ကြစေရန် စေတနာကောင်းနှင့် သတိပေးလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငွေရှာ လိမ်ညာခံရသူများတို့များလှပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ဆက်၍ ဆက်၍ အလိမ်ညာခံနေကြရသည်။ သူများဖြစ်သည်ကို သင်ခန်းစာယူပြီး သတိထား၍ ရှောင်ရှားနိုင်သင့်သည်။ ကိုယ်တွေ့ ကြုံမှသိလျှင် သိခြင်းနှင့် အတူ ဒုက္ခကိုပါခံစာရမည်ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးလိမ်ညာခံရသည် ငွေကြေးဆုံးရှုံးခံရခြင်းပင်။ မိန်းကလေးများ လိမ်ညာခံရသည်က ဘဝလမ်းကြောင်းအထိ ပျက်ယွင်းထိခိုက်စေသည် ဆုံးရှုံးမှု ကြီးမားလှ၏။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပိုင်ရှင်မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင် ကောင်တာထိုင်၍ငွေသိမ်း၏။ ထိုဆိုင်သို့ လူသုံးယောက် နေ့စဉ် လာ၍ စားသောက်ကြ၏။ ကြာသောအခါ မိန်းကလေးနှင့် မျက်မှန်းတန်ဖိုးမီလာသည်။ တစ်လကျော်ကြာသောအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးသော အဆင့်အထိ ရောက်ရှိလာ၏။

တစ်ယောက်က အသက်(၅၀)ခန့် ကျန်နှစ်ယောက်က အသက်(၃၀)

ထယ်တွင်း၊ သားစောချစ်

မိန်းကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးနှင့်လာ၍ အိတ်အဝတ်ကြီးများကို လွယ်ထားကြသည်။ အသက်သုံးဆယ်ခန့် (၂)ယောက်မှ တစ်ယောက်သည် အနေအထိုင်တည်ကြည်ပြီး ခန့်ခန့်ချောချော ဖြစ်သည်။ လာသူသုံးဦးတွင် အဓိကဦးစီးဦးဆောင်ဖြစ်၏။

သူတို့ပြောပုံဆိုပုံ လေသံများအရ ဆောက်လုပ်ရေးကန်ထရိုက်များ ဖြစ်သည်။ လူပိုချောသူမှာ အဖေနှင့်အမေကွဲနေ၍ အမေကိုလုပ်ကျွေးနေ သူဖြစ်၏။ ရိုးရိုးအေးအေးနေတတ်ပြီး မိန်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စားခြင်း လုံးဝမရှိသူဖြစ်၏။

မိန်းကလေးကြားအောင်၊ သိအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပြောဆိုထုတ် ဖော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တမင်ပြောလျှင် ယုံချင်မှ ယုံမည်။ အမှတ်မထင် ကြားနေရသည်များက ယုံကြည်လေးစားစရာ။

သို့သော် ဒီယုန်မြင်၍ ဒီချုံတွင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်ကို ခံရပြီးမှ သိရ၏။

နောင်တွင် ရင်နှီးဆင်မင်လာကြသောအခါ အသက်(၅၀)အရွယ်ရှိသူက ခန့်ခန့်လူ၏ ရိုးအေးပုံ၊ လိမ္မာပုံ၊ စိတ်ကောင်းရှိပုံ၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေပုံများကို အမွှန်းတင်၍ မိန်းမချောများပိုင်ပိုင်လည်နေပုံ၊ သို့သော် မည်သူကိုမျှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ယနေ့ထိအောင် ရှောင်နိုင်ပုံတို့ကိုလည်း ချီးကျူးပြောဆိုသည်။

ထိုလူကိုယ်တိုင်ကလည် သူ့ဘဝမှာဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ ထိုအထဲမှ ကြီးစား၍ ဒုအခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့ရပုံများကို သနားစရာ၊ အားကျစရာ ပြောပြသည်။

သူတို့သည် ဆိုင်၏သဘာဝကို အသေအချာလေ့လာပြီးမှ အကွက် ချွတ်စည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်တာထိုင်သော မိန်းကလေးမှာ မနက်ပိုင်း တွင်မရှိ။ ညနေ(၆)နာရီတွင်မရှိ။ မိန်းကလေးရှိသည့် အချိန်မှာ လာသည်။ အချိန်အချိန်များတွင် အခြားသောလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင် စသည်တို့မှ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းကောင်းသော မိန်းကလေးများ၏ ဆိုင်များကို အစီအစဉ်တကျ လှည့်လည်သွားရောက်၍ ယုံလောက်အောင် ပေါင်းပြီး

ယုံကြည်မှုလိမ်ညာကြသည်။

မိန်းကလေးများ သူ့ကို သနားရာမှတစ်ဆင့် စာနာစိတ်ဖြစ်ရသည်။
ကြာသောအခါ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာ၍ ချစ်သူဘဝသို့ရောက်ကြသည်။

သူဟာ အင်မတန်တည်ကြည်လေးနက်တဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း
ဆံ့ညဉ့်ယောက်ျားထဲမှာ မပါကြောင်း မိန်းကလေးတိုင်းကိုလည်း မနှစ်သက်
တတ်ကြောင်း ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိန်းကလေးကို အပိုင်ကြရန်အတွက် ချောင်သား
လိုက်မလား၊ ပဲခူးလိုက်မလား ခေါ်သည်။ မိန်းကလေးက ဆိုင်ကိုပစ်၍
မလှိုက်နိုင်သောကြောင့် လူကိုတော့ ထိပါးစော်ကား၍မရ၊ ထို့ကြောင့်
ငွေဘက်သို့လှည့်လာသည်။ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသော
ကိစ္စတစ်ခုကိုအကြောင်းပြုပြီး ငွေချေးသည်။

မချေးလျှင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မည်ဆိုသည်ကို စိုးရိမ်၍ ကိုယ့်တွင်မရှိဘဲ
သူများထံမှ တစ်ဆင့်ချေးငွားပြီး အတိုးမဲ့ချေးငွေအဖြစ် ငွေ (၃၀၀၀၀၀)ကျပ်
ချေးလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် လေးငါးလခန့်ကြာသောအခါ အိမ်ဂရုန်ကို ခဏ
ပေးထားရန် ချော့မော့တောင်းပြန်သည်။ အတိုးငွေကောင်းကောင်းပေးမည်
ဟုလည်းပြောသည်။

လိမ်ညာသူကို ယုံမိပြီးခါမှ လူတစ်ယောက်က ထိုလူများအကြောင်း
ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သေသေချာချာပြောပြသည်။ မိန်းကလေးစုံစမ်းကြည့်တော့
မှန်နေသည်။ အခြားမိန်းကလေးများကိုလည်း အတည်ယူမည်ပြောပြီး
လူကိုယူ၊ ငွေကိုချူလုပ်နေကြောင်း သိလာရသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ
မိမိကိုပေးသောဓာတ်ပုံမျိုး စာမျိုး အခြားမိန်းကလေးများအားပေးရန် ရေးထား
သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သိတော့ နောက်ကျနေပြီ။ လူမပါသော်လည်း ငွေတော်တော်များ
များ ပါသွားခဲ့ပြီ။ ပြန်တောင်းသော်လည်း နည်းအမျိုးမျိုးအကြောင်းပြော

လှည့်စားနေကြပြီ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် စိတ်မောရပြီ။ ကိုယ့်မေတ္တာကို
လှည့်စားခံရ၍ ရှက်စိတ်နှင့်တကွ ရင်ထဲမှာနာကျင်ကြေကွဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ဖြစ်ရသည်။ ယုံလွယ်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မကျေမနပ်ခံစားရသည်။

အချို့မိန်းကလေးများမှာ ငွေရောလုပ်ဖြစ်၍ ပိုပြီးခံစားရမည်ကို ကိုယ်
ချင်းစာမိသည်။ လူညာများကို နာကြည်းခြင်းနှင့်အတူ မိန်းမအချင်းချင်း
စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရသည်။

သူတို့မှာ မိန်းကလေးများအား လိမ်ညာခြင်းကို အလုပ်တစ်ခုအဖြစ်
အစီအစဉ်တကျ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့လိပ်စာ
များမှာ ရေရေရာရာ တိတိကျကျမရှိ။

သူတို့အကြောင်းသိသွားလျှင်လည်း သူတို့မှာပြဿနာမရှိ။ ထိုဆိုင်
ထိုမိန်းကလေးကိုခွာ၍ နောက်ဆိုင်မှာ နောက်မိန်းကလေးရှာမည်။

ခန့်ခန့်ချော့ချော့နှင့် ခေါင်းဆောင်၍ လိမ်ညာသူမှာ အသားနည်းနည်း
ညိုသော်လည်း ဥပမိရုပ်ကောင်းသည်။ စကားပြောလျှင် အပေါ်သို့မော့ကြည့်
ပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖိဖိပြီးပြောလေ့ရှိသည်။ စကားပြောလျှင် လက်
နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ထားလေ့ရှိသည်။ အင်္ကျီကော်လံလည်ကတုံး လက်ရည်
လက်ဖြူ၊ ကချင်လုံချည်အကွက်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်နှင့် ဘိုကေကိုကော့နေအောင်
ပြီးထားတတ်ကြောင်းကို လိမ်ညာခံရသောမိန်းကလေးက ပုံဖော်ပြ၍ သတိ
ပေးထား၏။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်လူမှာ အလံရှူးဖြစ်၍ သူ့လူအကြောင်း ဘေး
တီးကောင်းသူဖြစ်သည်။ မင်မောင်းလည်း အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကုန်
တစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်အပြာကြိုးကို လက်မှာကိုင်ထားပြီး၊ ဘောင်း
ဘီကို စတိုင်ကျကျဝတ်လေ့ရှိသည်။ မိန်းကလေးများ သတိထားကြရန်
ဖြစ်သည်။ လူလိမ်ညာသူများကိုလည်း သတိပေးလိုပါသည်။ ဤတိုင်းပြည်
သည် မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်၊ ဥပဒေမဲ့ တိုင်းပြည်မဟုတ်၊ ယခုအခါတွင်
နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို အလေး

အနက်ထား ဆောင်ရွက်နေသည်။ လွတ်နေသေးသမျှ ဟန်ကျသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အရေးယူခံရလျှင် ကျွဲလွန်ခဲ့သော မကောင်းမှုများနှင့် အညီ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတတ်သည်။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ၊ တစ်နေ့တွင် မကောင်းသောအကျိုး တူညီစွာခံစားရတတ်သည်။

ကောင်းသောအကြံအစည်နှင့် သမာအာဖီ ကောင်းစွာအသက်မွေးကြ လျှင် ကောင်းကျိုးမကလာအမြဲဖြစ်နှင့် ပြည်စုံကြလိမ့်မည်။
(လူအချင်းချင်းလှည့်ပတ်ခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ ...။)

ရုပ်ရှင်ရုံမှ တည်ကြက်မ

အမျိုးသားများက လိမ်ညာ၍ အမျိုးသမီးများနှစ်နာရခြင်းရှိသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများက လိမ်ညာ၍ အမျိုးသားများနှစ်နာရခြင်းလည်း ရှိပါသည်။ မည်သူက လိမ်ညာသည်မျှ မကောင်းပါ။ အလိမ်အညာခံရသူမှာ နှစ်နာပါသည်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုလည်း ဖြစ်ရပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက် နောက်တက်ကျကျနေရာတွင် ရုပ်ရှင်ကြည့်နေစဉ် ဘေးဘက်မှနေရာလွတ်ခုံတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ နောက်မကြာခင် ထိကပါးမိုကပါး အခြေအနေပေးသည်။ ထိုမှရှေ့တစ်ဆင့်တက်၍ နှုတ်ဆက်ခေါ်ပြော စကားရင်နှီးမြဲ၍ အခွင့်အလမ်း ပေးသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ယောက်ျားပဲ အစွဲရှိသူမဟုတ်ဟု အခွင့်အရေး ယူလိုစိတ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ အနည်းဆုံး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း အပျင်းပြေ စရာအဖော်အဖြစ် သဘောထား၍ ခြေဆော့လက်ဆော့ပြုလာတတ်သည်။ တစ်ဖက်မှ ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိသည်နှင့် ရှေ့သို့အဆင့်ဆင့်တက်၍ ပွေ့လား ဖက်လားပြုရာမှ မျက်နှာချင်းထိကပ်သွားသည်နှင့် ...

ဟေ့လူ ...

နောက်ဖက်မှ ပုခုံးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်း အပုတ်ခံလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါဒေါသဖြစ်သောမျက်နှာနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။

သူ့ဘေးမှာ အခြားယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် ...

“ဟင် .. သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ၊ အိမ်ကျမှု နှင့်ကိုအသေသတ်မယ်၊ ငါသတင်းရနေတာကြားပြီး နင်အငယ်နေတာ ဒီနေ့မှ အပိုင်သတင်းရလို့ အရပ်လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီးဖမ်းတာ၊ လာထွက်ခဲ့၊ အပြင်ကျမှု ရှင်းမယ် ဟေ့လူ .. လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားကိုမယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ ဒါ .. ကျွန်တော် မိန်းမဗျ”

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း အပျော်သဘောထားမိသော အမျိုးသားမှာ ခုမှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ချပြီး

အမျိုးသမီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့ယောက်ျားခေါ်ရာ လိုက်ပါသွားပြီး။

အမျိုးသား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“လိုက်ခဲ့ပါမိတ်ဆွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရင် မကောင်း ပါဘူး၊ ပိုပြီးတော့ အရှက်တကွဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ လင်ရှိမယား ဖြစ်နေတော့ မိတ်ဆွေအတွက် ပိုဆိုးပါတယ်၊ အပြင်ကျမှု ပြောကြရင်းကြ တာပေါ့”

ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုသူက ရှင်းပြရင်း အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်နေသည်။ မတတ်နိုင်။ သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာရသည်။

တက်ဆီငှားပြီး လူရှင်သောနေရာတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

နည်းမျိုးစုံနှင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း အကျပ်ကိုင်ခြင်းများကို စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ့ကြုံခံစားရသည်။ အရပ်လူကြီးဆိုသူနှစ်ဦးကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်၊ အကြံကောင်းပေးလိုက်၊ ညှိနှိုင်းပေးလိုက်နှင့် ဘေးတီးခြင်း အလုပ်ကို ဆောင်းရွက်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာသည့်အဆုံး မယားခိုးမှုမဖြစ်အောင်၊ အရှက်တကွဲမဖြစ်အောင် တောင်းဆိုညှိပေးကြသည်။ နာရီပါသွားပြီလက်စွပ် ပါသွားပြီ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကုန်ပြီ။

ယောက်ျားဖြစ်သူက ဒေါသကြီးနေဆဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ခါးဝတ်ပုဆိုးနှင့်

အကျီကိုပါ ချွတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် ပြန်လာရသည်။ ဘောင်းဘီတိုမပါလျှင် သူတို့ကပင် ပေးလိုက်ကြသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းပူးပေါင်း အကျပ်ကိုင် ခဲ့ အပိုင်ကြံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကလည်း ချောင်ရသည်ထင်၍ အခွင့်အရေးယူခဲ့မိသည်။ လက်ပူးလက်ကျပ် အဖမ်းခံရခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူတက်မှာ သက်သေနှစ်ယောက်ကလည်းရှိနေသည်။

နောက်ပိုင်း ပူးပေါင်းလုပ်ကြံခြင်းဖြစ်သည်ဟု မိပ်မိလာသည် သို့သော် သူတို့လက်မှာ အပိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ကိုဆန့်ကျင်၍ ပြဿနာပိုကျယ် သွားလျှင် အမျိုးသားမှာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်သည်။ အိမ်ထောင် ရှိသူဖြစ်လျှင် မိမိအိမ်ထောင်ရေးအထိ ပြဿနာဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ မကျေ့နပ်သော်လည်း သူတို့တောင်းဆိုသမျှ လိုက်လျော ရတော့သည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ဤနည်းကို ရုပ်ရှင်ရုံသာမက၊ ပန်းခြံထဲမှာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ စသည့်နေရာ များမှာလည်း ပစ်မှတ်အမျိုးသားကို ရွှေ့ချယ်ရှာရွှေ့ပြီး အဆင့်ဆင့်အခွင့်သာ သလို လုပ်ဆောင်တတ်ကြသည်။

မသိ၍ခံရခြင်းဖြစ်သလို မိမိကိုယ်တိုင်၏ အချောင်ကြိုက်၍ အငိုက်ဖမ်း ခံရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူစုသည် လောဘကြီးရုံသာမက ရက်စက်တတ်သူများလည်း ဖြစ်သည်။ ပါသမျှအကုန်ယူသည်အပြင် ပုဆိုးအင်္ကျီအားလုံးချွတ်၊ စွပ်ကျယ် ပါမကျန်ယူသည်။ ဘောင်းဘီတိုနှင့်သာပြန်လွှတ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့အန္တရယ်ကင်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက် ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

လိမ္မညာခံရသူသည် မခံချင်စိတ်နှင့် ရဲစခန်းသွားတိုင်ရန်ပင် မလွယ်ပါ။ အဝတ်အဆင်က အဆင်အပြေ၊ အိမ်ပြန်၍လည်းမဖြစ်။ ဆိုင်သစ်ဆိုင်မှာ

သွားဝယ်ရန်ကလည်း လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမကျန်။ ငွေရလျှင်ပင် အင်္ကျီမပါ။ ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ဖို့မလွယ်။

အလိမ်ခံရသူမှာ အတော်ပင်ဒုက္ခရောက်စေသည်။ အနီးဆုံးမှာရှိမည် ယုံကြည်ရသော သူငယ်ချင်းကိုစဉ်းစားရသည်။ ဘတ်စ်ကားစီး၍ မရတက် ဆီဖိုးမရှိ။ ခြေကျင်လျှောက်ရသည်။ သူငယ်ချင်းမိသားစု မြင်မှာလည်း ရှက်သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့နိုင်ဖို့ စောင့်ရသည် ကိုယ် အားကိုးသွားသည့် သူငယ်ချင်းက အိမ်မှာမရှိလျှင်ဒုက္ခ။ လိမ္မံညာခံရသည်ထဲ မှာ စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးနှင့် ရှက်စရာ အကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဤဆောင်းပါးကိုဖတ်မိခြင်းဖြင့် အလားတူကိစ္စလိမ္မံညာခံရခြင်းမှ လွတ်ကင်းကြပါစေ။

အချောင်ရ၍အခွင့်သာတိုင်း မသမာသောတဏှာလောဘဖြင့် အခွင့် အရေးယူမိခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခြင်းဖြင့် မတရားအနိုင်ကျင့် အကြပ်ကိုင် ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးကြပါစေ။

ကျားပုဂံ၍ ကျားဆမ်းသောမိန်းမ

ကျွန်တော်၏ညီဝမ်းကွဲ ကိုချောသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံး နှစ်တွင် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိ၏။ သွက်လက်ချက်ချာ၍ တက်တက် ကြွကြွရှိသည်။ ကြည်လင်၍ရှင်လန်းစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သည်က နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်သည်။

သူတွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှံမအားလုံး(၁၀)ယောက်ရှိသည်။ မိဘများမှာ သားသမီးများ၍ ပင်ပန်သည်။ သို့သော် ကားလုပ်ငန်းဆင်ငွေနှင့် သားသမီးများ ကို ကျောင်းထားနိုင်ပါသည်။

ကိုချောက သိတတ်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်လောက်ရောက် ကတည်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကျောင်းစားရိတ်ရအောင် ကြိုးစားသည်။

ကမာရွတ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မနက်ပိုင်းနှင့် ညပိုင်းတွင် တူညီလုပ်ပေးရင်း ထမင်းစားရသည်။ ထိုကံသင့်သည့် ကျောင်းစရိတ်လည်း ရသည်။ ကျောင်းလည်းတက်ခွင့်ရသည်။

တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ် ကျောင်းစင်း ထဲမှာပင် သူငယ်ချင်းများနှင့်စုပေါင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဦးစီးပြီး ခွင့်နိုင်သည်။ ကိုချောအတွက် ကျောင်းစရိတ် လုံလောက်ရုံမက သုံးနိုင်စွဲ နိုင်ပင်ရှိလာသည်။ ဆင်းရဲသော သူငယ်ချင်းများကိုပင် ထောက်ပံ့နိုင် သေးသည်။

ထိုဆိုင်သို့လာ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ကိုချော၏လုပ်ပုံကိုပုံကို သဘောကျသည်။ ကျောင်း သားကတည်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဘက်တွင် လာဘ်မြင်သည်။ အောင်မြင် အောင်လုပ်နိုင်သည်ကို သတိထားမိဟန်တူသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်း များကိုခေါ်လာပြီး ကိုချောဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ကိုချော ဆိုင်မှာပင်သူတို့ ထမင်းစားလေ့များနှင့် ထမင်းစားသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ တတိယနှစ်သာရှိသေးသည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် အမေကလည်းမကျွမ်းမာ၊ စီးပွား ရေးအခြေအနေကလည်း အထည်ကြီးပျက်။

ကိုချောဆိုင်သို့ နေ့စဉ်လာရင်း ကိုချောနှင့် ရောရောနှောနှော ဖြစ်လာသည်။

“ကိုချောကတော့ သူ့ဆိုင်ကိုအားပေးသော မိန်းကလေးဖြစ်၍ ရင်းရင်း နီးနီးဆက်ဆံသည်။

“ကိုချော သိပ်တော်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာအလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်း ဆက်တက်နိုင်တယ်” ကိုချောကို ချီးမွမ်းသည်။

“ကိုယ်အခြေအနေက ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာမို့ လုပ်ရတာပါ”

ကိုချောက လျှော့ပြောသည်။

“နေတော့ ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဇာတိမြို့ကိုမေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ နေရာပြောတာ ..”

“ကမာရွတ်မှာနေတယ်”

“လိပ်စာအတိအကျပြောမှပေါ့”

ကိုချောကလည်း အမှတ်တမဲ့နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လာလည်မလို့ပေါ့”

မိန်းကလေးက ပြုံးချိုသောအမူအရာနှင့် ခေါင်းကလေးငဲ့ပြသည်။

“မဟုတ်လဲ ... မဟုတ်ဘဲနဲ့ဗျာ”

ကိုချောပါ ချော်လဲရောထိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်လာလည်မှာ၊ ဘယ်လိုလဲ .. လာရမှာလား”

“လာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကျောင်းတတ်ရ၊ ဆိုင်ဖွင့်ရနဲ့ ညနေပိုင်း ညပိုင်းလောက်ပဲ အိမ်မှာရှိတာ”

“မချို့ကလဲ ညနေပိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်လောက်မှ လာနိုင်မှာပါ”

ဘာလိုလိုနှင့် အချိန်အချက်လုပ်နေကြသလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကိုချောစိတ်ထဲမှာ တကယ်လာမည်မထင်။ မိန်းကလေးမှာ ဓူပ်အလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဝတ်ပုံဆင်ပုံက အထက်တန်းကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်ဝတ်ရတနာအဖိုးတန်များ ဝတ်လာတတ်သည် တို့လည်း တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်မိဘက လုပ်လုပ်စားစားထဲက။ ညီအစ် ကိုမောင်နှမလည်းများသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကဲ့သို့ ဘာမျှမျှော်လင့်ရဲသည် မဟုတ်။

သို့သော် မချို့ဆိုသောမိန်းကလေးက တစ်ညနေမှာ တကယ်ရောက် လာ၍ ကိုချောအံ့သြရသည်။

ကိုချောနေသည်က အိမ်ဆိုသော်လည်း တန်းလျားရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ ထက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ စုပေါင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုချောက နေသော နှစ်ကြာ၍ အစွန်ဆုံးမှသီးသန့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခွင့်ရသည်။ သူများထက်လည်း နှစ်ဆပိုပေးရသည်။

“ဒါ ... ကိုချောအခန့်လား”

မချို့က သူတို့နေကျ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်လာချင်းဖြစ်သည်။

အောက်တွင်ထိုင်စရာနေရာမရှိ၊ အခန်းထဲမှာပင် စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းရသည်။ ခုံကတစ်ခုသာရှိ၍ တစ်ဖက်ခန်းမှ ထိုင်ခုံတစ်လုံးသာရသည် ထိုချောက ခုတင်ပေါ်မှာပင်ထိုင်ရသည်။ ကိုချောက တစ်ဖက်ခန်းမှ

သုငယ်ချင်းကိုပင် အကူအညီတောင်း၍ အကြော်ပူပူလေးဝယ်ခိုင်းပြီး အချဉ်ရည်၊ တို့စရာနှင့် ညှော်ခံသည်။ မချိုနှင့်သူသုငယ်ချင်း သိပ် သဘော ကျသည်။

“နောက်တစ်ခါလာရင် ကိုချော ထမင်းစားဖို့ ငါးခြောက်ထောင်းကြော် လုပ်ယူခဲ့မယ်”ဟု မချိုကဆိုသည်။

“နေပါစေ မချိုရယ် .. ကျွန်တော်က ဖြစ်သလိုစားတာပါ”

“အဲဒါကြောင့်ပို့ ပေးချင်တာပါ”

မချိုပြောသည်ကို သဘောကျ၍ ကိုချောပြုံးသည်။

နောက်ထပ် (၄) ရက်သာကြာသည်။ သောကြာနေ့တွင် ငါးခြောက် ထောင်းကြော်တစ်ဘူးနှင့်အတူ မချိုရောက်လာ၏ ကိုချောစိတ်ထဲမှာ လည်သာယာသလိုလို၊ ကြည်နူးသလိုလို ဘာလို့လို ညာလို့လို စိတ်ကူးယဉ် မှုများစွာ ခံစားရသည်။

မချိုရောက်လာသည်ကလည်း ယခင်တစ်ခါလို အဖော်မပါ။ တစ် ယောက်တည်းဖြစ်သည်။ ကိုချောအခန်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း မချိုက စာကြည့်စားပွဲမှ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်သည်။ ကိုချောက ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။

မချိုမေး၍ ကိုချောက သူ့မိသားစုအကြောင်း ပြောပြသည်။ မချိုက လည်း သူ့မိသားစုအကြောင်း ကိုချောကိုပြောသည်။ အချိန်တွေက ကုန်မှန်း မသိ။

သမီးရည်းစားလည်း မဟုတ်၊ ချစ်စကား ကြိုက်စကားလည်းမဟုတ်၊ သူ့အကြောင်း ကိုယ်အကြောင်း၊ သူ့မိသားစုအကြောင်း ကိုယ်မိသားစု အကြောင်း။

ခြောက်နာရီကျော်တော့ ဆောင်းကာလဖို့ မှောင်ရီသန်းလာပြီ။ ကိုချော က စီမံလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။

မချို ပြန်သလိုပဲ သို့သော် မပြန်သေး။ စကားတွေပြောနေဆဲကိုချောက

သတိပေးရမှာ အားနာနေသည်။

(၇)နာရီခန့်ကျမှ မချိုက ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ထွက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် .. ဒုက္ခပါပဲ၊ မိုးတစ်အားချုပ်သွားပြီ”

မချို၏လေသံက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။

“ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ကိုချောက ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်အင်း .. မချိုမပြန်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအချိန်မှပြန်ရင် မေမေ .. ဒေါသ ကြီးတော့မှာ”

မချိုကပြောရင်းဆိုရင်း ငိုနေပြီ။

“ဟင် .. ဒါဆို ...”

ကိုချော ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“မေမေကဒေါသဖြစ်ရင် တအားမှိုက်တာ၊ မိုးကလဲချုပ်နေပြီ”

မချို အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ကိုယ် အထက်ပိုင်းမှောက်လျက်ဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အို ... ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဗျာ ..”

ကိုချော ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

မချိုက ငိုနေဆဲ။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးမှာပေါ့ ... ဗျာ”

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အခန်းမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ဒီအချိန်အထိ နေတယ်ဆိုတော့ ရှင်းပြရင်လဲ ဘယ်သူကယုံမှာလဲ”

မချိုပြောရင်း ငိုပါသည်။

“ဟင် ... အဲဒါမှ ... ဒုက္ခ ...”

သွေးကွက် ကိုယ့်ဒုက္ခဖြစ်လာသည်။

ပြောရင်ဆိုရင်း ငိုရင်းနှင့် ည(၉)နာရီလောက်ရောက်သွားပြီ။

“မချို့ ... မပြန်ခဲ့တော့ဘူး”

ကိုချော ဘာမျှမတတ်နိုင်။

ထိုနေ့ညက ကိုချောအခန်းမှာပင် မချို့နှင့်အိပ်လိုက်ရသည်။

ကိုချောမဟုတ် သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်။ သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမျှမသိ။ စဉ်းစားချိန်လည်းမရ။ စဉ်းစားချိန်လည်းမရှိ။ မိဘကိုလည်း မတိုင်ပင်နိုင်။ အိမ်ထောင်ဦးဘုရားတည်ကိစ္စကို မရေမရာနှင့် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးလိုက်ရသည်။

ရည်းစားပင်မထားလိုက်ရဘဲ မိန်းမယူလိုက်ရသော ကိုချော၏အဖြစ် အိမ်ထောင်ရေး မသာယာကြပါ။ ကိုချော အမြဲတမ်းရှင်လန်းနေသော မျက်နှာထားမှာ အစဉ်ထာဝရ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသည်။ တက်တက်ကြွကြွရှိခဲ့သော ကိုချောမှာ လေးလေးထိုင်းထိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

အပိုင်အကြံခံလိုက်ရသော သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သိသွားသည်။ ရှက်လည်းရှက် စိတ်လည်းဖျက်သွားဟန်တူသည်။

ကိုချောတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာဖျော်ရွှင်ခြင်းမရှိပါ။

မိန်းကလေးက ကိုချောကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ ကိုချောက ဘာမျှထက်ထက်မြက်မြက်မရှိသည့် ထုံထုံထိုင်ထိုင် လှည့်တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

(၂) နစ်ခန့်ပေါင်းပြီး အိမ်ထောင်ကွဲသွားပါသည်။

ကိုချောကတော့ မူလကလို သွက်လက်တက်ကြွသောပုံမျိုး ပြန်ဖြစ် မလာတော့ပါ။ ကိုချောတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဘဝပြောင်းသွားရ၍ ဘဝပါဆုံးရှုံးသွားရသည်။

ယောက်ျားလေးများ လိမ္မံညာဘေးမှ ဝေးကြပါစေ။

အားနဲ့သူ၏ အန္တရာယ်

မောင်အောင်သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ ရောမဆိုင်ကြီးမဟုတ်။ လမ်းဘေးမှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်မျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်အောင်တို့ဆိုင်က ရောင်းကောင်းသည်။ မောင်အောင်မှာ ဆိုင်ရှင်၏တူဖြစ်၍ ဦးလေးကိုယ်စားကောင်းတာထိုင်ပြီး ရောင်းချရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရသလို ဆိုင်မှလိုချောသစ္စည်းများကိုလည်း ရှေးထဲသွားဝယ်ရသည်။

ထိုသို့ဝယ်ရင်းမှ ဖြူဖြူချောချော ပုံဟန်သွက်သွက် မျက်လုံးလှလှ မိန်းကလေးကို အကြည့်ချင်းဆုံ၍ သတိထားမိသည်။ မိန်းကလေးကလည်း မောင်အောင်ကို သိမှတ်ထားဟန်တူပါသည်။ မောင်အောင်ပုံကလည်းဖြူဖြူသန့်သန့် အရပ်မြင့်မြင့်။

တစ်နေ့တွင် မိန်းကလေးက မောင်အောင်တို့ဆိုင်သို့ ဝင်လာသည်။

“ကိုအောင်ရှိလား” ဟုမေးပြီး ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ဆိုင်မှလူများ အံ့သြနေကြသည်။ ဤချောချောလေးနှင့် မောင်အောင် ဘယ်လိုပတ်သတ်ပါလိမ့်ဟူသော အကြည့် ဖျက်လုံးများနှင့် မောင်အောင်ကို ကြည့်ကြသည်။

မောင်အောင်ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေးက သူ့ကို မေးပြီးဆိုင်ထဲ ဝင်လာ၍ အံ့သြနေသည်။ ဤအနေအထားမျိုးစိတ်ပင်မကူးရဲ။ ကိုယ်

အခြေအနေက ဆိုင်ရှင်တူဆိုသော်လည်း စားပွဲထိုးအလုပ်သမားသာဖြစ်သည်။

“ဘာစားမလို့လဲ၊ ထိုင်လေ”

မောင်အောင်က ကြိုးဆိုပြီး စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ နေရာချပေးသည်။

“အပြင်မှာ မိုးရွာနေလို့ ထီးမပါတာနဲ့ ခဏဝင်လာတာ”

မိန်းကလေးက ဝင်လာသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြရင်း ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“တစ်ခုခုစားပါလား”

“ကိုအောင် ကျွေးမှာလား”

“စားရင်ကျွေးမှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ”

မိန်းကလေးကပြုံးပြီး မောင်အောင်ကိုကြည့်နေသည်။

“မောင်အောင် ရင်ခုန်နေပြီ”

“ကော်ပြန်ကြော်စားမလား”

“ဟင့်အင်း .. မစားချင်ဘူး”

“ဆိုချက်စားပါလား”

“မစားချင်ပါဘူးဆို ခိုက်မှမဆာတာ”

“ဒါဖြင့် အအေးသောက်မလား”

“ဟိုးဦးညောက်မယ်”

မိန်းကလေးက မှန်ကောင်တာထဲမှာ လှမ်းမြင်ရသော မူးများဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ မောင်အောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အဲဒါ .. ဘီယာဗူးတွေ ..”

“ဘီယာ ဘာဖြစ်လဲ”

“သောက်ရင် မူးမှာပေါ့”

“မမူးပါဘူး၊ ကိုအောင်သောက် .. မဖြူတိုက်မယ်”

“ဟာ .. မသောက်ချင်ပါဘူး”

“သောက်ပါ .. ကိုအောင်သောက်ရင် မဖြူနည်းနည်းပြည်းကြည့် ချင်တယ်၊ တစ်ခါမှ မသောက်ဘူးလို့ ..”

“ဟာ .. မရဘူး၊ အလုပ်ချိန်မှာ ဘီယာသောက်ရင် ဦးလေးဆူမှာပေါ့”

“သူမှမရှိတာ ... လာ ... ဟိုထောင့်မှာသွားထိုင်မယ်”

မဖြူဆိုသောမိန်းကလေးက ဆိုင်ထောင့်မှ စားပွဲဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုပါလိမ့်” မောင်အောင် လိုက်သွားရသည်။

“ထိုင်လေ ... ချက်ချင်းလဲလိုက်မလာဘူး”

မဖြူက နှုတ်ခမ်းစုပြီး မူမူလေးပြော၍ မောင်အောင်ရင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နုနုဆံ့စားရသည်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးမိမိဖြစ်လာ၏။

ဤချောမောလှပသော မိန်းမလေးနှင့် ဤသို့ရင်းနှီးစွာနေထိုင်ခွင့်ရရန် လုံးဝမမျှော်မှန်းရ အိမ်မက်လိုဖြစ်နေသည်။ မောင်အောင်က သူ့သူငယ်ချင်း စားပွဲထိုးလှရွှေကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဘီယာတစ်ဗူးယူခိုင်းသည်။

ဘီယာဗူးရောက်လာသည်နှင့် မဖြူက ထိပ်မျက်နှာမှ သံပြားကွင်းလေးကိုဆွဲခွာပြီး ဖောက်လိုက်သည်။

“ရော့ ... သောက်”

မောင်အောင်က သောက်လေ့မရှိ၍ မယူသေးဘဲ ကြည့်နေသည်။

“သောက်ပါဆိုမှ ...”

မဖြူက မူမူလေးလုပ်၍ အနိင့်အထက်ပြောနေသည်။

မောင်အောင်စိတ်ထဲမှာ မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်လာပြီး မဖြူကို သူ့ချစ်သူဟုပင် ထင်လာသည်။

ဘီယာဗူးကိုယူ၍ နည်းနည်းမော့လိုက်သည်။ ခါး၌ မျက်နှာ့လိုက်သည်။

“ရော့ ..”

ဘီယာဗူးကို မဖြူလက်ထဲထည့်ပေးသည်။

မဖြူက မနှုံမမဲ့သောက်ပြသည်။

“ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

မဖြူမျက်နှာ ပြုံးစိစိ။

ကျန်သည့်ဘီယာများကို မောင်အောင်ဆက်သောက်သည်။ မဖြူက နည်းနည်းသောက်သည်။

မိုးချုပ်လာပြီ။ အပြင်မှာမိုးက ဖွဲဖွဲလေးရွာနေဆဲ။ မဖြူထိုင်နေပုံက ပြန်မညှပ်မဟုတ်သေး။ မောင်အောင် ဆက်ထိုင်နေရသည်။ စားပွဲထိုး ကောင်လေးများက မသိမသာရော သိသိသာသာပါ လာကြည့်ကြရင်း ပြုံးစိစိလုပ်နေကြ၍ မောင်အောင် အနေခက်လာသည်။

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ခေါင်းထဲမှူးနေတယ်”

“ဟင် ..”

မောင်အောင် စိုးရိမ်သွားသည်။

မဖြူက စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ကွေးယှက်တင်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်၍ တင်ထားသည်။

“ချောလိုက်တာ”

မဖြူကိုကြည့်ပြီး မောင်အောင် ရင်ထဲမှာ တအံ့တသြဗြောနေမိသည်။ ဤမျှချောသော မိန်းကလေးကို စိတ်ကူးပင်မယဉ်ဘဲ။ ကိုယ့်အဖြစ်က မယုံ နိုင်စရာ။ မဖြူ၏လည်တိုင်ကြောကလေးက ဖြူဝင်း၍ သွေးကြောလေး များက စိမ်းစိမ်းနေဆဲ။ ဘေးမှပြင်နေရသော ကိုယ်လုံးလေးက အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လွန်းသည်။ ဖြူဝင်းညက်သော လက်မောင်းလေးက မထိရက် မကိုင်ရက်စရာ။

“မဖြူ ..”

မောင်အောင်က အချွန်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင် .. အင်း ..”

မဖြူက မူးနေသောလေသံနှင့် ညည်ညည်ညှည်ညှည်ထူးသည်။

“မိုးချုပ်နေပြီ”

“မိုးချုပ်ရင်လဲ မပြန်တော့ဘူး”

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ၊ မကောင်းပါဘူး”

မောင်အောင် စိတ်ပူသွားသည်။

“မကောင်းလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မူးနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်မလဲ၊ ဘီယာအနံ့တွေနဲ့ ဒီအချိန်မှပြန်သွားရင် အမေနဲ့အဖေက သတ်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ..”

“မပြန်တော့ဘူး၊ ကိုအောင်နဲ့ပဲအတူနေမယ်”

“ဟာ .. ဖြစ်ပါ့မလား ..”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ရဖို့ စိတ်ပင်မကူးရဲသော မိန်းမချောလေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တကယ် ခုနည်ဆိုတော့ မောင်အောင်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား” ဟုလည်း သံသယဖြစ်မိသည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေကလည်း ပြုံးစိပြုံးစိနှင့် လာလာကြည့်နေ ကြဆဲ။

မဖြူက မောင်အောင်ပခုံးပေါ် လက်ထောက်ပြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက် သည်။

မောင်အောင်ပါ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မောင်အောင်ပခုံးကို ကိုင်ထားဆဲ။

“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မောင်ဘုရားပဲကွာ” မောင်အောင် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. မောင်ညွန့် .. မင်းတာဝန်ယူပြီး ဆက်ရောင်းလိုက်တော့ကွာ”

မောင်အောင်က နောက်ဘက်မှာရှိသောအိမ်သို့ မဖြူကိုခေါ်သွားသည်။ ထိုအိမ်လေးသည် စားပွဲထိုးများ စုနေသောအိမ်ဖြစ်သည်။ မောင်အောင်က အတွင်းပိုင်းမှာ အခန်းနှင့်နေရသူဖြစ်သည်။ ကျန်သောကောင်လေးများမှာ အပြင်မှ ကွပ်မျက်ကြီးပေါ်မှာ အိပ်ကြသည်။

မောင်အောင်နဲ့လုံးသားမှာ အချစ်တံခါးကြီးပွင့်သွားသည်။

မဖြူပုတစ်ပါး တခြားဘာမျှမသိတော့။ အန္တရာယ်ရှိလျှင်လည်း ရှိသည် အန္တရာယ် ရင်ဆိုင်မည်။

မဖြူကို သူ့အခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။ မဖြူက လိုက်လာသည်။ မဖြူကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဘာအခက်အခဲမျှမရှိ။ မထင်ရဲလောက်အောင် လွယ်လွန်းနေသည်။ မဖြူကကြည့်ပြီးစွာ လိုက်လျောသည်။

ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ မောင်အောင်၏ဦးလေးမှာ မောင်အောင်နှင့်မဖြူကို လေးစားလိုက်ရသည်။ မဖြူ၏မိဘများက မကျေနပ်၍ ခဲတိုင်သေးသည်။ သို့သော် မောင်အောင်နှင့်မဖြူက ဦးလေးဖြစ်သူ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လူကြီးနံရံနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီးဖြစ်၍ ဘာမျှလုပ်၍မရ။

မောင်အောင်၏ဦးလေးက ဆိုင်မှာ ငွေသိမ်းကောင်တာ အထိုင်ခိုင်းသည်။ မောင်အောင်နှင့်မဖြူတို့ ဆိုင်မှာ အတူအလုပ်လုပ်ရသည်။ ပျော်စရာကြည့်နူးစရာ။

အထူးသဖြင့် မောင်အောင်မပျာ မိုးမမြင်လေမမြင် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ဖြစ်နေသည်။ အချောအလှစနီးလေး မဖြူကို ချစ်လိုက်ရသည်မှာလည်း တုန်နေသည်။

ဝန်းဖြစ်ပြီးသော်လည်း ရည်းစားလို အချစ်ကြီးချစ်၍ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသည်။

မဖြူ၏ ချစ်စဖွယ်တုံ့ပြန်မှုလေးတိုင်းအတွက် မောင်အောင် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသည်။ ကြည့်နူးစရာအကောင်းဆုံး ရသမျှကို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာ။ တစ်လခန့်မှာ ပြဿနာအကြီးကြီးပေါ်ပါသည်။ မဖြူ၏ သုံးလကျော်ကိုယ်ဝန်က ပုံပုံလေးပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်အောင်သိသည်နှင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားရသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဆုလည်းစူး၊ စားလည်းရွှေ၊ ပေါင်းကြသည်မှာလည်း တစ်လခန့်ရှိ၍ အချစ်ကြီးချစ်နေမိပြီး ရူးမတတ်ခံစားရပြီ။

အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ပေါ်တင်ကြီးလှည့်စား၍ နွားလုပ်ခံရသောအဖြစ်။

မုန်းစိတ်နှင့် သတ်ပစ်ချင်သည်။

ချစ်စိတ်နှင့် မထိရက်။

“ရက်စက်လိုက်တာ မဖြူရာ”

ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း

အိမ်နံရံကို ခေါင်းဖြင့်အကြိမ်ကြိမ် ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်အောင် မင်းမရူးစမ်းနဲ့၊ ဘာမှ ဒီလိုလုပ်စရာ မလိုဘူး။ ဒီလောက်ဖြစ်နေစရာလဲ မရှိဘူး”

မောင်အောင်၏ဦးလေးက ပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် လမ်းညွှန်ပြသည်။

မဖြူက ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ကို ဝန်ခံသည်။ ဘယ်သူနှင့် ဘာညာဆိုသည်ကိုတော့ ဘာမျှမေး၍မရ။

သို့သော် အပြင်မှာသိကြပါသည်။ သူ့ကောင်လေးက ဂျင်းဘောင်ထိ အမြဲဝတ်သော ကောင်လေး။

မဖြူနှင့် အတွဲကြီးတွဲပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိမှရှောင်သွားသည်။

“အဖေခေါ်စရာ လူရှားလား၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့လူကိုမှ အသည်းကွဲအောင် လာလုပ်ရသလား”

မောင်အောင်များ ပစ်ခတ်၍လည်းမလွှားရက်၊ ဆက်၍လည်းမပေါင်းနိုင်၊
 ကြကားလည်းလိမ္မိထားသလို မချီမဆုံခံစားရသည်။
 ရှက်လည်းရှက်သည်။ နာလည်းနာသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။
 နောက်ဆုံးတွင်မှ လွမ်းဆွတ်ကြကွဲစွာဖြင့် သူ့မိဘများရှိရာ အထက်
 အညာမှ ရွာကလေးသို့ ပြန်သွားသည်။
 မိန်းကလေးများကို စိတ်အနာကြီးနာခွားပြီ .. ဆိုလေသည်။

မျက်နှာပြောင်၍ ကြောင်ရဲသည်

ရိုးရိုးလွယ်လွယ်လေးနှင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ လိမ္မိညာသောနည်း-
 တစ်ခုရှိသည်။

လိမ်သူက နည်းနည်းတော့မျက်နှာပြောင်သည်။ အလိမ်အညာ
 ခံရသူကတော့ တော်တော်ကြောင်သောအဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဆုံနေရာတစ်ဝိုက်
 တွင် ကားများစည်ကားသကဲ့သို့ လူများလည်းစည်ကားသည်။ ဟိုတယ်
 ကြီးများရှိသည်။ အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်များ ရှိသည်။
 ဘူတာကြီးလက်မှတ်ရုံများ ရှိသည်။

ဤနေရာဘက်သို့ရောက်လျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေသော
 ကျောင်းနေဖက်များ၊ သူငယ်ချင်းများ၊ အသိအကျွမ်းများနှင့် အမှတ်မထင်
 တွေ့ရတတ်သည်။

ထရိုက်ဒါးဟိုတယ်အနီးမှ မီးပွိုင့်အရောက်တွင် အသက်လေးဆယ်
 ကျော်လူတစ်ယောက် ဆရာဦးမြင့်ဆွေ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။

"ဆရာ .. ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ဦးမြင့်ဆွေက တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် လက်ထဲမှာလည်း(၃၃)လမ်းမှ
 ဝယ်လာသော စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်ဖြစ်သည်။ လက်ဆွဲထားသူကို ဦးမြင့်ဆွေ
 ကြည့်လိုက်သည်။ အသေအချာမသိ၊ ဝေဝေဝါဖြစ်နေ၏။

“ဆရာ .. ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

လက်ဆွဲထားသူက တရင်းတနှီးလေသံနှင့် မကျေမနပ်မေးနေသည်။

ဦးမြင့်ဆွေ အားနာသွားသည်။

“ဟာ .. ဆရာကလဲဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မတွေ့တာလေး ..

နည်းနည်းကြာတာနဲ့ ကိုယ်တပည့်ကိုတောင် မမှတ်မိလိုက်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် .. အဲ”

ဦးမြင့်ဆွေ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

ပြောသူက လူမှားသောပုံမဟုတ်၊ အပိုင်သိသောပုံ။ ကိုယ်ကတော့ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်သော်လည်း လုံးဝမမှတ်မိ။ သိသလိုလို မသိသလိုလို။

“အေးလေး .. ကိုယ်ကလဲ လူတွေကိုမှတ်တဲ့ဉာဏ်က ခပ်ညံ့ညံ့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချ။

“ကိုယ့်တပည့်လို့ဆိုတော့ ..

ဦးမြင့်ဆွေက တက္ကသိုလ်ဆရာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အကြာကြီးလုပ်ဖူးသလို၊ နယ်ကောလိပ်များမှာလည်း လုပ်ဖူးသည်။ ကျောင်းဆရာ အပြင်ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်းများမှာလည်း နည်းပြ လုပ်ရသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း ဆုံခွဲမှူးသောတပည့်များစွာရှိသည်။

“ဆရာကလေးတွေကော ဘယ်နှစ်တန်းတွေရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဟာ .. ပြဿနာပဲ”

ဦးမြင့်ဆွေစိတ်ထဲမှာတွင် ရုရှက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလူသည် ကိုယ့်ကလေးများကိုပါ သိနေသည်။ မိသားစုကိုပါ ရင်းနှီးသူဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကလေးများအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆရာ .. အမေရော ..”

“ဟာ .. အားနာစရာတော့ အတော်ကောင်းနေပြီ”

ဦးမြင့်ဆွေရင်ထဲမှာ ညည်းညူရပြန်သည်။ သူ အမေကိုပါ သိသည်။

အတော်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပါလျက် ကိုယ်ကခုထိ သူ့ကိုစဉ်းစား၍မရသေး။

“ဟုတ်တယ် .. အမေက ရန်ကုန်လိုက်နေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခု အညာပြန်သွားတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ”

“ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ..”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဆရာ .. ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

ဦးမြင့်ဆွေက မေးနေသူကို လိမ်ညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမျှရင်းနှီး ခဲ့သူကို မမှတ်မိသည်မှာ ကိုယ့်ဘက်ကသိပ်ကို အားနာစရာကောင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။

“သေချာလို့လား ဆရာ ..”

လက်ဆွဲထားသူက အပိုင်ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“သေချာပါတယ်”

ဦးမြင့်ဆွေက လေသံမြှင့်ပြီးဖြေသည်။

“မှတ်မိတယ်သာဆိုတယ်၊ ဆရာ့မျက်နှာကလဲ မရေမရာ ဖြစ်နေ သလိုပဲ”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်မိပါတယ်”

ဦးမြင့်ဆွေ မျက်နှာအမူအရာကိုပါမြင်ပြီး အခိုင်အမာပြောလိုက်သည်။

“သေချာတယ်နော် ဆရာ ..”

“ဟာ .. သေချာပါတယ်”

ဦးမြင့်ဆွေက ပြန်လည်ရောနှောမိပြီးဖြစ်သွားသည်။

စိတ်ကည်းကွပ် လူကည်းကွပ်မှ မြန်မြန်လွတ်ပြီး မြန်မြန်သွားချင်ပြီ။

“သေချာရင်တော့ ကိုယ့်ဆရာကို အားနာစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်

အခု မနက်စာမစားရသေးဘူးဆရာ၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ပြန်မရောက်တာလဲ ငါးရက်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒါ ဆရာတပည့် ထမင်းဖိုးလေး နှစ်ထောင်လောက် ပေးခဲ့ပါဦး”

“ဟိုက် .. ခံချိုကွား၊ တော်တော်ကြောင်ရဲတဲ့လူ ..”

စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ် တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိကြောင်း အခိုင်အမာပြောမိထားပြီး တကယ်လည်း တပည့်ဖြစ်နိုင်သေးသည်ဟု စဉ်းစားရသည်။ သို့သော် သူတောင်းသောနှစ်ထောင်ကိုလည်း မပေးချင်။

ငွေရှစ်ထောင်ကျော်ထည့်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ကို မနှိုက်ဘဲ ငွေနည်နည်းပါသော တိုက်ပုံအင်္ကျီဘေးအိတ်ကို နှိုက်လိုက်သည်။

နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်နှင့် တစ်ရာတန်သုံးရွက်။

“ကျွန်တော်မှာလဲ ဒါပဲပါတယ်၊ ရော့ .. နှစ်ရာယူသွား၊ သုံးရာ ကျွန်တော်ဖိုချန်ခဲ့ ..”

“ဟာ .. ဆရာကလဲဗျား၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖိုးတောင် မရှိဘူး”

“ရော့ဗျာ”

တစ်ရာတန်သုံးရွက် သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်တွေဝယ်လိုက်တော့ ဒါပဲကျန်တယ်ဗျ၊ ဘတ်စ် ကားခတော့ ကျန်ဦးမှဖြစ်မယ်”

ဦးမြင့်ဆွေရင်ထဲမှာ မကျေနပ်၊ တကယ်အကြောင်ရိုက်ပြီး ညာတဲ့ လူလား၊ ကိုယ်မမှတ်မိတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်လား၊ သိချင်သည်။ တပည့် ဆိုလျှင် ငွေသုံးရာသာပေးသည်မှာ နည်းသည်။

ဦးမြင့်ဆွေ လေးငါးခြောက်လှမ်းသွားပြီးမှ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ ထိုလူက ဆူးလေဘုရားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်သွားနေသည်။

မကြာမီပင် တော်ဝင်တံတားပေါ်မှ ဆင်းလာသူတစ်ဦးကို လက်ဆွဲပြီး ကြောင်ပွဲကြီးစတင်ပါသည်။

ဦးမြင့်ဆွေ အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ ဘုတ်တိုင်နှင့်ကွယ်၍ လှမ်းကြည့် နေသည်။

လက်ဆွဲခံရသူမှာ မအိမ်သာမျက်နှာနှင့် ဖြစ်နေသည်။ လူကြောင်က ဆက်ပြီးကြောင်နေဆဲ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ၊ လက်အဆွဲခံရသူ အိတ်ထောင်နှိုက်နေပါပြီ။

ဦးမြင့်ဆွေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ အကြောင်ရိုက်သူဖြစ် ကြောင်း သေချာသွားပါပြီ။

တစ်ယောက်ကို သုံးရာပေးလျှင်ပင် လူဆယ်ယောက်ဆိုက သုံးထောင် ခန့်ပေး၊ အချို့က သူတောင်းသည့်အတိုင်း နှစ်ထောင်ပေးသူလည်း ပါနိုင်သည်။ ဤအနားမှာပင် နှစ်နာရီခန့်အကြောင်ရိုက်ရုံနှင့် ငွေလေးငါးထောင် ရသွားနိုင် သည်။

သူမှန်းဆပြောသည်နှင့်များ လွဲချော်၍ တစ်ဖက်လူက သူမေးသည်မှာ ဖောက်ကြောင်းငြင်းလျှင်လည်း “လူမှားသွားလို့ပါ ..” တောင်းပန်လျှင် ဦးသွားနိုင်သည်။ ကြောင်တော့ကြောင်ရသည်။

သို့သော် သူကြောင်ရသည်ထက် အလိမ်အညာခံရသူကြောင်ရသည် ထပ်၍ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိမ့်မည်။

ဤအကြောင်းကို သိထားပြီးသူများအနေဖြင့် အားမနာပါနှင့်၊ သူမသည် ပြောသည်ချည်း အကြောင်းသာ နားထောင်မနေပါနှင့် သူ့ကိုပြန် ဆေးပါ။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ဘယ်မှာဆုံခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ နာမည် အယ်လိုခေါ်လဲ၊ အခုဘယ်မှာနေလဲ၊ ဘာလုပ်နေသလဲ”

ကိုယ်မှတ်မိနိုင်သည်အထိ သူ့ကိုပြန်မေးပါ။ မဟုတ်လျှင် “လူမှားလို့ပါ” အတောင်းပန်ပြီး သူထွက်သွားလိမ့်မည်။

တစ်သိန်းတန်ခိုက်ချက်

BURMESE
CLASSIC

မြတ်ညွန့်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နှင့် ပေါင်းသည် အထိတော့ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော်မကြိုက်။ လူလိမ် လူညာလူညစ်။

မြတ်ညွန့် ကျောင်းမှန်မှန်မတက်၊ စာမှန်မှန်မကျက်၊ အတန်းထဲမှာ စာမတော်ပါ။ သို့သော် စာမေးပွဲဖြေတိုင်း မြတ်ညွန့်အောင်သည်။ နည်းမျိုးစုံနှင့် ခိုးချရာတွင် မြတ်ညွန့်သည် အတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတန်းတင် စာမေးပွဲများ၌ သူထက်သာသူများကျသော်လည်း မြတ်ညွန့်အောင်သည်။

သူဖြေသောစာမေးပွဲအခန်းကို စောင့်ရသည့် ဆရာဆရာမများ စိတ်ညစ်ကြရသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခိုးချရန်ကြိုးစာသည်ကို တစ်ချိန်လုံး ဟန့်တားနေရသည်။ စာမေးပွဲခန်းအဝင်မှာပင် မြတ်ညွန့်ထံမှ စာရွက် အပိုင်းအစသေးသေးလေးပေါင်းများစွာ ခိုးယူလာသည်ကို သိမ်းဆည်း လိုက်သည်။

သို့သော် ပေတ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီအောက်အနားမှာ ပေါင်ပေါ်မှာ ကွန်ပီဘူး၏ အောက်ဘက်မှာ ကွန်ပီဘူးအနား၏အတွင်းမှာ စာလုံး သေးသေးလေးများနှင့် ရေးမှတ်ထားသည်များလွတ်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ခက်ခက်ခဲခဲခိုးယူသည်များကို စေရာ

လယ်တွင်းသားစောချစ်

၆၃

ဆရာမများသိ၍ ရှာသော်လည်း ခပ်လွှဲလွယ် လက်မှာရေးထားသည်များ လွတ်သွားပြန်သည်။

လက်ကိုကြည့်ပြီး ကူးရေးနေသည်ကို ဆရာတစ်ဦးက အမှတ်မထင်တွေ့သွားသည်။ သို့သော် မြတ်ညွန့်ကူညီသွားပြီး ဆရာက မြတ်ညွန့် ဖြန့်အပြခြင်းသည်။ မဖြန့်မီ မြတ်ညွန့်က ချွေးစေးထွက်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာမျှမရှိတော့ပါ။ မင်စမင်နုများသာ တွေ့ရတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် စာမေးပွဲဖြေနေရင်း အိမ်သာတက်သည်မှာ ကြာ၍ တာဝန်ကျဆရာလိုက်သွားသည်။ မသင်္ကာ၍ အိမ်သာတံခါးခေါက်ပြီး မေးသည်။

“ဗိုက်နာလို့ပါ” ဆိုပြီး အိမ်သာထဲမှာဝက်ထားခဲ့သော စာအုပ်မှ ဖြေရမည့်စာကို ပြီးအောင်ဖတ်သည်။

ဆရာက စောင့်နေသည်။ တံခါးဖွင့်လျှင် အပိုင်ဖမ်းမည်။

မြတ်ညွန့်က ကြည့်ချင်သည့်စာကိုကြည့်ပြီးသည်နှင့် စာအုပ်ကို အိမ်သာတျင်းထဲပစ်ချလိုက်သည်။

စာအုပ်ကျသံကို အပြင်မှဆရာ ကြားသည်။

ဆရာကမေးတော့ အပြတ်ပြင်သည်။ အိမ်သာကျင်းထဲမှစာအုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဆယ်ယူပြီး သက်သေခံမပြချင်သောကြောင့် ဆရာလက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ဤနည်းဖြင့် မြတ်ညွန့် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ မြတ်ညွန့်အတွက် ဝိလွယ်သွားသည်။ ဘာမျှ အခက်အခဲမရှိ ဘွဲ့တစ်ခုရသွားသည်။

ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှာ အရာရှိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာအလုပ်ပြုတ်သွားသည်။ နောက်တော့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးအလုပ်ကို လုပ်သည်။ တကယ်လုပ်သည်ကတော့ လိမ်ခြင်း ညှာခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သိသူများက သူ့ကို “ဆူးလှည်းကြီး” ဟု ခေါ်သည်။ ထိုသမ္ပုဉ်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်မိသူမှန်သမျှကို လိမ္မော်ညာသည်။ ညာသည်။ ညစ်သည်။ အကြံ အဖန်တစ်ခုခုနှင့် အမြတ်အညွှန်းရအောင် ညစ်သွားသည်ချည်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ရုံသို့ သူရောက်လာသည်။ သတိကြီးစွာထား၍ ဆက်ဆံသည်။ သူက တရင်းတနှီးပြောဆို ဆက်ဆံနေသည်။ သူနှင့်အတူ လူနစ်ယောက်လည်းပါလာသည်။

“ထိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ဘာမှ အားနာစရာမရှိတော့။ သိပ်ရင်းနှီးတယ်။ ကဲ... သူငယ်ချင်း လက်ဖက်ရည်တော့တိုက်ဦးကွာ၊ ဆာတယ်။”

သူလူနစ်ယောက်နှင့် သူက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က တပည့်ကိုခေါ်၍ လက်ဖက်ရည်သုံးခွက် အမှာခိုင်းလိုက်ရသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်း ... ဆရာဦးတိုးအောင်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတာပေါ့။ လေးတန်းမှာ သင်္ချာသင်တဲ့ဆရာ”
ကျွန်တော်က မှတ်မိကြောင်း အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်ကတော့ ငါးတန်းကျမှ အဲဒီကျောင်းရောက်တော့ သူတပည့် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

သူပြောနေပုံက ကိုယ့်ကျောင်းမှဆရာဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုမသင်ခဲ့၍ ဆရာဟုမှတ်ယူခြင်းမရှိသော သဘောဖြစ်သည်။

“သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ မော်လမြိုင်ကနဲ့မှာ သွားဆိုကြတယ်လေကွာ၊ ဟား ဟား လက်ဖက်ရည်တော့ နေတိုင်းအလကားသောက်ရတယ်။ သိပ်အတုံးလူ”

သူက နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်အလကားသောက်ရအောင် လိမ္မော် နည်းကို ရှင်းပြသည်။

ကျန်လူများနှင့် ကြုံညီထားပြီး မဲလိပ်အားလုံး ပေါက်မဲတွေချည်း ရေးထားလိုက်သည်။

ဦးတိုးအောင်ကို အရင်အနှိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဦးတိုးအောင် ပေါက် သွား၍ ကျန်လူများမှာ ဆက်နှိုက်ရန်မလိုတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒီနေ့ရော အရင်နှိုက်ဦးမလား”

“နှိုက်မယ်ကွာ”

မကျေနပ်အောင်ဆွပေးလိုက်၍ ဦးတိုးအောင် မဲလိပ်အရင်နှိုက်သည်။ အားလုံးပေါက်မဲရေးထား၍ ဦးတိုးအောင်ပင် မဲပေါက်သွားပြန်သည်။

သုံးရက်အထိ ဦးတိုးအောင် အဦးဆုံးပေါက်မဲကို နှိုက်ယူပြီးမှ ...

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားအရင်မနှိုက်နဲ့၊ နောက်ဆုံးကျမှ နှိုက်”

မြတ်ညွှန့် အစီအစဉ်ပြောင်းထားပြီး မဲလိပ်အားလုံးကို ဗလာများလုပ် ထားသည်။ သူက စမိုက်သည်။ ဦးတိုးအောင်ကိုဖြန့်ပြသည်။ ဗလာ ...။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှိုက်ကြပြန်သည်။ ဗလာ ...။

နောက်ဆုံးနှစ်လိပ်ကျန်ချိန်မှာ မဲနှိုက်သူ၏မဲကို ဦးတိုးအောင်မိတ်ဝင်စား စွာ ကြည့်နေသည်။

“ရော ... ခင်ဗျားပဲကြည့်တော့ ...”

မဲနှိုက်သူက ပေးလိုက်သည်။ ဦးတိုးအောင် ဖြေကြည့်သည်။ ဗလာ။ အားလုံးရယ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“ကဲ ... ဒီလောက်တောင် ဒကာကျချင်လှတာ သွားစို့ကွာ”

ကျန်မဲလိပ်ကို ဦးတိုးအောင်နှိုက်မကြည့်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်တိုက်ရသည်။

သူပြောသည်ကို သဘောကျ၍ သူနှင့်ပါလာသူနစ်ယောက် ရယ်နေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်တပည့်က လက်ဖက်ရည်ခွက်များ လာချ သည်။

“ကဲ ... ဒါကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက စေတနာနဲ့တိုက်တာပါ ချာ သောက်ကြ”

သူကပင် သူ့လူနစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံနေပါသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်လက်အောက်မှ ဦးစီးအရာရှိ ဒေါ်လှလှထွန်း ခွင့်ပြုမိန့်လက်မှတ်ထိုးရန် ဖိုင်တွဲတစ်ခုလာတင်သည်။

ဒေါ်လှလှထွန်းက မြတ်ညွန့်ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ မြတ်ညွန့်က ဒေါ်လှလှထွန်းကို ပြန်ကြည့်ပြီး မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်ထင်၍ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မသက်သာဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်လှလှထွန်းတင်သွားသော ခွင့်ပြုမိန့်ကို အသေအချာစစ်ဆေးမိသည်။ သို့သော် ဘာမျှထူးခြားမှုမရှိ၊ အဓကတည်းက အစည်းအဝေးဆုံး ဖြတ်ချက်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုထားသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ဘာမျှ ပြဿနာမရှိသည်မှာ သေချာ၍ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လှလှထွန်းက ဦးမြတ်ညွန့်ကို လှမ်းကြည့်သွားသေးသည်။ မြတ်ညွန့် မျက်နှာက ပြုံးနေသလိုလို မပြုံးသလိုလို။

“ဪ... နေဦးကွ၊ ပြောရင်းနဲ့ သတိရလာလို့ မေ့သွားမှာမို့လို့”

မြတ်ညွန့်ကပြောမည်လုပ်ပြီး သူ့လူနစ်ယောက်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

“ခဏလောက် သူငယ်ချင်းရာ”

အခန်းတံခါးအပြင်ဘက်ရောက်ရုံလေးခေါ်ထုတ်သွား၍ ကျွန်တော် သတိထားလျက် လိုက်ပါသွားပါသည်။

“ဟိုလူတွေရှေ့ မပြောချင်လို့ပါကွာ၊ ဟိုကောင်လေ... ထွန်းမြင့်ကြိုင် မှတ်မိလား၊ အခုညကြီးကွာ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူက ထွန်းမြင့်ကြိုင် မယားငယ်ယူ အရက်သောက် မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပြီး ဖိုးတွမ်တီးဖြစ်နေကြောင်း ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများကို လိုက်ပြီး ညာနေကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေတစ်သောင်းချေးလိုက်မိ၍ ပြန်မရတော့ကြောင်း လွမ်းအောင်ပြောလည်း မလွမ်းဖို့အကြောင်းများ သတိပေးသည့် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်မိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲမှာ ပြန်ထိုင်မိကြသည်။

ပြန်ကာနီးတော့... ..

“ကဲ... သူငယ်ချင်းလဲ အလုပ်ချိန်တွေ အတော်ထိခိုက်သွားပြီ။ ပြန်မယ်ကွာ၊ ခုနကကိုယ်ပြောတာတော့ မမေ့နဲ့နော်။

“ဪ... မမေ့ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ အိုကေ... သွားမယ်”

သူ့လူနစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်သွားပါသည်။

တစ်ချိန်လုံး သတိထားပြီးနေခဲ့ရသည်။ ဘာမျှလိမ်ညာမသွား၍ အထင်မှားမိသည်ကိုပင် အားနာစိတ်ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မြတ်ညွန့်နှင့်အတူလာခဲ့ဖူးသော လူနစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တင်ထားတဲ့ကိစ္စလေး ဒီနေ့ခွင့်ပြုမိန့်ချပေးမယ်ဆိုလို့”

“ဗျာ... ကိစ္စပါလိမ့်”

ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သူတို့က သူတို့တင်ထားသောကိစ္စကိုရှင်းပြသည်။

“အဲဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ မြို့နယ်၊ ခရိုင်၊ တိုင်း၊ အဆင့်ဆင့်ထောက်ခံပြီး တက်လာရမှာ၊ အဲဒါတွေရော ပါပြီလား”

မေးသာမေးရသည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါသည်။ ထိုကိစ္စများကို ထပ်မံ ခွင့်ပြုတော့မည်မဟုတ်၍ တင်ပြခြင်းမပြုကြရန် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်းများသို့ အထုတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်နှင့်တိုင်းများက ခရိုင်နှင့်မြို့နယ်များသို့ အထုတ်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဦးမြတ်ညွန့်က ဆရာလုပ်ပေးရင် အောက်ကတက်စရာမလိုဘူး၊ ဒီကိစ္စလောက်တော့ ဆရာပြီရင် ပြီးတယ်ပြောလို့”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ဒီနဲ့မှာ အဲဒီလို အဆင့်ဆင့်တက်လာတာ မဟုတ်ရင် လက်မခံရဘူးလို့ စာတွေကပ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်သူမှ

လက်မခံပါဘူး။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာလက်ခံထားပါတယ်။”

တစ်ယောက်က တစ်ဖွတ်ထိုးပြောနေ၍ ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာများ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူ့ဆီတင်ခဲ့လဲ၊ ဘယ်သူလက်ခံတာလဲ ပြော”

“ဟို ... ဆရာ စာရေးမ”

ကျွန်တော်ဌာနမှ တာဝန်ခံအမှုဆောင်အရာရှိ ဒေါ်လှလှထွန်းကိုပြသည်။

“ဟာ သူက စာရေးမမဟုတ်ပါဘူး။ အရာရှိပဲ၊ ပိုသိတာပေါ့ ဘယ်လက်ခံလိမ့်မလဲ၊ လက်ခံရင် သူ့ကိုကျွန်တော် အရေးယူမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာဦးမြညွန့်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုအသေအချာပြောပြီး တင်ခဲ့တာပါ။ သူ လက်ခံထားပါတယ်။”

ကျွန်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ဒေါ်လှလှထွန်း စားပွဲသို့သွားသည်။

ဧည့်သည်နှစ်ဦး ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါ်လှလှထွန်းကို လျှောက်လွှာလက်ခံထားသည့်ဆိုသော ကိစ္စမေးမြန်းသည်။

“ဪ ... မှတ်မိပြီဆရာ”

နောက်မှလူနှစ်ဦးကို သေချာကြည့်ပြီး ဒေါ်လှလှထွန်း သတိရသွားဟန်တူပါသည်။

“ဟို ဆရာဆီလာတဲ့ ဆရာသူငယ်ချင်းဆိုတာ ပေးသွားတဲ့ စာအိတ်နှစ်အိတ်တော့ရှိတယ်။ သူက ဆရာသူငယ်ချင်းပါတဲ့၊ ဒီစာအိတ်နှစ်အိတ်စာသိမ်းထားပေးပါတဲ့။ ဆရာတောင်းမှ ပေးလိုက်ပါတဲ့”

ဒေါ်လှလှထွန်းက စာအိတ်နှစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ဒေါ်လှလှထွန်းကို အပြစ်ပြောနေစရာမလိုတော့ပါ။ မြတ်ညွန့် စာ

နှစ်ခုကြားမှ လူလေးယောက်ကို လှည့်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဧည့်သည်နှစ်ဦးကို ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို မြတ်ညွန့်က ဘယ်လိုပြောထားလဲ”

သေချာအောင် မေးချပြီ။

“သူက ကျွန်တော်တို့လျှောက်ထားတဲ့ကိစ္စ ဆရာကို အားလုံးပြောပြီးပြီး ဆရာကလက်ခံတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာထားခဲ့ပြီး ဆရာနဲ့သူနဲ့အပြင်ခဏထွက်ပြီး ပြောကြတယ်လေ။ ပြန်ကာ နီးတော့တောင်မှ ဆရာကိုမမေ့ဖို့ သတိပေးတော့ ဆရာကမမေ့ပါဘူး စိတ်ချလိုပြောတာပဲ”

ဧည့်သည်တစ်ဦးက ပြန်ရှင်းပြသည်။

“အင် ... အဲဒီလိုပြောတာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လူလိမ်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုသတိပေးတာဗျ။ တကယ်တော့ လူလိမ်အကြောင်းပြောပြီး သူကခင်ဗျားတို့ကို လိမ်သွားတာ၊ ရော့ခင်ဗျားတို့လျှောက်လွှာ”

“ဟင် ... လူလိမ်ကြီး ... ငွေတစ်သိန်းရအောင် ပြန်တောင်းမယ်၊ မရလိုကတော့ သိကြသေးတာပေါ့ ဦးမြတ်ညွန့်ရာ ...”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် စာအိတ်ကိုယူပြီး မကျေမနပ်ပြောဆို ထွက်သွားကြပါသည်။

ကိုယ့်ကိုပြုပြီး လိမ်ညာသွားခြင်းအတွက် မကျေမနပ်ခြင်းနှင့်အတူ လိမ်ညာခံရသူနှစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်မိပါသည်။

မှန်လိုက်လေဆရာရယ်

ပေဒင်ယတြာကိုအကြောင်းပြုပြီး လိမ်ညာစားသူတို့သည် များစွာ ရှိပါ၏။ ဝေဒပညာ၊ နက္ခတ္တပညာ၊ ဂန္ဓာဓိပညာစသည်တို့ကို ကိုယ်တိုင် လေ့လာနာလည်ခြင်း မရှိသော်လည်း အထင်မသေးရုံမက အထင်ကြီး လေးစား ဖြစ်ပါ၏။ သူပညာနှင့် သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် တန်ဖိုးကြီးစွာရှိပါသည်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းအောင် မှန်ကန်ကြောင်း ရေးသားထား သည်များကို အထောက်အထားဖြစ်ရပ်များနှင့်တကွ ရာဇဝင်များတွင် ဖတ် မှတ် သိရှိရပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး ထီးတင်ရန် သာလွန်မင်း တရားကြီးက ဟူးရားဖြူ၊ ဟူးရားညိုတို့ကို အချိန်တောင်းရာတွင် ထီးတင် မမီကြောင်း လျှောက်တင်၍ ဘုရင်ဖျက်တော်မူပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းထား သည်။ ဘုရားကို အမြန်ထီးတင်ရန်ပြင်ဆင်ပြီး မင်းဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို မေးလျှောက်သည်။ ထီးတော်တင်ရန် အချိန်မမီကြောင်း သားတော်လက် ထပ်မှ ထီးတင်၍အောင်မြင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ညသန်းခေါင်ယံ မတိုင်မီ ကံတော်ကုန်မည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရင် ဒေါသအမျက်ကြီးစွာ ထွက်ရသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျန်းမာဆဲ ဖြစ်သည်။ ညရောက်လာမှ များနာကိုယ်ပူပြီး ကိုယ်ပူလွန်ခြင်းဖြင့်ပင် ကံတော်ကုန်သည်။ ထီးတင်မမီတော့ပါ။

ဆရာစံရေသာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ နဒီပေဒင်ဟောစာတမ်း စသည် တို့မှာလည်း လာမေးမည့်သူအတွက် အသင့်ရေးပြီးသား ဟောစာတမ်းများ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ မလာမည့်သူအတွက်မရှိ။ ကွက်တိမှန်ရုံမက ဆင်းရဲ ချမ်းသာကိုပင်ဖော်ပြ၍ ဉာဏ်ပူဇော်ခအထိ တိကျစွာ သတ်မှတ်ပါဝင်သည် ဟုသိရသည်။ ထူးခြားနက်နဲသည့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ပညာရပ်များဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ကြီးများ၊ ရသေ့သူတော်စင်များ၊ လူပညာရှင်များ ကြိုးကြိုးကုန်ကုန် အားထုပ်လေ့လာဖော်ထုတ်ခဲ့သော ပညာများဖြစ်ပေမည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်ဆည်းပြီးမှ ထူးခြားသောပညာကို အံ့ဩစရာ ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် ထိုသို့သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ တကယ့်သူတော်စင် ပညာရှင်ကြီးများ၏ ပုံစံကိုယူ၍ ဟန်ပုန်မင်မောင်းနှင့် လိမ်ညာတောင်း နေသူတို့လည်း ရှိနေသည်ကို သတိထားသင့်သည်။

အဆင်အခြင်မရှိ ယုံလွယ်လျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားရောက်၍ ငွေပေးပြီး အလိမ်အညာခံနေကြရသည်။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်စတွင် ကျွန်တော်နှင့်အစ်ကိုကြီးလို ခင်မင် ရင်းနှီးသော ပေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ရှိသည်။

သူထံမှ ပေဒင်ပညာကို ကျွန်တော်က သင်ယူချင်သောအခါ သူက လူတိုင်းယုံကြည်သွားစေမည့် လိမ်ညာနည်းကို အရင်သင်ပေးပါသည်။

လူတိုင်းအတွက် အများအားဖြင့်(ယေဘုယျ)မှန်တဲ့အချက်တွေရှိတယ် ကွ၊ ငါ့ကိုလဲ ဆရာတစ်ယောက်က ပြောပြတာကွ၊ အရင်ဆုံး အဲဒီအချက်တွေ ကို ဟောလိုက်ရင် သဘောကျသွားတာချည်းပဲ၊ မှန်တယ်လို့ လက်ခံသွားကြ တာချည်းပဲ၊ အဲဒါတွေကို ငါရေးပေးမယ်ဟုပြော၍ သူက ချရေးပြပါသည်။

“ဒီဇာတာရှင်ဟာ ငယ်ငယ်ကချွေ့ချာမယ်၊ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သေလောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးမယ်၊ မသေရင် အသက်ရှည်မယ်”

လူတိုင်းလိုပင်မှန်သည်ဟု ပြောကြကြောင်း။ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ နုနယ်သောကလေးအရွယ်ဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးချွန်ချာတတ်ကြောင်း ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ မသေလျှင် အသက်ရှည်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဟောချိန်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီဖြစ်၍ သဘောကျတတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ...

“ဒီဇာတာရှင်ဟာ သူများကို သနားတတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ယုံလွယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံရတတ်တယ်”

လူတစ်ရာမှာ တစ်ရာကပင် မှန်လိုက်တာဆရာဟု ထအော်တတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒီဇာတာရှင်ဟာ မလုပ်ချင်နေရော၊ လုပ်ရင်တော့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုပြီး မဖြစ်မနေကြိုးစားပြီး လုပ်တတ်တယ်”

ထိုအချက်ကိုလည်း ငြင်းသူမရှိ၊ ငွေငါးကပင် မှန်သည်ဟု သူ့ဘာသာ ထင်၍ ကျေနပ်နေသည်။

“အင်း .. ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော်၊ ဇာတာရှင်ဟာ မွေးနံနဲ ပြုလုပ်သက်တို့ အနေအထားအရ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်”

“ဟာ .. မှန်လိုက်တာဆရာ” ဟု အဟောခံရသူက ရယ်မောဝနံခံလိမ့်မည်။ အမှန်စင်စစ် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို စိတ်မဝင်စားသူဟူ၍ မရှိပါ။

“ခင်ဗျားကိုတစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်။ ခင်ဗျားက စိတ်ရင်းသိပ် ကောင်းတယ်။ ငွေချေးတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ ပြန်မရတတ်ဘူး”

အဟောခံသူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စိတ်ရင်းသိပ်ကောင်းသည်ဟု ပြောသည်ကိုလည်း “သိပ်မှန်တယ်” ဟု ကျေနပ်နေသည်။

“ဒီဇာတာရှင်ဟာ ကိုယ်က မမှန်တာမလုပ်သလို သူများလုပ်ရင်လဲ မဟုတ်မခံ စိတ်ကြီးလွန်းတယ်။ သတိထားပါ”

လူတိုင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟုတ်မခံလူမှန် ဖြစ်ချင်သည်။

“စီးပွားရေးကတော့ ...”

ကားနဲ့လာသလား .. ကစပြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုကြည့်ပြီး လိုက်လျောညီအောင် ဟော၍ရသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် လူအများစုကို ဟောနိုင်သည်မှာ ..

“စီးပွားရေးကတော့ ရရစားစားပဲ၊ ငွေကြေးအဖတ်တင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး”

ခေါင်းညိတ်သည်က များပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးမယ်၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြော၊ ခင်ဗျား ငယ်ချစ်ဦးနဲ့လွဲခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

လူ(၁၀၀)မှာ(၉၉)ယောက် လွဲဘူးပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်ချစ်ပြီး ထိုတစ်ယောက်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ (၁၀၀)မှာတစ်ယောက်ရှားလိမ့်မည်။

ဝန်မခံလျှင်ပင် မငြင်းဆန်နေကြလိမ့်မည်။

“မိဘကံကောင်းပါတယ်။ မိဘကောင်းရခဲ့တယ်”

မိဘတိုင်း သားသမီးအပေါ် ကောင်းကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို ရေးပေးသည်မှာ အချက်(၂၀)ခန့်ရှိပါသည်။ မည်သူ့ကိုပြောပြော ယေဘုယျအားဖြင့်မှန်သည်ဟု လက်ခံမည့်အချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချက်များပြီးလျှင် ငါးဆယ် .. ငါးဆယ်စွန့်ရမည် ဟောပြောချက်ကို ဆုတ်သွားတတ်သော ဟောပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အလုပ်အကိုင်နဲ့ပတ်သက်လို့ အထက်လူကြီးရဲ့ပြောတာ ခံနေရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ..” ဟုပြောလျှင် အများကြီးဆက်ပြော၍ရပြီး ယတြာ၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်အတွက် ဆက်ဆွဲသွားနိုင်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အထက်လူကြီးနဲ့ ကျွန်တော် အပင်ပြေ

ပါတယ်" ဟုပြောလျှင် ..

"အိဆိုလဲ သတိတော့ထားပါ။ သူတစ်ပါးတွန်းတိုက်လို့ လူကြီးအထင် လွဲတာ ခံရတတ်တယ်"

ကိုယ်ကတွက်ချက်ပြီး တွေ့မြင်ထားပုံနဲ့ နှိုင်း သတိပေး၍ ရသေ့သည်။

လူအခြေအနေကြည့်လျှင် လုပ်သမျှအောင်မြင်သူ၊ စီးပွားရေးဟန်ကျ နေသူများသည် ပြောရာဆိုရာမှာ လေသံသွက်နေတတ်သည်။ ဟန်ပန် အမူအရာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မဟုတ်လျှင် လေသံ ပေါ့သည်။ လှုပ်ရှားဟန် လေးလံတိုင်းနိုင်သည်။

"ခုတလော လုပ်သမျှ အဆင်မပြေဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

ဝန်ခံလျှင် အများကြီးဆက်ဟော၍ရသည်။ ယတြာအထိ ဆွဲသွား သည်။

နောက်ထပ် စွန့်စားခန်းတစ်ခု လုပ်ကြည့်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားတို့အိမ်ရဲ့ အရှေ့တောင်တောင့်မှာ သစ်ပင်အိုကြီး တစ်ပင် ရှိရမယ်"

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေလျှင် ကိုယ့်ကို သိပ်အထင်ကြီးသွားပြီ။ ဆက်ဟောသမျှမှန်သည်ဟု လက်ခံတော့မည်။ ထိုအခါ ရှေ့မှဖြစ်မည်တို့ကို အဟောခံရသူကျေနပ်အောင် ပြော၍ချပြီး ဟောသမျှယုံတော့မည်။

"သစ်ပင်အိုကြီးမရှိ" ဟုဆိုလျှင်

"အိမ်အိုကြီးတစ်အိမ်ရော .. မရှိဘူးလား" ဟု ပြောင်းမေးသည်။

"ရှိသည်"ဆိုလျှင် အတူတူပဲပြော၍ ဆက်ဟောနိုင်သည်။

မရှိဟုဆိုလျှင်

ခုနှစ်အိမ်အတွင်းမှာ စဉ်းစားကြည့်ရန်ပြောသည်။ ခုနှစ်အိမ်အတွင်း မှာဆိုလျှင် ရှိနိုင်ပါသည်။ အသင့်အတင့်ဟောင်းသော အိမ်ရှိလျှင်ပင် ဟော သူဆရာကိုအားနာ၍ ရှိလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တွင် အလွန်မှန်လှသည်ဟု

ကျော်ကြားနေသော ဟောပြောသူတစ်ဦးထံသို့ ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေ လင်မယားနှစ်ယောက်က ခေါ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုမည့်သူဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေလင်မယားက ပြောကြသည်။

ဆရာက တွက်ချက်ကြည့်သည်။

"စာမေးပွဲကျလိမ့်မည်" ဟု ဟောသည်။

စာမေးပွဲမဖြေမီ လာမေးခြင်းဖြစ်၍ စာမေးပွဲကျမှာကြောက်နေသူဟု မှန်းဆပြီး ဟောဟန်တူပါသည်။

စာမေးပွဲ မည်သို့မျှမကျနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူရှိလား" ဟုမေးသည်။

ကျွန်တော်ရှိကြောင်းပြောတော့ ...

"ချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေကြဘူး မဟုတ်လား" ဟုမေးပါသည်။

ဗေဒင်ဟောကြသူများမှာ တစ်ခုခုအဆင်မပြေ စိတ်သောကရောက် ၍သာ မေးသည်ထင်ဟန်တူပါ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေပါတယ်"

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။ သူက တွက်ချက်ကြည့်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားမိန်းကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်"

"ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အနေအထိုင် စည်းကမ်း ရှိပ်တယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး"

သူပြောသမျှ မှားချည်းနေ၍ မကျေမနပ်ထပ်တွက်နေပြန်သည်။ ထပ် မှားဦးမည်ကို ကျွန်တော်ကသိနေသည်။

"ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကြီး လို့လိုက်လာတာပါ။ ရပါပြီ"

သူဆက်ပြောမှာကိုစိုး၍ တားသော်လည်းမရ။

“အင်း .. ကျွန်တော်တွက်လို့ရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားချစ်သူနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ကွဲဦးမယ်ဗျ”

ဆရာရမ်းနေပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ .. ကျွန်တော် မှတ်ထားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြပါတယ်ဆရာ”

ကျွန်တော့်မှာ အတော်စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်သင်ပေးချင်သူက ပြောပါသည်။ သူကလဲ ကိုယ်ဟောပြောတာ ယုံသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို အန္တရယ်ဖြစ်မဲ့ကိစ္စ တစ်ခု ခြောက်လှန့်ပေးလိုက် မှန်တယ်လဲထင်ရမယ့် ဟောပြောချက်မျိုးပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ရာထူးတိုး၊ ရာထူးပြောင်းပေါ့။

အဲဒီကိစ္စသာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အရေးတကြီးမှတ်သွားပြီဆိုရင် ဓာတ် ရိုက်ဓာတ်ဆင် ယတြာလုပ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ ဗေဒင်ဟောတာက သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ယတြာချေတာကမှရတာ၊ ယုံရင် နှင့်နေအောင်တောင်းလို့ရတယ်။ ဆေးဖယောင်းတိုက်တဲ့ ချွေပြားမှာ အင်ချွေပေး ရတာတို့၊ အသောင်အဖြစ်နဲ့ ဘုရား၊ ရဟန္တာထုပေးရတာတို့ဆိုရင် ကောင်း ကောင်းရပြီမှတ် ဟုဆိုပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခွင်ဝင်လာအောင် အဟောအပြော အခြောက်အလှန့်တို့ဖြင့် ကျုံးသွင်းယူရသည်။

လုပ်ကိုင်စားနေသူတို့မှာ နောကျေနေကြပြီး များသောအားဖြင့်မှာ သူတို့ယူဆသလိုပင် အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ရာထူးတိုး၊ ရာထူးကျွတ်ကိစ္စများနှင့် ပူးပေါင်းသောကရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သွား ကတည်းက ပုပ္ဖန်းမျက်နှာနှင့်ဖြစ်လျှင် ဆရာအကြိုက်ဖြစ်၍ အင်္ဂါရပ်ကိုကြည့် ပြီး အပိုင်ပြောပါတော့သည်။

ယတြာတွေ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်တွေ အစုံအလင် ဝင်သွားပါတော့ သည်။

ထိုကဲ့သို့ အလိမ်အညာခံရမှာကြောက်လျှင် တတ်နိုင်သမျှ အမေး အမြန်းရှောင်ပါ။

လူ့လောကတွင် အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အတက်၊ အကျ၊ အဆို၊ အကောင်း တို့မှာ သဘာဝအတိုင်း ရှိစမြဲဖြစ်ပါသည်။ ယတြာကို အားမကိုးသင့်ပါ။ ရတနာသုံးပါးကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယုံကြည်စွာ အားထားသင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရှောင်သည့်ကြားမှပင် လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်ကျော်က တပည့် တော်မှသူတစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီး မမေးရဘဲ တွက်ချက်ဟောပြောပါသည်။

ကောင်းတာတွေ ဟောပါသည်။ အားပေးအားမြှောက်ဖြစ်၍ အားတက် စရာများ ကြားနေရပါသည်။

ကောင်းသည်ထက်ကောင်းသော ဘုန်းကံပွင့်လင်းအောင် ကျွန်တော့် နေနှင့်တွက်ချက်၍ ဘုရားတစ်ဆူ ထုပေးမည်ဟုဆိုသည်။ ထုခမယူ၊ ချရန်ရွှေစိုးသာယူမည်ဟု ဆိုသည်။ ထုလုပ်ရမည့် လ၊ ရက်၊ အချိန်တို့ကို ဝါ တွက်ချက်ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် သီလဆောက်တည်ပြီး ၄ ထုလုပ်ရမည်ဟုဆိုသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက ကုန်ကျစရိတ်နှင့်တကွ သူ့အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည့်အခါ စားသုံးရန်အတွက်ပါ လှူဒါန်းငွေပေးလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းကိုသိသော ကျွန်တော်ယောက်ဖနှင့် ခယ်မတို့ကလည်း ဘုရားနှစ်ဆူအပ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး၏ သုငယ်ချင်း ဆရာမနှစ် ယောက်ကလည်း သူတို့ခင်ပွန်းများအတွက် ဘုရားနှစ်ဆူအပ်ကြပြန်သည်။

စရိတ်စကအားလုံး စုစုပေါင်း ငွေငါးသောင်းလောက်ယူသွားပြီး ခေါ်မလာဇာတ်ကား ရိုက်သွားပါသည်။ နောက်ထပ် လုံးဝမလာတော့ပါ။

သူပေးသွားသော လိပ်စာများမှာ အမှန်မဟုတ်ပါ။ မြို့နယ်ကတော့ နှုတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်မှ မြို့နယ်တစ်ခုခုဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူလိမ် ချညာကို အားမနာသော်လည်း သူနေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီးမြို့နယ်ကို

မထိခိုက်စေချင်၍ ဗြူနယ်အမည်ကို မပြောတော့ပါ။

ရတနာသုံးပါးကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဟု အားထားပါသည်ဆိုသောကြောင့် ရတနာသုံးပါးကို အကြောင်းပြုပြီး လိပ်ညာသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အပြောကောင်းတိုင်း မယုံသင့်ပါ။ နေရာဒေသ၊ လှုပ်ငန်းဌာန အတိအကျမရှိ။ အတိအကျမသိသည်တို့ကို ယုံမှတ်၍ပုံအပ်ခြင်း မပြုသင့်ပါ။

ကိုယ့်မှာဖြစ်နေသည့် အားနည်းချက်များ၊ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ရာများ၊ အတွက် အားကိုးရာအရာများ တစ်ပါးသူအား မျက်ရည်ခံထိုးပြောလျှင် ပိုက်ဆံပေးပြီး အလိပ်အညှာခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသမား၊ မိဘ၊ မိတ်ဆွေတို့နှင့်တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားသင့်သည်။ ရတနာသုံးပါးကိုသာ အားကိုးရာအဖြစ် ဆည်းကပ်သင့်ပါသည်။

အချို့မှာ လိပ်ညာသူကို အပြစ်တင်စရာမရှိပါ။ သူဘာသာနေသည်ကို ကိုယ်က တမင်သွားပြီး လိမ်ပါ။ ညာပါဟု ငွေပေးခိုင်းကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လိပ်ညာဆေးမှ စေးကြပါစေ။ လိပ်ညာခံလိုခြင်းမှ စေးကြပါစေ။

မတတ်ဘဲနှင့် အတတ်ဟောသံသည်

ဗေဒင်ဆရာ၊ လက္ခဏာဆရာတို့သည် မိမိအသေအချာ မသိသည်ကို အခိုင်အမာမပြောသင့်ပါ။ အချို့မှာ မိမိကို လူအထင်ကြီးစေရန်အတွက် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် အပိုင်အခိုင်သိလေဟန် ပြောတတ်ကြသည်။ အသေအချာ မသိသည်ကို အသေအချာသိလေဟန် အခိုင်အမာ ဟောပြောခြင်းဖြင့် အဟောခံရသူမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်ဆိုသကဲ့သို့ လွဲမှားစွာ ယုံမိသော စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတတ်သည်။

လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျွန်တော်နှင့်အိမ်နီးချင်း ကိုမြင့်ကျော်ဆိုသူရှိခဲ့သည်။

ကိုမြင့်ကျော်သည် ဗေဒင်လက္ခဏာကို သိပ်ဝါသနာပါသည်။ နာမည်ထွက်လာသူမှန်သမျှကို လိုက်မေးသည်။ မေးပြီးလျှင်လည်း သိပ်မှန်သည်ဟု ယုံကြည်သဘောကျပေတတ်သည်။ ဗေဒင်လက္ခဏာ မေးပါများလာပြီးနောက် စာအုပ်အချို့ကို လေ့လာဖတ်မှတ်၍ ဟိုလူဟောလိုက် သည်လူ့ဟောလိုက်နှင့်စတင်သည်။ အသေအချာမသိပါဘဲလျှင် အတတ်ဟောအပိုင်ဟော၊ အခိုင်အမာပြောလာသည်။ ထိုသို့ပြောခြင်းဖြင့် အဟောခံရသူများ၏ အထင်ကြီးခံရအောင်၊ အဟောခံရသူများ ပို၍ယုံသွားအောင် ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အတူစကားပြောနေကြရင်းနှင့် ကိုမြင့်ကျော်က ကျွန်တော် လက္ခဏာကို ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ ပြပါသည်။ မကောင်းသည်ကို တစ်ခုမျှမဟောရန်၊ ကောင်းသည်ကိုသာဟောရန် ကြိုပြောထားပါသည်။ မကောင်းသည်ကိုဟောလျှင် ယုံကြည်စိတ်ဥပါဒ်နှင့်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်မှာ စိုး၍ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းသည်ကို ယုံကြည်စိတ်ဖြစ်၍ ကောင်းကျိုးရှိလျှင် အမြတ်ရပါသည်။

သူက လျှောက်ဟောပါသည်။ ကျွန်တော်ကြိုပြောထား၍ ကောင်းတာတွေချည်းဟောပါသည်။

“စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်မလား ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည်ကို မေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က စာရေးခြင်းကို စတင်ကြိုးပမ်းနေသောကာလ ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု သူက ဖြေသည်။

“နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ကြည့်ဦး၊ ကျွန်တော် သိပ်ဖြစ်ချင်လို့ပါ၊ ကြိုးစားရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ထပ်မေးကြည့်သည်။ တောင်ဆိုသော သဘောပင်ပါသည်။

သူက အသေအချာပြန်ကြည့်ပြီး အိုင်အမာထပ်ဟောပါသည်။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သောကြာခါပတ်လဲမပါဘူး၊ သောကြာဂြိုဟ်နံကလဲ မကောင်းဘူး”

သူဟောတဲ့မှာ နိုင်မာပြတ်သားလွန်း၍ စိတ်ဓာတ်ပင်ကျသွားမိသည်ကို ယုံလက္ခဏာကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်မရချင်သော အဆိုးစိတ်အစွဲအလမ်းကို ကိုယ့်မေးခွန်းနှင့်ကိုယ် ပြန်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စကို ခြေဖျက်ချင်၍ ထိုအချိန်က နာမည်ကြီးလက္ခဏာဟောပြောသူတစ်ဦး ထပ်မေးရပြန်သည်။ သူကဌာနဆိုင်ရာမှ

အရာရှိကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ လူကြီးများကိုပင် ဟောပြောနေရသူဟုဆိုသည်။ ထိုသူနှင့် ကျွန်တော်မှ အင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ပဲဟောဗျာ၊ ကျွန်တောတွေ ဘာမှမသိချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ကြည့်ပြီး ဟောစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က သူ့ရုံးခန်းကိုသွား၍ လက်ဖြန့်ပြီး အဟောခိုင်းသည်။ သူက သေသေချာချာ စနစ်တကျကြည့်ပါသည်။ လေးထောင့်မှန်ဘီလူးကိုပါ အသုံးပြုပြီးကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်နီးချင်း ကိုမြင့်ကျော်ထက် ပစ္စည်းကရိယာစုံသည်။ ကြည့်ပုံကြည့်နည်းကလည်း ဘက်စုံသည်။ လက်ဝါးကိုသာမက၊ လက်ဖဝါးကိုလည်း ကြည့်သည်။ ဂြိုဟ်ခုံများကိုလည်း ကြည့်သည်။ လက်သည်းများကို ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သူ့အမြေကိုစောင့်စားနေရသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟောပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော်သူကလည်း ပြတ်သားပါသည်။

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု အိုင်အမာဟောပါသည်။

ကျွန်တော်ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။ မျှော်လင့်ရည်မှန်းထားသည်များအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက အိုင်အမာဟောကြသည်ဆိုတော့ မယုံ၍မရယုံရတော့မည်။ “မယုံပါဘူး”ဟု အားတင်း၍ငြင်းလျှင်ပင် စိတ်ဓာတ်က ကျလျက်သားဖြစ်နေသည်။

“မေးမိတာမှားသည်”ဟုလည်း ခံစားရသည်။

ကျွန်တော် စာဆက်မရေးဖြစ်တော့ပါ။ ရေးချင်သည့်စိတ်အားထက် သန့်မှုလည်း မရှိတော့ပါ။ “လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”ဆိုသော စကားကြီးကို နားထဲမှာကြားနေရသည်။

သို့သော် ကြာကြာနေ၍မရ၊ စာရေးချင်စိတ်က ပြန်လာသည်။ စာရေး

ဆရာဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒများက စာရေးရန်တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

“ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဝါသနာ ကိုယ့်ဆန္ဒအရ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည်။ သူတို့ပြောတာ ဘုရားဟောမဟုတ်၊ သူတို့ဟာ သာမန်လူတွေပဲ မှားနိုင်တယ်။ သူတို့က ဘယ်လောက်များသိလို့လဲ၊ ငါ့လက္ခဏာမှာ စာရေးဆရာဖြစ်နိုင်တဲ့ သင်္ကေတတွေရှိနေမှာ၊ အဲဒါတွေကို သူတို့မသိလို့နေမှာ၊ ငါ အောင်မြင်ရင် အဲဒါတွေကို သူတို့ကထောက်ပြကြဦးမှာ ...။”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားတင်းစိတ်ဖြင့်တွေး၍ ကျဆင်းနေသော စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ရသည်။ ကိုယ့်ဝါသနာအလျောက် တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားရင်း တပြည်းပြည်းနှင့် စာရေးခြင်းမှာ အထိုက်အလျောက်ဖြစ်မြောက်လာရသည်။ သူတို့ဟောပြောသည်များကိုလည်း မေ့လျော့သွားပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ဒုတိယဟောသူအရာရှိကြီး ကျွန်တော်နှင့်အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆုံတွေ့ရာတွင် ...

“ဟေ့ ခင်ဗျားလက်ပြစမ်း စာပေဆုတွေ ဒီလောက်ရနေတာ ဘယ်လိုလက္ခဏာများပါလို့လဲ” ဟု ပြောပါသည်။

သူဟောခဲ့ဖူးသည်ကို မေ့နေဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်လက္ခဏာကို ပြလိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... သေချာတာပေါ့၊ ဒါတွေကြောင့်ကိုး ...”

သက တစ်သားအားရ သင်္ကေတများကို ထောက်ပြပါသည်။

ကျွန်တော်ပြုံးမိပါသည်။

ယခင်က သူ့ကိုလက္ခဏာပြပြီး မေးဖူးသည့်အကြောင်းများနှင့် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သူဟောခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်တော်ကပြန်ပြောပြပါသည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် အဲဒီတုန်းက ဒီအရေးအကြောင်းတွေက မရှိသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုမှပေါ်လာတာဖြစ်မယ်။ လက္ခဏာက အဲဒီလိုပဲဗျာ၊ အပြောင်းအလဲရှိတယ်။ တချို့က ဖြစ်တော့မယ်ဆိုမှ ပေါ်လာတာ”

သူက ရှင်းလင်းချက် ထုတ်နေပါသေးသည်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုညွှန်း

ကျွန်တော် မငြင်းတော့ပါ။ သို့သော် သူပြောသောအရေးအကြောင်းများသည် သူ ပထမဟောစဉ်ကတည်းက ရှိပါသည်။ နောက်မှ ထူးခြားစွာပေါ်လာသည်များ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်လက်ကို အမြဲမြင်တွေ့နေရ၍ ကိုယ့်ဘာသာသိပါသည်။

အသေအချာမသိဘဲနှင့် သူတို့အပိုင်အမာပြောခဲ့ကြသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် များစွာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပါသည်။ ယုံကြည်ချက်များနှင့် ကြိုးစားနေသူများ စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ နောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာချေဖျက်ပြီး အရှုံးစိတ်ကိုတွန်းလှန်၍ ပြန်ကြိုးစားရခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်အားလျှော့လိုက်လျှင် တစ်သက်တာလုံးအတွက် ရှုံးနိမ့်သွားစေနိုင်သော ဟောပြောချက်များဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးဆိုလျှင် ကိုမြင့်ကျော်အဟောကောင်း၍ ရေးကြောင်းခရီးမသွားဝံ့တော့ပါ။

“ရေးကြောင်းခရီးသွားလျှင် ရေနစ်သေကိန်ရှိသည်” ဟု အတည်ပေါက်နှင့် အပီဟောထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မလွှဲသာမရှောင်သာ၍ မိသားစုနှင့်အတူ သင်္ဘောခရီးသွားရသည်တွင် အလွန်လှသည် ဖြစ်ကမ်းဝဲယာရှင်များကို သူဘာမျှ မခံစားရတော့ပါ။ မိသားစု အတူသွားရသည်ကိုလည်း ကြည်နူးစရာအဖြစ် မခံစားရတော့ပါ။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဘုရားစာရွတ်၊ ပုတီးစိမ်း၊ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာ လိုက်ပါလာရသည်။ သင်္ဘောပေါ်ကဆင်းမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

ကိုမြင့်ကျော်၏ ဟောပြောချက်သည် ကျွန်တော်ဇနီးသာ နစ်နာသည်ဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုပါ ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေလမ်းခရီး၏ သာယာလှပမှုကို မိသားစုနှင့်အတူတကွ ခံစားနိုင်ခွင့်မရတော့ပါ။

ဗေဒင်ပညာကို မလေးမစားမရှိသော်လည်း သိယောင်ကားတတ်ယောင်ကားနှင့် မသေချာသည်များကို အသေအချာ အပိုင်အနိုင်ဟောသူများမှာ သူတစ်ပါးကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ နစ်နာစေ၍ အကျိုးယူလေ့ရှိပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငြီးဖျန်းလိမ္မံညာသူများကြောင့်လည်း ဗေဒင်ပညာလက္ခဏာကို အထင်သေးစရာဖြစ်စေပါသည်။

အပြီးအဖျန်းဆရာတို့၏ ဟန်ပါပါစတိုင်များ၍ ညာဝါးလိမ္မံလည်သော ဘေးမှ ကင်းဝေးအောင်နေနိုင်ကြပါစေ။

အလိမ္မံချင်ကြသူများ

စစ်မှန်သောပညာဖြင့်မဟုတ်ဘဲ အလိမ္မံအညာတို့ဖြင့် ကြောက်အောင် ခြောက်၊ မြောက်အောင်မြှောက်ပြီး ဓာတ်ရှိက်၊ ဓာတ်ဆင်ငွေဝင်ကောင်း အောင် လိမ္မံညာစာသူများရှိသကဲ့သို့ အကြားအမြင်ယောင်ယောင်၊ ဘိုးတော် ယောင်ယောင် လူလိမ္မံလူညာများလည်း ရှိပါသည်။

ထိုသူများသည် လူတို့၏ ယုံလွယ်တတ်သောအားနည်းမှုကို အခွင့် ကောင်းယူ၍ လူအထင်ကြီးလောက်အောင် တစ်ကွက်ကောင်းတစ်ချက် ကောင်း၊ ပညာပြတတ်သည် ပိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် အချို့ကြီးရအောင် လိမ္မံညာ ပါတော့သည်။

ပညာတတ်ဘွဲ့ရသူများပင် ကျေနပ်အားရစွာ အလိမ္မံအညာခံနေကြ သည်များကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့်အိမ်နီးချင်း ကိုမြင့်ကျော်သည်လည်း ထိုအထဲမှာပါသည်။ သူသည် ဘွဲ့ရပြီး၍ ဌာနကြီးတစ်ခုတွင် ဂိုဒေါင်မှူးအဖြစ် အရေးပါသော တာဝန်ကို ယူထားရာသူလည်းဖြစ်သည်။ သူ့အချိန်သူ့အခါအလျောက် ဝင်ငွေ ကောင်းသောအလုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမြင့်ကျော်သည် ဗေဒင်လက္ခဏာကို သိပ်ဝါသနာပါ၍ ကျွန်တော် နှင့် ဗိသားစုကို မမေးရဘဲ ဗေဒင်လက္ခဏာ အတင်းဟောလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

သူသည် အကြားအမြင်ရာသူများ ဘိုးတော်ဆိုသူများကိုလည်း အလွန် ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သတင်းကြားသည်နှင့် ရောက်အောင်ဘူးသည်။

သွားပြီးပြန်လာတိုင်းလည်း တအံ့တဩ ယုံကြည်လာသည်။ သူများလည်း ယုံကြည်အောင် သတင်းဖြန့်ဝေသည်။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘယ်လောက် အထိ အကြားအမြင်ရသူဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကတော့ ဘယ်အဆင့်အထိ ရောက်နေသော ဘိုးတော်ဖြစ်သည်တို့ကို အားပါးတရ ပြောပြတတ်သည်။

အကြိမ်ကြိမ်သွားရင်းလာရင်းနှင့် ဘိုးတော်များနှင့်လည်း ရင်းနှီးသူ ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုအချိန်ကနာမည်ကြီးဖြစ်သော ဘိုးတော်တစ်ဦးက လာတွေ့ရန် သူ့ကိုမှားထားကြောင် ကျွန်တော်ကိုပြောပြသည်။

ကျွန်တော်က ယုံလည်းမယုံ စိတ်လည်းမဝင်စား၍ သူ့ကိုဘာမျှပြန် မပြောပါ။

ဘိုးတော်က အချိန်အတိအကျနှင့်ချိန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရက်၊ ထိုအချိန် အတိုင်း သူရောက်အောင်သွားသည်။

ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်အိမ်ရောက်လာပြီး သိပ်ထူးဆန်းကြောင်း သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းကြောင်း၊ တကယ် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြောပြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တင်ပွင့်ခွေတိုင်နေသောနေ့မှာ စားပွဲလေးအပူလေးတစ် လုံးရှိသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်သေးသေးရှည်ရှည်လေးတစ်ခုကိုယူ၍ ဘောပင်နှင့်စာရေးသည်။

ကိုမြင့်ကျော်ရှေ့မှာ ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာရေးသည်ကို ကိုမြင့်ကျော်မမြင်ချေ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရေးပြီးသည်နှင့် စာပွဲလေးမှ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး ထိုစာရွက်ရှည်လေးကိုထည့်၍ အံ့ဆွဲပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုစားပွဲပေါ်မှာပင် တစ်နှစ်သုံးလေးဂဏန်းများကို တန်းစီ၍ ကိုးအထိရေးထားသည်။

“ကဲ .. ကိုမြင့်ကျော် ဒီဂဏန်းတွေထဲက ကြိုက်ရာကိုရွေးပေတော့ ဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခိုင်သည်။

ကိုမြင့်ကျော်က ဂဏန်းများကိုရွေးကံကြည့်ပြီးမှ အမှတ်မထင် ခုနစ် ဂဏန်းကိုရွေးချယ်၍ ထောက်ပြလိုက်သည်။

ခုနစ်ဂဏန်းကို ရွေးထားတာသေချာပြီလား။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထပ်မေးသည်။

ကိုမြင့်ကျော်က သေချာကြောင်းဖြေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စားပွဲလေး၏ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်ရှည်လေးကိုထုတ်ယူ လိုက်သည်။

“ရော .. ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ကိုမြင့်ကျော်ကို ပေးလိုက်သည်။

စာရွက်အရှည်လေးပေါ်မှာ ရေးထားသောစာများကို ကိုမြင့်ကျော် ဖတ်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကိုမြင့်ကျော် ခုနစ်ဂဏန်း ရွေးလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်ထားသည်ဟု ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စောစောကပင် ဤစာရွက်ရှည်လေးမှာ စာရေးပြီး အံ့ဆွဲထဲသို့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တွင် ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကိုမြင့်ကျော် အံ့ဩမဆုံးဖြစ် နေရသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူရွေးမည်ဂဏန်း ကြိုသိနေခဲ့သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စာရွက်ကလေးပေါ်မှာ ကြိုတင်ဟောကိန်းရေးနေစဉ်က ဘယ်ဂဏန်းရွေးမည်ဆိုသည်ကို သူ့စိတ်ထဲမှာပင် မရှိသေး။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ။ ကြိုတင်သိပါလိမ့်” ထူးဆန်းလိုက်တာ။

ကိုမြင့်ကျော်မှာ လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကို လေးစားမဆုံး ကြည့်ညှိမဆုံးဖြစ်နေရသည်။

“တကယ်တော့ ခုနစ်ဂဏန်းဟာ ကိုမြင့်ကျော်အတွက် မကောင်း ပါဘူး။ မွှောသောက၊ အင်းဝရာအဆိုတဲ့အတိုင်း ခုနစ်ဂဏန်းဟာ ကိုမြင့်ကျော် နဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်တယ်။ ကိုမြင့်ကျော်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ လက်ရှိ

ရာထူးကပြုတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ အဟောထွက်နေတယ်”

ကိုမြင့်ကျော် စိုးရွဲ့တုန်လှုပ်ဖြစ်ရပြီ။ လက်ရှိရာထူးနေရာမှာ ကိုမြင့်ကျော်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်။ အရာရှိများပင် ကိုမြင့်ကျော်ကို မျက်နှာချိုသွေးနေရသည်။ သို့သော် အန္တရာယ်ရှိသော လုပ်ငန်းတာဝန်လည်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် ပြုတ်ရမှာလဲလို့ ကိုမြင့်ကျော် စိုးရိမ်သောကကြီးစွာဖြစ်ရပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခမရောက်အောင် ကယ်တင်ပေးပါဦးဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ လုပ်ပေးချင်လို့ တမင်ဆီပြီး ခုလို ဒိဌဓမ္မပြရတာပဲ” ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကြီးမားသောကုဏ္ဍနှင့် ပြောဆိုနေသည်။

“ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ် ကင်းအောင် လုပ်ပေးပါ”

“ကိုမြင့်ကျော် ပွဲထိုးရမယ်”

“ထိုးပါ့မယ်”

“အားလုံး သုံးသောင်းလောက်ကုန်မယ်”

“ကုန်ပါစေ ဆရာကြီးရယ်၊ လုပ်ပါ့မယ်”

ထိုငွေဖြင့် ပွဲများထိုးရမည်။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နှင့် ယတြာအစီ အစဉ်များကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဂါထာများရွတ်ဖတ်ပြီး ကိုမြင့်ကျော်ကို မေတ္တာပို့ပေးရမည်။

ထိုအချိန်က ငွေသုံးသောင်းမှာ နည်းသည်ငွေမဟုတ်။ သို့သော် ကိုမြင့်ကျော်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တရိုတသေသွားဖို့ပေးရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ငွေချပြီးသည်နှင့် သူ့အားလုံးတာဝန်ယူသည်။

ကိုမြင့်ကျော် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ အန္တရာယ်အားလုံး လွတ်ကင်း သွားပြီဟု အာမခံတာခံလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ကျော် ငမ်းသာမဆုံးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာ၍

ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

“သိပ်မှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို သားလိုချင်လို့ ကူညီတာမျှ ငွေသုံးသောင်းကုန်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ လက်ရှိအလုပ်မှာမြဲပဲ လိုပါတယ်”

ကိုမြင့်ကျော်ပြန်သွားပြီး သူပြောသည်များကို အသေအချာ စဉ်းစား ရင်းနှင့် ငယ်စဉ်က သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ကစားကြသည်ကို သတိရ လာသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ခေါ်၍ ကိုမြင့်ကျော် အိမ်ရောက် လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲကိုမြင့်ကျော် ခင်ဗျာကြိုက်တဲ့ဂဏန်းတစ်လုံးကို ရွေး လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်ရှိ တစ်မှက်အထိတန်းစီထား သော ဂဏန်းများကိုပြသည်။

“ဟာ .. လုပ်ပြန်ပြီလား၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမှာ ဘာတန်ခိုးရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာတန်ခိုးမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကြည့် ..”

သူ ပြောသာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို စာရွက်ရှည်ရှည်လေးတစ်ရွက်မှာ ဘောပင် နှင့်စာရေး၍ အံ့ဆွဲထဲဖွင့်ထည့်ပြီး ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ .. ကိုမြင့်ကျော် ကြိုက်ရာဂဏန်းတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်ပါ”

ကိုမြင့်ကျော် မရွေးဘဲရယ်နေသည်။ ကျွန်တော်နောက်သည်ဟု ထင်နေသည်။

“ရွေးလိုက်ပါ” ကျွန်တော်အတင်းခိုင်း၍ ကိုမြင့်ကျော်ရယ်ရင်းနှင့် တစ်ဂဏန်းကို ရွေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်အရှည်လေးယူ၍ ကိုမြင့်ကျော်ကို ပေးလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ကျော်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩ နေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ဟ .. တယ်ဟုတ်ပါလား။ ခင်ဗျားလဲ ဘိုးတော်ပဲလား။”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘိုးတော်လဲမဟုတ်ဘူး။ လူလိမ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တစ်ဂဏန်းကိုရွေးမှာ ကျွန်တော်သိထားတယ်။ အဲဒါဟာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပြောတဲ့ အဆိုတွေအား လုံး ပျောက်သွားပြီ။ ပေး .. ကျွန်တော့်ကို သုံးထောင်”

ကျွန်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာ တောင်းပါသည်။ ကိုမြင့်ကျော် သံသယစိတ်ဖြင့် စာပွဲအံ့ဆွဲဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူစိတ်ရှင်သွားအောင် စာပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ အံ့ဆွဲထဲတွင် စာရွက်အရှည်လေးကိုးခု တန်းစီလျက်ရှိနေပါသည်။ ကိုမြင့်ကျော် တစ်ဂဏန်းကိုရွေးမည်မှစ၍ ကိုမြင့်ကျော် ကိုးဂဏန်းကိုရွေး မည်အထိ ကြိုနေထားပါသည်။

သူ့ရှေ့မှာ ရေးသောစာရွက်က တစ်ကယ်ရေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ ဘယ်ဂဏန်းကိုပဲ ရွေးရွေး အံ့ဆွဲထဲမှာထုတ်ပေးစရာ ပုံတူစာရွက်ရှည်လေးများ ရှိပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက ဆော့ ကစားဖူးပါသည်။ ဘိုးတော်လိမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထိုနည်းဖြင့် ကိုမြင့်ကျော်ထံမှ ငွေသုံးသောင်းယူသွားပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဒီလိုကိုးခုရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ ကျွန်တော် ရွေးမှာရေးထားတာ တစ်ခုတည်းပဲလို့ထင်တယ်”

လိမ်နည်းကို လက်တွေ့သက်သေပြသည်ပင်။ ကိုမြင့်ကျော်က ယုံချင်နေသေး၍ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်ရပါသည်။

အချို့သောသူများသည် အလွန်ယုံလွယ်ကြသူများဖြစ်၍ လိမ်ညာ ရသူများအတွက် အလွန်ပျော်စရာကောင်းပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်၍ ယုံသင့်မှ ယုံကြည်ကြပါကုန်။

လက်လှည့်ဘိုးတော်

အချို့လူများသည် ယုံအောင်ပြောလျှင် ယုံချင်ကြသည်။ ခပ်ညံ့ညံ့ အလိမ်အညာများကိုပင် ယုံရန်ဝန်မလေးချင်ကြ။ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နှင့် ချင့်ချိန်ဝေဖန်မှု နည်းပါးကြသည်။ အများအမန် ဆန်းစစ်ကြည့်လို့မှ အားနည်း နေကြသည်။ သံသယစိတ် အနည်းငယ်မျှပင်ထား၍ တွေးမကြည့်ချင်။ လိမ်ညာစားလိုသူများအတွက် အလွန်ဟန်ကျပါသည်။ ဖျက်လှည့်လက်လှည့် တတ်လျှင် ဘိုးတော်လုပ်စား၍ရသည်။

လက်လှည့်ဆိုသည်မှာ ဘာမျှခက်သည်မဟုတ်။ အလေ့အကျင့် ကောင်းရန်သာလိုသည်။ ကျွန်တော်တပည့်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ဖျက်လှည့် လက်လှည့်ဝါသနာပါသည်။ သူ့လက်များမှာ ကျင့်သားကျနေသည်။ အကြွေစေ့ကျပ်ပြာ။ ငါးဆယ်ပြာ။ တစ်မတ်စေ့ သူ့ကိုပေးလိုက်လျှင် ထိုအကြွေစေ့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မရှိတော့ပါ။ သို့သော် ချက်ချင်း ပါးစပ်ထဲမှဆွဲထုတ်ပြသည်။ ခေါင်းမှ ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲဝင်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မရှိ။ ပါးစပ်မှ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ နားမှပြန်သွင်းသည်။ နာခေါင်းမှ ထုတ်ပြသည်။ သိပ်ကိုချင်းသည်။ ညာနေမှန်းသိသော်လည်း ဖမ်း၍မရ။ လက်လှည့်ပညာ ဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဘက်နှင့် အိမ်တိုင်ကို ဖက်လိုက်သည်။ တိုင်က လက်နှစ်ဘက်ထဲအတွင်းမှာ ရောက်နေ၏။ သူ့လက်နှစ်ဘက်မှ လက်မနှစ်ဘက် ကြီးနှင့်အတူပိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တုပ်သည်။ တင်းတင်း ပါအောင်ဆွဲတုပ်၍ "ဟာ .. ဆရာ ရက်စက်လှချည်လား နာတယ်ဗျ" ဟုပြောသည်။

"လျှော့ပေးရမလား"

ကျွန်တော်ကမေးသည်။ သူခေါင်းရမ်းပြသည်။ ကျွန်တော်က သေချာအောင် ထပ်ထပ်ချည်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြုတ်၍ ရမည်မဟုတ်။ သေချာပြီဆိုမှ သူ့ကို အစွမ်းပြနိုင်သည်။

သူက မန်းလိုက်မှုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့ မန္တရား တို့အကြောင်း ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်တို့က မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

"ဟေ့ .. စကားကြော့ရှည်တယ်ကွာ၊ လွတ်အောင်လုပ်တော့?"

ညာမည်ကိုသိသိကြီးနှင့် စောင့်ကြည့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်။

"ကဲ .. ဝမ်း ကူး သဇီး လွတ်ပြီ"

ကြိုးချည်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခါပြီး ရုန်းလိုက်သည်။

လွတ်သွားပြီ၊ လက်နှစ်ဖက်တွင်းမှာရှိသော တိုင်က ကျန်နေခဲ့သည်။

သို့သော် လက်နှစ်ဘက်က ကြိုးတုပ်မပျက်။ ကျွန်တော်မျက်စိရှေ့မှာ ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင်ချည်းထားသောကြိုးကို ပြန်ကြည့်သည်။ အထပ်ထပ် ချည်ထားသည်မှာ တစ်ခုမျှမပျက်။ သူ လက်မနှစ်ချောင်းကိုပူး၍ တင်း နေအောင် တုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

"ညာတာပဲမဟုတ်လား"

ကျွန်တော်ကသူ့ကို အံ့သြစွာမေးသည်။

"ပညာပေါ့"

သူကပြုံးရင်းမြေသည်။

ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျသည်။

"ငါ့သင်ပေး"

ကျွန်တော်အနိုင်ကျင့်ပြီး အသင်ခိုင်းသည်။ သင်ပေးပါသည်။ အချက် မသိ၍ ခက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အချက်သိတော့ လွယ်လွယ်လေး သို့သော် နည်းကိုသိ၍ လွယ်သည်ဟုပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်တော့ သူလို ပီရီခြင်းမရှိ၊ ကျွမ်းကျင်မှုလိုပါသည်။

အချို့သော ဘိုးတော်ဆိုသူများသည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး အရည်ကြီးထား၊ ဘုရားစင်ရှေ့ထိုင်၊ စိပ်ပုတီးကြီး လည်ပင်ဆွဲ ယောက်ရောင် အညိုများဝတ်၊ အချို့က အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ကန်တော့ပွဲများထိုး ဆီမီးများပူဇော်၊ အကာအရံများ လှည့်ပတ်ဝန်းရံ၍ ခမ်းနားမှုနှင့် အရှိန်အဝါ ပြသည်။

တပည့်နှစ်ယောက် သုံးယောက်ထားပြီး သူတို့က တော်ကြောင်း၊ မှန်ကြောင်း၊ အံ့သြစရာကောင်းကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုကြသည်။ ပြာနေ အောင် ရှိသေလေးစားကြသည်။

ဟိမဝန္တာက လာသလိုလို၊ မဟာမြိုင်ကလာသလိုလို၊ အသက် စာလည်း နှစ်ပေါင်းငါးရာ တစ်ထောင်ရှိနေသလိုလို၊ ဘာမျှမစားဘဲနှင့် အသက်ရှင်နေသလိုလို ဆိုင်းနောက်က ပိုင်းမြှောက်ကြသည်။

မိန်းမများက အရင်ယုံကြသည်။ အလံရှူးများနှင့်အတူ အကြိမ်ကြိမ် ညီမျှကန်တော့နေကြပြီ။

အကြားအမြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဖြစ်ခွင့်သောကိစ္စမှန်သမျှ အထက် အမိန့်နှင့် အားလုံးပြီးအောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

"ယောက်ျားရာထူးတိုးကိစ္စ ကြည့်ပေးပါဦး"

"သမီး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ကြည့်ပေးပါဦး"

"သား စာမေးပွဲကိစ္စ ဂုဏ်ထူးများများရအောင် လုပ်ပေးပါဦး"

အကူအညီ တောင်းကြသည်။

အားလုံးပြည့်စုံရမည်။ ပွဲထိုးရမည်။ ဆေးဖယောင်းတိုင် ထွန်းရမည်။

ဂါထာမန္တန် စုတ်ရမည်။ အစီအမံများ လုပ်ရမည်။ ရသည်။

ငွေကြေးကိစ္စအားလုံး အကုန်အကျခံရမည်။ ဘိုးတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အစီအမံလုပ်ပေးပါ။ ကံထူး၍သာ ဘိုးတော်နှင့်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ယုံမှလုပ်ကြ၊ မယုံရင်မလုပ်နဲ့”

ဘိုးတော်က ခပ်မာမာဖြစ်၏။

“ယုံပါတယ်၊ သိပ်ကိုယုံပါတယ်”

တအား ယုံပြုရသေးသည်။

“ကဲ .. ယုံတယ်၊ ကိုယ့်ကိုအားကိုးတယ်ဆိုရင် အားကိုးသလို အဆောင်ချီးမြှင့်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ယုံပါတယ်၊ ဘိုးတော်ကြီးကို သိပ်လဲအားကိုးပါတယ်”

“ဟိုပန်းဘိုးထဲက နှင်းဆီတစ်ပွင့်ယူလိုက်”

တစ်ယောက်က နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ယူလိုက်သည်။

“ပေး .. ဒီကိုပေး”

ဘိုးတော်ကတောင်းယူပြီး နှင်းဆီပွင့်၏အရိုးကို ဓားကလေးဖြင့် ဆန်စေ့အရွယ်လှီးဖြတ်ပြီး အခွံစိမ်းလေးများ ခွာလိုက်သည်။

လက်ဖြန့်ထား

အဆောင်လိုချင်သူသုံးဦးက လက်ဝါးများဖြန့်ထားသည်ကို ဘိုးတော်က နှင်းဆီရိုးဖြုတ်ပြီးလေးများကို ဖြန့်ထားသောလက်များတွင် ထည့်ပေးသည်။

ရသူများက နှင်းဆီရိုးများကို ကြည့်နေကြသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဘိုးတော်က တစ်ယောက်၏လက်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်း ရွက်ဖတ်မန်းမှုတ်နေသည်။ ပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှာရှိသောနှင်းဆီရိုးကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် ဖိထောက်လိုက်သည်။ ချုံခံပြီး မန်းမှုတ်သံကလည်း ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘိုးတော်၏လက်ကို ဖယ်လိုက်သောအခါ အံ့ဩစရာ၊ နှင်းဆီရိုးလေးမှ ရှင်သီဝလီရုပ်လေးဖြစ်နေသည်။

“အိုး .. ရှင်သီဝလီအဆောင်လေး၊ ဘိုးတော်ကြီးကို ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ”

ရသူမှာ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ထူးခြားစွာပြခြင်းဖြစ်၍ အံ့ဩမကုန်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာနေသည်။ အဆောင်ကိုလည်း အမြတ်တနိုးကိုးကွယ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုလည်း ပေးပါဘိုးဘိုး”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပေးပါဘိုးဘိုး”

ကျန်နှစ်ယောက်က လိုချင်မက်မောစွာ တောင်းဆိုနေကြသည်။ ရှေ့လူ ကို ပေးသကဲ့သို့ပင် ဘိုးတော်က သူ့လက်ဖြင့်ဖိထောက်၍ နှင်းဆီရိုးလေးများ ကို ရှင်သီဝလီရုပ်အရွယ်ကလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။

“အို .. အဆောင်ရပြီ”

ဘိုးတော်ကို ကြည့်ညှိုအားကိုးမဆုံး ဖြစ်ရသည်။ အယုံကြီး ယုံသွား ကြပြီ။

အမှန်စင်စစ် လက်လှည့်ပညာမျှသာဖြစ်၏။ အလွန်လွယ်သော လက် လှည့် ပညာဖြစ်သည်။

ဘိုးတော်၏ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်၊ လက်သူကြွယ်၊ လက်သုံးချောင်း ၏ လက်သည်းများအောက်တွင် အရိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ရှင်သီဝလီပုံတော် လေးများ ထည့်ထားသည်။ ဆံစေ့အရွယ်သာရှိသည်။ ထည့်ထားနေကျဖြစ်၍ လက်သည်းအောက်မှာ ကျင်းချိုင့်လေးများ ဖြစ်နေသည်။

အဆောင်ချီးမြှင့်ခံရမည့်သူ၏ လက်ထဲမှ နှင်းဆီရိုးလေးများကို ထက်ဖြင့်ထောက်လိုက်သောအခါ နှင်းဆီရိုးမာမာလေးက လက်သည်း အောက်သို့ဝင်သွားပြီး လက်သည်းထဲမှ ရှင်သီဝလီပုံတော်လေးက လက်ဝါး မှာထွက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လက်လှည့်လိုက်သည်ကို မသိ၍ တန်ခိုးစွမ်းအင်ထင်ပြီး ဘိုးတော်ကို အယုံကြီးယုံသွားတော့သည်။

ယုံပြီဆိုလျှင် ဘိုးတော်အတွက်ရှေ့ဆက်ပြီး စိတ်ကြိုက်လိမ့်ညာရန် အခွင့်အလမ်းများ ရရှိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

အချက်မသိလျှင် အထင်ကြီးသည်

အချို့သော မသိနားမလည်သူတို့သည် ဘိုးတော်အယောင်ဆောင် လူလိမ့်လူညာတို့ကို အယုံကြီးယုံ၍ အပုံကြီး ပုံမိသည်ထိ ဖြစ်တတ်သည်။

ရိုးသားစွာ ယုံလွယ်တတ်ကြသည့် အသိပညာနည်းသူများကို အတု အယောင် လူလိမ့်လူညာတို့သည် ပစ္စည်းကိုယူရုံသာမက လူကိုပါယူသည် အထိ ကမ်းကုန်အောင် ယုတ်မာတတ်ကြသည်။

ရွှေကို ပွားအောင်လုပ်ပေးမည်ဟု ဆို၏။ နမူနာအားဖြင့် လက်စွပ် တစ်ကွင်းမှ နှစ်ကွင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပြ၏။ လက်လှည့်ပညာဖြစ်သည်။

များများလိုချင်သည့် လောဘသားများက များများထည့်ကြသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာရှိသော ရွှေသာမက ဆွေမျိုးသားချင်းထံမှပါ ချေးငှားထည့် ကြသည်။

ဘိုးတော်တု လူလိမ့်လူညာက လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးဖြင့် ထုပ်၍ ဘူးဝါးစင်မှာတင်ပြီး အင်းကွက်များပါသည့် ကြေးပြာသုံးချပ် ထုတ်ပေးသည် ထိုကြေးပြာပေါ်မှ အင်းကွက်ပေါ်တွင် ဆီမီးထွန်း၍ (၃)ရက်ပူဇော်ရမည်။ ဖယောင်းတိုင်မလဲစေရ ဆီမီးငြိမ်းသွားပြီးမှ ပြန်ထွန်းမဖြစ်စေရ သုံးရက် တိတိပြည့်သည် ည(၁၂)နာရီတွင် လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေကြည့်ရမည်။ ထိုအခါ ထည့်သည့်ရွှေထက် (၂)ဆတိုးနေလိမ့်မည်။ ဖယောင်းတိုင်လဲလျှင် (၃)ရက် မပြည့်မီ ဆီမီးငြိမ်းလျှင် ထည့်ထားသောရွှေများ မီးသွေးခဲဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

သုံးရက်ပတ်လုံး လူအလံအလှယ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်မလဲအောင် မီးမငြိမ်းအောင် စောင့်ရသည်။ (၃)ရက်ပြည့်ပြီး ည(၁၂)နာရီကျော်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေကြည်ကြပြီ။

“ဟာ”

ကြည့်သူများ တအံ့တဩဖြစ်ရ၏။ သူတို့ရှေ့မှာပင် ဘိုးတော်က လက်ကိုင်ပဝါအဖြူထဲသို့ သူတို့ရွှေများ ထည့်ခဲ့သည်။ သူတို့ရှေ့မှာပင် ဘုရားစင်ပေါ်တင်ခဲ့သည်။

အခု သုံးရက်ပြည့်တော့ နှစ်ဆမဖြစ်ရုံမက ထည့်သမျှရွှေအားလုံး မီးလွှေးခဲ့များ ဖြစ်နေကြပြီ။

ဘိုးတော်လိမ်သွားသည်ဟု မထင်။ ကိုယ့်အချင်းချင်း မှညာကာ ဖြစ်နေကြသည်။ မင်းစောင့်တဲ့အလှည့်မှာ ဖယောင်းတိုင်လဲသလား။ မီးငြိမ်းသွားသလား။ မေးကြငြင်းကြ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြပြီ။

နောက်မှ ဖုံးမရ ဖိမရ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားကြားသူများလော့မှ နားလည်သောသူရှင်းပြီမှ ဘိုးတော်အတုအယောင်၏ အလိမ်အညာခံရသည်ကို သိကြရသည်။

အချို့သော မြို့ငယ်များနှင့် ရွာများတွင် ဘိုးတော်အတုအယောင်၏ အလိမ်အညာပညာပြသည်များကို အယုံကြီးယုံမိသူများအား သားကောင်းသမီးကောင်းရရှိအောင် အစီအရင်လုပ်ပေးမည်ဟုဆို၍ အမျိုးသမီးများကို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဆုံပြီး ရင်ငွေလှူစေခိုင်းရာမှ လူကိုပါအရယူသည်အထိ မတော်မတရား စော်ကားသည်များကို အရေးယူခဲ့ရသည်။

ယုံသူများကလည်း ချင်းချင်းချိန်ချိန်ရှိသင့်သည်။ ရပ်ရွာအကြီးအကဲများ ရပ်မိရပ်ဖများကလည်း မတော်မလျော်သူများ ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာတွင် အဝင်အထွက်မှစ၍ သတိထားသင့်သည်။ ပြောဆိုသည်များနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဆန်းစစ်သင့်သည်။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာတွင် ကိုယ့်သွေးယားများ အဆွေအမျိုးများ တစ်ရွာတည်းသားများ အေးအတူပူအမျှ အပြန်အလှန် ကူညီစောင့်ရှောက်၍ နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ လာရောက်စော်ကားသွားခြင်းသည် မိမိတို့တစ်ဦးချင်းကို စော်ကားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စော်ကားမခံရအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ကြရမည်။ သတိထားကြရမည်။ သိနားလည်သူများက မသင့်လျော်သည်များမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ဟန့်တားကြရမည်။

ဖြစ်ပြီး နှစ်နာပြီးမှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်ထက် မဖြစ်မီ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်သည်က ပိုကောင်းပါသည်။ ယုံအောင်ပြောတိုင်း မယုံမီအောင် သတိထားသင့်သည်။ မျက်လှည့် လက်လှည့်အစွမ်းများနှင့် ရောနှော၍ အံ့ဩလောက်အောင် အစွမ်းများပြနေလျှင် ပြောပုံဆိုပုံနှင့် လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံတို့ကို လေ့လာပါ။

အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနကင်းရှင်း၍ မောဟဖုံးလွှမ်းခြင်းမရှိ၊ ကြည်လင်သန့်ရှင်းကြ၏။ အံ့ဩစရာဖြစ်အောင် စွမ်းချည်ထူးတို့ကို ပြနေမည်မဟုတ်။ လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြစရာအကြောင်းမရှိ၊ ရွှေကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စဆိုသည်မှာ သူတော်စင်တို့အတွက် သေးနပ်သော အလုပ်များသာဖြစ်သည်။ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အလုပ်မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖြေရှင်းရမည်သာဖြစ်သည်။

လိမ်ညာနည်းများကို သိရှိလေ့လာထားခြင်းဖြင့်လည်း ကိစ္စရပ်များမှာ ဆက်စပ်စဉ်းစားပြီး အလိမ်မခံရအောင် ရှောင်နိုင်ကြဖို့လိုပါသည်။

တစ်နေရာတွင် ဘိုးတော်နှင့် ဘွားတော် လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ယုံကြည်သည်ကပ်သူများက ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဘိုးတော်ဟုခေါ်ကြသည်။ ဖနီးဖြစ်သူကို ဘွားတော်ဟုခေါ်ကြသည်။ အချို့နေရာတွင် ဘိုးတော်က ပိုစွမ်းသည်။ အချို့ကိစ္စတွင် ဘွားတော်ကပိုထက်သည်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး အကျင့်အကြံသမာဓိအား ဟူ၍ကြည့်

စိတ်ချင်းဆက်သွယ် သိမြင်နားလည်နိုင်မှု (တယ်လီပသီ) စွမ်းရည်တွင်မူ အတူတူထူးချွန်ကြသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။

ဘိုးတော်မြင်သည်ကို ဘွားတော်က မကြည်ဘဲနှင့်မြင်သည်။ ဘွားတော်မြင်၍သိသည်ကို ဘိုးတော်ကလည်း မကြည်ဘဲနှင့်သိသည်။ သို့သော် မြင်သူကမေးမှ မမြင်သူက အမှန်ကိုဖြေနိုင်သည်။ မမေးဘဲနှင့် ဖြေဆိုခြင်းမရှိ။

အမြဲတမ်းလည်း ဤသို့အမေးအဖြေလုပ်ပြနေကြသည် မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ထိုသို့ အမေးအဖြေပြုခြင်းကို ကြုံကြိုက်ရသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် တော်တော်များများတော့ တွေ့ဖူးကြုံကြုံကုန်နေကြသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ဘွားတော်ကြီးရဲ့ .. ဟောဒီမှာ ဘိုးတော်နဲ့ ဘွားတော် အတွက်တဲ့ ကန်တော့သွားတဲ့ငွေ ဘယ်လောက်လဲ”

ဘိုးတော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဘွားတော်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည်။ ဘိုးတော်ရှေ့မှငွေကို ဘွားတော်မည်သို့မျှ မမြင်နိုင်။ လှူသူ၏ ကိုယ်နှင့်လည်း ကွယ်နေသေးသည်။

“ငါးရာ”

ဘွားတော်၏အဖြေက မှန်သည်။

နောက်တစ်ယောက်က ငါးရာတန်တစ်ရွက်နှင့် နှစ်ရာတန် တစ်ရွက် ပူဇော်သည်။

“ဒါကော ဘယ်လောက်လဲကွ”

ဘိုးတော်ကပင် မေးပြန်၏။

“ခုနှစ်ရာ”

ပူဇော်သူ သဘောကျသွားသည်။

နောက်တစ်ယောက်က နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်နှင့် တစ်ရာတန် တစ်ရွက်။

“ဆိုပါဦး .. ဒါကော ဘယ်လောက် ..”

ဘိုးတော်က မေးသည်။

“သုံးရာ”

“သူက ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ယောက်ျားပေါ့”

“ဟဲ့ သူ့မှာ ဘာထူးခြားလဲ”

“မျက်မှန်နဲ့ဟဲ့”

ရယ်သံများ ထွက်လာသည်အထိ သဘောကျသွားကြသည်။

နောက်ထပ် အလှူငွေများရပြန်၏။

အချက်မသိလျှင် အထင်ကြီးစရာဖြစ်သော်လည်း အချက်သိလျှင်ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိ။ လွယ်လွယ်လေးဖြစ်သည်။

၁၉၅၂-၇၃ ခုနှစ်လောက်က ထင်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ် ရေးနှင့် လေဟာပြင်ရေးကြားမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရေးသစ်မရှိ သေးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ရေး သစ်နေရာတွင် ကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ရေးသို့သွားစဉ် ထိုကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ လူအများဝိုင်း ဖွဲ့ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တဝါးဝါးရယ်သံများကိုလည်း ကြားရ သည်။

မျက်လှည့်ပြနေသည်ထင်၍ သွားကြည့်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်ကို မျက်နှာအဝတ်နက်စည်ပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့် ၍ ခေါင်းငုံ့ခိုင်းထားသည်။

“ကောင်ကင်းမှာ ငှက်ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲဟေ့”

ဆရာကမေးသည်။ လူများ ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်သည်။

မျက်စိပိတ်ခံထားရသောလူငယ်က ခေါင်းငုံ့လျက်မှ ဖြေလိုက်သည်။

“နှစ်ကောင်”

အတိအကျမှန်၍ လူများ သဘောကျစွာရယ်ကြသည်။ ဖြေသော လူငယ် မည်သို့မျှမမြင်နိုင်ပါ။

“ဘယ်ဘက်ကို ပျံသွားကြတာလဲကွ”

ဆရာက ထပ်မေးသည်။

“တောင်ဘက်ကို”

သဘောကျသောရယ်သံများ ထွက်လာပြန်ပါသည်။

ဆရာဖြစ်သူက လူငယ်၏နောက်ကျောဘက်မှာရှိသည့် ပရိတ်သတ်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို လက်ထောင်ခိုင်းသည်။ လက်လေးချောင်း ထောင်၏။

“လုပ်ပါဦးကွ .. ဒီမှာ လက်ဘယ်နှစ်ချောင်းထောင်းထားလဲ ပြောပါဦး”

“လေးချောင်း”

ထိုသို့ပင် လူများက လက်အထောင်ခိုင်းပြီး မေးသမျှအားလုံးမှန်သည်။

“ဒီလူ့လက်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲကွ”

“စီးကရက်ရှိတယ်”

ရယ်ကြသည်။

“ဒီမျိုးသမီးကြီးက ဘာထူးခြားသလဲကွ”

“မျက်မှန်ပါတယ်”

ဝါးကနည်းရယ်သံများ ထွက်လာကြသည်။ မေးသမျှမှန်အောင် ဖြေနိုင်သည်။

“ဒီဆရာက အသားဖြူသလား၊ မဲသလားကွ”

“တော်တော်မဲပါတယ်”

ကုလားကြီးကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာရယ်ကြသည်။

“လူမမြင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ အချက်မသိရင် ခက်ပါတယ်၊ အချက်သိရင် လွယ်ပါတယ်၊ ပညာကိုဝယ်ချင်ရင် ဒီစာရွက်လေးတစ်ရွက် တစ်ကျပ်နဲ့ဝယ်သွား သိပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်က တစ်ကျပ်မှာ နို့ဆီတစ်ဘူး ငါးမတ်ကာလဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တစ်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ခဲ့သည်။

မေးသူက ရှေ့ဆုံးစကားလုံးကို သင်္ကေတဖြင့်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး .. ငှက်ဘယ်နှစ်ကောင်လဲ” မေးလျှင် ..

အေးမှာ တနင်္ဂနွေ (၁) ဖြစ်သည်။ ရှေ့မှာအေးခံ၍မေးလျှင် တစ်ကောင်

“ကဲ .. ငှက်ဘယ်နှစ်ကောင်လဲ” မေးလျှင် ..

ကဲမှာ တနင်္လာ (၂) ဖြစ်သည်။

“ဆိုပါဦး .. နှင့်စလျှင် အင်္ဂါ (၃)”

“လုပ်ပါဦးကွဆိုလျှင် လုပ်မှာ ဗုဒ္ဓဟူး(၄)”

“ပြောပါဦးနှင့်စလျှင် (၅)”

“ဟေ့ .. နှင့်စလျှင် သ ဟ (၆)”

ဒီလူ့လက်ထဲမှာ ဘာရှိလဲမေးလျှင် စီးကရက်ရှိသည်ဖြေရမည်။

မေးသူက စီးကရက်လက်ကြားရှိသူကိုသာ မေးရမည်။

ဒီအမျိုးသမီး၊ ဒီအမျိုးသား ဘာထူးခြားလဲမေးလျှင် မျက်မှန်ပါသည် ဖြေရမည်။ မျက်မှန်ပါသူကိုသာ ညွှန်ပြ၍မေးမည်ဖြစ်သည်။

ဒီလူ အသားဖြူသလား၊ မဲလားမေးလျှင်

နောက်မှမဲကိုသာ ဖြေရမည်။ မေးသူက တော်တော်မဲသူကိုပြ၍ မေးမည်ဖြစ်သည်။

ဤအခြေခံကိုယူ၍ ဟန်နှင့်ပန်နှင့်အသံချလျှင် သမာဓိလိုလို၊ တယ်လို ပသီလိုလို၊ အကြားအမြင်ရသလိုလို အထင်ကြီးစရာဖြစ်ပါသည်။ အချက် မသိလျှင်ခက်သော်လည်း အချက်သိလျှင် လွယ်ပါသည်။ အချက်ကိုသိခြင်း သိမြင်အောင် ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် လိမ့်ညာဘေးမှဝေးကြပါစေ။

ကောက်သော်မစားလောက်

‘ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်’၊ ‘မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ’
‘သက်ရောက်မှုတိုင်းတွင် တူညီသော တုန်ပြန်မှုရှိသည်’ ဟူသော စကား
များရှိသည်။ ထိုစကားများသည် ကေနိတရားကိုပြည့်စုံနေသော နိဗ္ဗာန်
များလည်းဖြစ်၏။ မကောင်းသောအကျိုးရမည်မှာ ကေနိဖြစ်၏။

လိမ်ညာခြင်းသည် အကုသိုလ်အမှုဖြစ်၏။ ကံ(၅)ပါးမှာ မုသာဝါဒကံကို
ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်သည်။ လိမ်ညာခြင်းဖြင့် သူတစ်ပါးကို ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးရှုံး
စေသည်။ ပူပန်သောက ဖြစ်သည်။ အရှက်တကွ ကြုံရသည်။ မကျေမချမ်း
နိုင်သော ဒေါသကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။ မိမိ၏လိမ်ညာမှုကြောင့်
တစ်ဖက်သားရရှိသွားသော ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ဆိုးကျိုးများဖြစ်သည်။

ထိုအကုသိုလ်၏ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုအဖြစ် ယခုဘဝမှာပင် ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးမည်။ လိမ်ညာစား၍ ကြီးပွားချမ်းသာသူမရှိ၊ မိမိလိမ်ညာခဲ့သူများကို
ရှောင်တိမ်းရခြင်းသည်ပင် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဖြစ်နေ၏။ သူတစ်ပါး
စီးပွားပျက်သကဲ့သို့ လိမ်ညာသူမှာ စီးပွားပျက်သည်။ ပိုဆိုးသည်က ဥပမာ
ရှုပ်ပျက်၍ ကျက်သရေမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ပူပန်သောကများနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ
များကိုလည်း ရောက်စေတတ်သည်။ ရာဇဝတ်ဘေးဖြစ်၍ ကြာရှည်
ပြေးမလွတ်ပါ။ ဖမ်းဆီးခံရသည်နှင့် အချုပ်အနှောင်ခံရပြီး ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေ(၄၂၀)ဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်ထိ ချမှတ်နိုင်သည်။ ပိုးတွမ်တီးလှလိမ့်

လူညာဘွဲ့အမည်ရ၍ လူအများတို့ အထင်သေးခံရသည်။ လူကောင်း၊
သူကောင်းများအပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင် ရှောင်ရှားကြသည်။ ထို့ကြောင့်
လိမ်ညာတတ်သူများမှာတစ်သက်တာတွင် မိတ်ကောင်း၊ ဆွေကောင်း
မရနိုင်တော့ပါ။ မိမိ၏ သားစဉ်မြေဆက်အထိ လူလိမ်လူညာမျိုးရိုးအဖြစ်
အထင်သေးခြင်း၊ ဝိုင်းပယ်ခြင်း၊ ရှောင်ကြည်ခြင်းများ ခံရသည်။

နောင်တမလွန်မှာလည်း ‘စေတီယလို မုသားဆို မြေမျိုငရဲကျ’ ဆို
သကဲ့သို့ အပယ်ငရဲမှာခံရသည်။ စေတီယသည် ဘုန်းရှိသောမင်းဖြစ်၏။
အာခံတွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင်အရောင်ထွက်၏။ သို့သော် မုသားဆိုမိသဖြင့်
စေတီယမင်း၏အာခံတွင်းမှ စက်ပြောင်ပြောင်အရောင်ကွယ်သည်။ ဘုန်းကံ
များအားလုံး ပျောက်ကွယ်သည်။ မဟာပထဝီမြေ ထက်ခြမ်းကွ၍ ငရဲမီးလျှံ
များ ထွက်ပေါ်လာပြီး စေတီယမင်းကိုဆွဲ၍ အပယ်ငရဲမှာကျခံ၏။

ပစ္စုပ္ပန်လည်း မကောင်း၊ နောင်သံသရာလည်း မကောင်းသော
လိမ်ညာစားချင်စိတ်ကို ရှောင်ကြည်သင့်သည်။

လိမ်ညာရန် စတင်ကြံစည်စိတ်ကူးသည်နှင့် အကုသိုလ်အမှုကို စတင်
ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ စက္ကန့်တိုင်း အကုသိုလ်မိတာတက်နေပြီ။ မကောင်းသော
လိမ်ညာလိုစိတ်ကြောင့် ဥပဓိရုပ်လည်း တင့်တယ်မှုပျက်လေသည်။

လိမ်ညာရသည်မှာလည်း လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ဦးနှောက်
ဉာဏ်သုံး၍ လိမ်ညာရန်ကြံစည်ရသည်။ တွေးတောဆင်ခြင်ရသည်။ ဇာတ်
လမ်းဆင်ရသည်။ သူတစ်ပါးနှင့် ပူပေါင်းလိမ်ညာမည်ဆိုလျှင် ဇာတ်တိုက်
လှေကျင့်ရသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်ဆိုသည်နှင့် အန္တရာယ်ဘေးကို စိုးရွံ့တုန်လှုပ်
နေရပြီ။ ရိပ်မိသွားလျှင် အဖမ်းခံအဆီးခံရမည်။ မဟုတ်မခံတတ်သော
ဒေါသကြီးသူနှင့်တွေ့လျှင် အရိုက်အနက် အထိုးအကျိတ်ကို သေမတတ်
ခံရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အနိဋ္ဌာရုံများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။
မကောင်းမှုပြုသူသည် အားလုံးရှုံး၍ အားလုံးကို ကြောက်ရသည်။

ဤဉာဏ်ကိသုံးပြီး စွန့်စွန့်စားစား ကြိုးစားအားထုတ်မှုဖြင့် သားအာဇီဝ

ကောင်းသောအလုပ်များကိုသာ ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် လိမ်ညာသည်ထက် ပို၍ စီးပွားဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်သက်လုံး ကြိုးစားသွားလျှင် သူငွေကြီးများ စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ရလျှင်လည်း စင်ကြယ်သည်။ ချမ်းသာလျှင်လည်း ဂုဏ်ကျက်သရေ တင့်တယ်သည်။ ဗုဒ္ဓပြန်ရော နောင်သံသရာပါ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော် အသက် (၃၀)ခန့်က ရောက်ရှိနေထိုင်သော မြို့ကလေးတွင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဆံပင်ညှပ်သူမှာ အသက်(၄၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူနှင့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်လေးမှာ ဈေးနားမှ လူစည်ကားရာ လမ်းထောင့်ဖြစ်၍ ဆံပင်ညှပ်သူများသလို လုပ်ငန်းကောင်း၍ အကူ(၁)ယောက်ကိုပင် ထားရသည်။ သူ့ဝင်ငွေမှာ ကောင်းပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဆိုင်မှာပင် ဆံပင်အပြည့်၍ ရင်းနှီးလာသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ဆံပင်ညှပ်နေစဉ် သူက “ဆရာ ပိုက်ဆံ ငါးဆယ်လောက်များ ပါသလား” ဟု မေးသည်။

ထိုအချိန်က ငွေ(၅၀)ကျပ်မှာ အလွန်အဖိုးတန်၏။ ဂဏ်တက်အရာရှိ၏ လစာမှာ (၃၅၀)ဖြစ်၍ ထမင်းလခပေးစားလျှင် တစ်လ (၃၀)ကျပ်သာ ဖြစ်သည်။

“ခုတော့ ဘယ်ပါမလဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမှာ အကူအညီလိုသည်ထင်၍ ကူညီချင်စိတ်နှင့် မေးမိသည်။

“ကျွန်တော် အရေးတကြီး ပေးစရာရှိနေလို့ ဆရာ၊ တနင်္လာနေ့ကျရင် ပြန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

သူပြောသည့်ရက်က စနေနေ့ဖြစ်၍ (၂)ရက်သာကြာမည်ဖြစ်ပါသည်။

“သိပ်အရေးကြီးနေရင်တော့ အိမ်လိုက်ယူလေ၊ အိမ်မှာတော့ ရှိပါတယ်”

“မသိဘူး”ဟု ပြောပြီး ကိစ္စပြတ်ပါလျက် ကျွန်တော်က အညှာလွယ်စွာနှင့် အညာခံချင်သူ ဖြစ်နေပါသည်။

သူ လိုက်ယူပါသည်။ ငွေ (၅၀)ကျပ်ပေးလိုက်သည်။

သူပြောသည့် တနင်္လာနေ့ညနေမှာ ရုံးအပြန်တွင် သူ့ဆိုင်ဝင်သည်။ သူမရှိ။

နောက်တစ်နေ့သွားသည်။ မတွေ့ရ။ စနေနေ့ရောက်၍ ရက်တစ်ပတ်ပြည့်ပြီ။ သူ့ဆိုင်သွားစောင့်သည်။ တွေ့ပြီ။ သူ့မှာ ငွေအဆင်မပြေသေး၍ ဟု ပြောပြီး တနင်္လာနေ့ထပ်ချိန်းသည်။ သွားသည်။ မတွေ့ရ။ ရှောင်တိမ်းနေပြန်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်ရုံးပြန်တိုင်း သူ့ကို ဆံပင်ညှပ်လျက်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ရုံးအပြန်လမ်းမှာ သူ့ဆိုင်ရှေ့မှဖြစ်သည်။

သူတပည့်ကို မေးကြည့်သည်။ ယခင်က ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ဆိုင်မြဲသည်။ ခုတလော ဆိုင်မှာမရှိသည့်အချိန်များနေသည်ဟု သိရသည်။

“အခြားလူတွေဆီကရော ငွေချေးတာရှိသလား” ဟု မေးကြည့်ရာ ရှိကြောင်းနှင့် အကြွေးရှင်များကို ရှောင်တိမ်းရဟန်တူကြောင်း လူငယ်က ပြောပြသည်။

“သူ့မှာ ဘာဒုက္ခရှိလို့လဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ ငွေချေးတာလဲ”

အကြောင်းခိုင်လုံလျှင် ခွင့်လွှတ်ချင်ပါသည်။

သို့သော် အကြောင်းက မခိုင်လုံ။ သူမိန်းမအတွက် အလှပြင်ဆိုင်ဝယ်ရလုပ်ပေးချင်၍ ရင်းနှီးသူများထံမှ ငွေချေးသည်။ ဆိုင်ဖွင့်ပေးပြီး ဝင်ငွေကမခကောင်းသေး။ အကြွေးများမပေးနိုင်၍ အကြွေးရှောင်သည်။ ရှောင်ရဖန်များတော့ ဆိုင်အလုပ်ပျက်သည်။ သူ့ဝင်ငွေ လျော့လာသည်။ ထပ်ပြီး ချေးရ ငှားရ လိမ်ညာရသည်မှာ မရက်တော့ပါ။ ကြွေးထူမယူ သန်းများမယားဖြစ်လာပြီ။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ခဲ့လာသည်။

သို့သော် ဒေါသကြီးသော ကြွေးရှင်တချို့၊ ကြောက်ရသော ကြွေးရှင်တချို့၏ရန်ကြောင့် ဆိုင်မှာမကပ်နိုင်။ ရှောင်တိမ်းရချိန်များလာ၍ သူ့စီးပွား

ရေးပျက်သွားသည်။ မောက်သည်လည်း ပျက်ကုန်သည်။

တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် သူမိန်းမ၏ဆိုင်ရော သူဆိုင်ပါရောင်းပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ထိုမြို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပါသည်။

ဥစ္စာမရှိ၍ ကတိမတည်သည်ကို သူတစ်ပါးက ခွင့်လွှတ်လျှင်လည်း ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မာနရှိသင့်သည်။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လိုလျှင် ကိုယ်နိုင်သော အတိုင်းအတာနှင့်သာ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးချဲ့သင့်သည်။ သူများဥစ္စာကို ချေးငှားပြီး လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ကတိမပျက်သင့်ပါ။ ထိုသို့ ပြုလျှင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပျက်သည်။ မိမိ၏ ဥပဓိရုပ်ပျက်သည်။ လုပ်ငန်းလည်းပျက်၍ ဘဝပါပျက်သွားတတ်သည်ကို သတိထားသင့်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့် ကားနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနှင့် သိန်းရာဂဏန်းဆင့် ချမ်းသာနေသူတစ်ဦးသည် ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသည်နှင့်အမျှ အလျင်အမြန် ချမ်းသာချင်စိတ်များ ကြီးမားလာသည်။ နိုင်ငံခြားနှင့်ပါ ဆက်သွယ်၍ ကုန်ပစ္စည်းများ မှာယူရောင်းချသည်။

ထိုအချိန်က အော့ဖ်ဆက်ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး သိန်း (၂၀)ခန့်ကျသည်။ (၁၀)သိန်း စရန်ငွေယူပြီး ဂျပန်ပြည်မှမှာပေးသည်။ မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဝယ်သူက သဘောကျသွားသည်။ နောက်တစ်လုံး ထပ်မှာပြန်၏။ သိန်း (၂၀)ကို အားလုံးကြိုတောင်းသည်။ ဝယ်သူကယုံကြည်၍ ပေးလိုက်၏။ အော့ဖ်ဆက်လည်းမရပါ။ ငွေလည်း တစ်ပြားမျှ ပြန်မရပါ။ အမျိုးမျိုးလိမ္မညာပြောပြီး တိမ်းရှောင်နေသည်။ နောက်တော့ ကိုယ်လိုအလိမ်ခံရသူတွေ အများကြီးဖြစ်သည်။ သိန်းနှစ်ရာဖိုးခန့်ရှိသည်ကို အော့ဖ်ဆက်မှာသူသိသွားသည်။ လိမ္မညာခံရသူများအားလုံးညှိပြီး တရားစွဲကြသည်။

လိမ္မညာသူမှာ ထောင်(၅)နှစ်ကျသွားသည်။ သူ၏ မူလရှိပြီးသားစီးပွားလည်း အားလုံးပျက်ပြီး မိသားစုပါ ဟိုရောက်သည်ရောက်၊ ဟိုလူကြောက်ရ၊ သည်လူကြောက်ရ၊ အခြေပျက်အနေပျက်နှင့် ဘဝပျက်သွားသည်။

သူနောက်မှ သူလောက်မရှိသူများ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်သွားကြသည်။

မူလအတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပုံမှန်လုပ်ကိုင်နေလျှင်ပင် သူဘဝသူအလုပ်အကိုင်နှင့် သူမိသားစုနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်နေရမည်။ သူတစ်ပါးထံမှ ရသမျှ လောဘတက်၍ လိမ္မညာယူချင်သောကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း သိန်း (၁၀၀)မှ သိန်း (၂၀၀)ခန့်အထိ ဖြစ်လာသော်လည်း အကြွေးရှောင်ရင်း၊ လိမ္မညာရင်း မောက်သည်များ လုပ်ငန်းများပျက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ မူလရှိသည်များပါ သားလုံးဆုံးပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင်ပါကု၍ မိသားစုပါ ဘဝပျက်သွားရသည်။

လိမ္မညာသူများ သတိထား၍ သင်ခန်းစာယူသင့်ကြသည်။ လိမ္မညာရန် အကြံဉာဏ်ထုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ရသည်များကို ရိုးရိုးသားသား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ အကြံဉာဏ်ထုတ်၊ ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်နိုင်ပါသည်။ လိမ္မညာသည်ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် ထောင်ကျခြင်းသောမှလည်း ကင်းဝေးကြမည်။ မိသားစုပါ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေထိုင်နိုင်ကြမည်။

သူတစ်ပါးလုပ်စာကို လိမ္မညာ၍စားလိုသည် မကောင်းသော အကုသိုလ်စိတ်ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် လိမ္မညာသည်အပြစ်ဒဏ်သင့်ခြင်းမှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်ကြပါစေ။

မိန်းကလေးများသတိထား

ယခုတစ်လောတွင် မိန်းကလေးများကို လိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ ရောင်းစားသည်များ မကြာခဏ ကြားသိနေရသည်။

မိန်းကလေးတို့၏သဘာဝ အရွယ်ကလေးရောက်လာသည်နှင့် လူထုပပ ဝတ်ချင်စားချင်သည်။ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားချင်သည်။ မိဘမောင်ဖွားတို့ရဲ့ အထိန်းအချုပ်မှကင်းပြီး လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာလိုသည်။ အပျိုသင်စဉ်ကငယ်နယ် ကောင်းကင်အနံ့ အတောင်ပံဖြန့်၍ ပျံကြည့်လိုခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခြင်းဖြင့် တွေ့ကြုံရမည့် အန္တရာယ်များကို မသိကြ၊ မမြင်ကြ၊ စဉ်းစား၍မကြည့်ကြ၊ ဖြစ်ခါမှ ဖြစ်ကရော၊ ကံကိုသာ၍ ဆူးပုံနင်းချင်ကြသည်။

ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးများ၏ အားနည်းချက်ကိုသိသော မိန်းကလည်သိန်းကြွယ်တို့သည် အမျိုးသမီးချင်း စာနာထောက်ထားမှုမရှိ၊ သမီးချင်း မစာနာ ကိုယ့်တစ်နပ်စာအတွက် သူတစ်ပါးဘဝပျက်အောင် လိမ်ညာ၍ အန္တရာယ် ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ မညှာမတာ ပို့ဆောင်ရန်ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ်ရမည်။ ကုန်တိုက်ကြီးမှာ ဈေးရောင်းရမည်။ ကောင်းကောင်းဝတ်ရမည်။ ကောင်းကောင်းစားရမည်။ နေပို့လည်း ကောင်းကောင်းရမည်။ လခလည်း ခြောက်သောင်းရမည်။

လေးလ ကြာလျှင်ရှစ်သောင်းရမည်။ တစ်နှစ်ဆိုလျှင် တစ်သိန်းရမည်။ ပင်ပင် ပန့်ပန့်လည်းမလုပ်ရ။ လှလှပပဝတ်ဆင်ပြီး သက်သက်သာသာ အလုပ် လုပ်ရမည်ဟုမက်လုံးပေး၍ မြှူဆွယ်သည်။

ဒေသခံပွားက နှစ်သောင်းသုံးသောင်းပေးသော ပွဲခက်မက်၍ ကိုယ့်ရပ်ရွာမှ ရင်းနှီးသိကျွမ်းသော မိန်းကလေးများကို စည်းရုံးသွေးဆောင်၍ စုစည်းပေးသည်။

စာမတတ်၊ ပေမတတ်၊ စာတတ်သော်လည်း စာမဖတ်၊ အသိပညာဗဟုသုတနည်းပါးသော မိန်းကလေးများခမျာ ဆင်းခြင်စဉ်းစားနိုင်မှုလည်း အားနည်းကြသည်။ ယုံအောင်ပြောလျှင် ယုံရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့က မိဘမသိအောင်လိုက်သည်။ အချို့မှာ မိဘမရှိ၍ အလွယ်တကူ လိုက်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အချို့ကတော့ မိဘဖြစ်သူကပါ အသိအမြင်ဆင်ခြင်နိုင်မှုနည်းပါး၍ တားရကောင်းမှန်းမသိ၊ အလိုတူအလိုပါ ခွင့်ပြုကြသည်။

သုံးယောက်မှ ငါးယောက် ခြောက်ယောက်အထိ အသုတ်လိုက်ပါသွားကြသည်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လက်ပြောင်းရောင်းစားရင်း နယ်စပ်မြို့များ သို့ရောက်သွားသည်။

အချို့က နယ်စပ်ကိုကျော်၍ တစ်ဖက်နိုင်ငံရောက်သည်အထိ ရောင်းစားခြင်းခံလိုက်ရသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရပါသည်။ ကောင်းကောင်းဝတ်ရပါသည်။ ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ ဧည့်သည်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ညှိစွာ အခန်းတံခါးပိတ်ပေးခြင်းခံရသည်။ အန္တရယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့မြင်ဆိုတော့ ထွက်ပြေးစရာလမ်းမရှိ။ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ငိုကြွေးရုံမှတစ်ပါး အားကိုရာနတ္ထိ။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိသော်လည်း နောက်ကျပြီး။

မကျေနပ်သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုတိုင်ရမှန်းမသိ။ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် ထွက်၍မရ။ အချို့က ခြံဝင်းအမြင့်ကြီး ကာထားသည်။ သူတို့မှာ လူခိုက်များရှိသည်။ သူတို့နိုင်သည်ကိုမလုပ်ဘဲ ငြင်းဆန်လျှင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရသည်။

ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားလျှင် အသေသတ်၍ အပြတ်ရှင်းသည် အထိ ရက်စက်ကြသည်။ ကိုယ့်ဒေသ၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာမှာ ဘာအန္တရာယ်မျှမရှိ။ ကိုယ့်နိုင်ငံ၏ တရာဥပဒေက ကိုယ့်ကိုလိုခြုံအောင် အကာအကွယ် ပေးထားသည်။ ချုပ်ချယ်သည်ထင်သော မိဘနှင့်မောင်ဘွားတို့သည် ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းအောင် ကာကွယ်နေကြသူများဖြစ်သည်။

မိဝေးမဝေး ကိုယ့်ဒေသနှင့်ဝေးရာတွင် သူလက်ခုပ်တွင်မှရေဖြစ်၍ သူထားသလိုနေပြီး သူခိုင်းသလိုလုပ်ရသည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ရေနံမျှပါရင်း နောက်ဆုံးမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော အိမ်ချီအိုင်ခွံရောဂါ ပိုးကို ရရှိသည်။ အိမ်ချီအိုင်ခွံပိုး စွပ်ကပ်ပြီဆိုလျှင် အနားနှင့်အမြန် ကိုယ်ခံအားနည်းသော အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုရောဂါသည် ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိသေး။ မချီမဆန်ရောဂါဝေဒနာများကိုခံစားပြီး အသက်ဆုံးပါးကြရသည်။

မကြာသေးခင်ကပင် နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့မှာ မိန်းကလေးများကို မတော်မတရား ခိုင်းစားနေရာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စွန့်စားထွက်ပြေးတိုင်ကြားမှုကြောင့် တာဝန်ရှိသူများသိရှိပြီး ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။ မိန်းကလေးများကို မတရားခိုင်းစားသူများကို တရာဥပဒေနှင့်အညီ ထိရောက်စွာ အရေးယူခဲ့သည်။

မတရားခိုင်းစားခံရသူများကို ဆေးစစ်ရာ မိန်းကလေး(၃)ယောက်မှာ အိမ်ချီအိုင်ခွံရောဂါပိုးကို တွေ့ရသည်။ ထိုပိုးသည် မိမိကိုယ်ထဲသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ပျောက်ကွယ်သွားအောင် လုပ်၍မရ။ သို့သော်ကိုယ်ခံအားနည်းသော ရောဂါဆိုးကြီးအဖြစ် ပေါ်မလာသေးသမျှ လူကောင်းနှင့်ခြားနားခြင်းမရှိ။ ထိုမိန်းကလေးများ ကိုယ်ရပ်ကိုယ်ရွာ ပြန်ရောက်လာ၍ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် အိမ်ထောင်ပြုသောယောက်ျားကို အိမ်ချီအိုင်ခွံကူးတော့မည်။ မွေးလာသောကလေးမှာ အိမ်ချီအိုင်ခွံရောဂါပိုး ပါလာတော့မည်။ နောက်ဆက်တွဲ ကြေကွဲစရာများစွာကို ရင်ဆိုင်ကြရမည်။

ထိုမိန်းကလေးများက အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေလျှင်လည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါမှ ရောက်ပြန်ပွားခြင်းကင်းမည်။ ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ကြ၍ အနေအထိုင်မဆင်ခြင်လျှင် သူတို့နှင့်ဆက်ဆံသူမှန်သမျှ ရောဂါပြန့်ဝေခံရမည်။ သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရောဂါဆိုးပြန့်ပွားစရာ အန္တရာယ်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် မသိမလိမ္မာသော မိန်းကလေးများ လိမ္မညာလှည့်ဖြားခံရသည့်ဘေးမှ ဝေးကြရန် မိဘမောင်ဖားတို့မှာ တာဝန်ရှိသလို ရပ်မိရပ်မများ၊ ရပ်ရွာအကြီးအကဲများ၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေသည့် သိမြင်နားလည်သော လူကြီးလူငယ်များအားလုံးမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ မြို့နယ်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါသည်။ ငါ့သားသမီးမဟုတ်၊ ငါ့အဆွေ၊ ငါ့အမျိုးမဟုတ်ဟု မျက်ကွယ်ပြုလျှင် ကိုယ်ရပ်ကိုယ်ရွာမှ မိန်းကလေးများအပေါ် တာဝန်ရှိရာ ရောက်ပါသည်။ ကိုယ်ရွာမှ သားသမီးသည် ကိုယ်သားသမီးသာဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှ သားသမီးသည် ကိုယ်သားသမီးဖြစ်ပါ၏။ 'နေသာသပ လေညာက'ဟု သဘောထား၍မရပါ။ အမျိုးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လိုစိတ်ရှိသင့်ကြပါသည်။

မသိမလိမ္မာသူတို့သည် စာမတတ် ပေမတတ်၊ တတ်သော်လည်း စာမဖတ်မို့ သတင်စာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် သူတို့အတွက်ရေးသော သုတပေးစာများကိုလည်း ဖတ်မိကြမည်မဟုတ်။ စာဖတ်သူ သိသူများက ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်ရပ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးများကို စောင့်ရှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူပွဲစား မိန်းမလည်ဆိုသူများသည်လည်း တစ်နပ်စာဉာဏ်နှင့် ကြံသူများဖြစ်သည်။ သိပ်အဆင့်ရှိသူများ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ထက်အသူများကို လိမ္မညာနိုင်ရုံအဆင့်သာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာရပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလျှင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ပီပီမီမီရှိသည်မဟုတ်ပါ။ ဒေသခံပွဲစားကိုအားကိုးပြီး စည်းရုံးဖြူးဆွယ် လုပ်ဆောင်ကြရာတွင် လူအတော်များများ သိပြီးမှ မိန်းကလေးများ ပါသွားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ရွာကိုယ်ရပ်မှ

သမီးငယ်လေးများ လိမ်ညာခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ပါ အလိမ်အညာခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ရပ်မှ သမီးငယ်များ စော်ကားခံရခြင်းသည် မိမိတို့ပါ စော်ကားခံရခြင်းဖြစ်သည်။

ရပ်ရွာတိုင်းတွင် ဆယ်အိမ်မှူး၊ ရာအိမ်မှူးမှအစ တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို စောင့်ရှောက်ရန်တာဝန်ရှိသော ရယကအဖွဲ့ဝင်များ ရှိကြ၏။ အခြားလည်း သိမြင်နားလည်၍ ဆင်ခြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိသည့် လူကြီးလူငယ်များရှိ၏။ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမလည်ကြီးများ ကိုယ်ရပ်ကွက်မှ သမီးငယ်များကို လှည့်ပြားခေါ်ဆောင်သွားနိုင်အောင် နိုးကြားသောအသံဖြင့် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာ ကိုယ်အမျိုးအနွယ်များကို စောင့်ရှောက်ကြရမည်။ သိနားလည်သူများက တာဝန်သိစွာ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ကြလျှင် မိန်းကလေးများ လိမ်ညာဘေးနှင့် ကြုံရမည်မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာမှ ကိုယ့်သာသမီးများကို လိမ်ညာလှည့်စားရန်ရောက်လာသူများကိုလည်း အချိန်မီဖမ်းဆီး၍ ထိရောက်စွာ အရေးယူနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

မြို့နယ်အဆင့် တာဝန်ရှိသူများသည်လည်း မိမိတို့မြို့နယ်အတွင်းမှာ ဤဖြစ်ရပ်မျိုး ကင်းရှင်းအောင် တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ လှုပ်ရှားမှုများကို သတိထား၍ကြည့်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာလည်း မိန်းကလေးများ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်သူများ သတိထားမိနိုင်ပါသည်။ သိနားလည်သူအားလုံး ကိုယ့်နိုင်ငံမှ ကိုယ့်သမီးငယ်များကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိပါသည်။

မတော်မတရား လိမ်ညာဖျက်ဆီးသူများကို ကာကွယ်တားဆီး ကြရမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏သမီးငယ်များ လိမ်ညာဘေးမှ ဝေးကြပါလိမ့်မည်။ သူတို့ကို အညာခံရသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကြေကွဲစရာများ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာ ကိုယ့်နိုင်ငံသို့

အန္တရာယ်ရောဂါဆိုး ကြီးယူလာပြီး ခြန့်ဝေပေးခြင်းများမှ ကင်းဝေးကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

(မိန်းကလေးများ လိမ်ညာဘေးမှ ဝေးကြပါစေ၊ ကျေးရွာရပ်ကွက်တိုင်းမှ သိနားလည်သူများသည် မိမိတို့ကျေးရွာရပ်ကွက်ရှိ သမီးငယ်များ လိမ်ညာဘေးမှဝေးအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ ...)

မိန်းကလေးများ လိမ်ညာဘေးမှဝေးပါစေ

အေးမွန်သည် မင်္ဂလာဒုံရော့ထဲမှ စက်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်သင် စက်ချုပ်သမလေးဖြစ်သည်။ အတော်အသင့် ချုပ်တတ်နေပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ရှင် အတွက် အကူအညီပြုနေသည်။

အေးမွန်၏မျက်နှာလေးမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးချမ်း၍ ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိသည်။ ထိုမျက်နှာလေးနှင့်လိုက်ဖက်စွာ ခန္ဓာကိုယ်အရှိန်အဟိတ်မှာ အပိုအလိုမရှိ။ အချို့အဆစ်ပြေပြစ်လှပသည်။

နံနက်(၇)နာရီတွင် ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အေးမွန်ဆိုင်ကိုရောက်၍ တံခါးပေါက်များဖွင့်ပြီးသည်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ လှမ်းမြင်နေရသည့် မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်နှင့် အကြာကွေးဝယ်သည်။

ဤကိစ္စ နေ့စဉ်လုပ်နေကျဖြစ်၍ အေးမွန်ရောက်လာသည်နှင့် မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဖျော်ဆရာလှဝင်းက အသင့်ဖျော်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်ကို အေးမွန်ယူလာသည် ဓာတ်ဘူးမှာထည့်ပေးသည်။ အကြာကွေးပူပူသုံးခုကိုလည်း ပလတ်စတစ်အိတ်ငယ်နှင့် ထည့်ပေးသည်။

ထိုတဒဂ်လေးမှာပင် လှဝင်းသည် အေးမွန်၏မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်အားပါးတရ ကြည့်ခွင့်ရ၏။ ကျန်တစ်နေ့လုံးမှာတော့ အဝေးကသာ မြင်ခွင့်ရသည်။

လှဝင်းသည် မိုးသားကြိုးစား၍ စားပွဲထိုးမှတစ်ဆင့် ဖျော်ဆရာအဆင့်သို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ခြောက်စပ်ပုံ၊ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ပုံမှအစ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နည်းလမ်းရှာအတုယူ၍ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားသည်။

ဆိုင်မှာအမြဲလာသောက်သည့် ဖောက်သည်တို့၏ အကြိုက်ကိုလည်း သတိထားသည့် လှဝင်း၏ကြိုးစားမှုကြောင့် မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အရောင်းတက်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း လှဝင်းကို ယုံကြည်အားထားသည်။

လှဝင်း၏ရည်မှန်းချက်မှာ ကိုယ်တိုင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ ကိုယ်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်နိုင်လျှင် အေးမွန်ကလည်း ကိုယ်တိုင်အပ်ချုပ်ဆိုင်ထောင်နိုင်သော အဆင့်သို့ရောက်၍ နှစ်ယောက်အတူ သာယာလှပသော ဘဝလေးတစ်ခု ထူထောင်ကြရန်ဖြစ်သည်။

အေးမွန်ကိုလည်း ဖွင့်ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ အေးမွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လှဝင်း၏ စိတ်ကူးလေးမှာ သင့်တင့်ကောင်းမွန်စွာ ကြည့်နူးစရာဖြစ်မည်ကို နားလည်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် နှုတ်မှအတိအကျ ထုတ်ဖော်လက်ခံခြင်း မပြုသော်လည်း မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် မျက်နှာအမူအရာနှင့် လက်ခံသောသဘောကို ဖော်ပြထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဤကြားထဲမှာပင် မိုးပွင့်သို့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်လာသောက်သော လူငယ်တစ်ယောက်က အေးမွန်ကို အမှတ်မထင်မြင်သွားသည်။ သူတို့စက်ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်လာ၍ လက်ဖက်ရည်လာဝယ်လျှင် အေးမွန်ကိုယ်တိုင်လည်း လူငယ်ကို အမှတ်မထင်ကြည့်မြင်လိုက်သည်။

လူငယ်ကပြုံးပြသည်။ အေးမွန် ဘာမျှမစဉ်းစားလိုက်ရဘဲ ပြန်ပြီး မိလျက်သားဖြစ်သွားပြီး မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်ရသည်။

လူငယ်၏ပုံမှာ အဖျော်ဆရာလှဝင်းလို ချွေးသံရွံ့ရွံ့နှင့် အိုမော့ပေပေ

မဟုတ်၊ ကျင်းဘောင်းဘီအပြာနု အဖြူရောင်တိရစ္ဆာန်နှင့် လက်ထဲမှာလည်း ရွှေရောင်သောတွဲပြားပါသော ဆိုင်ကယ်သော့ကိုကိုင်လျက် အေးမွန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မိန်းကလေးတို့၏ သိတတ်သော သဘာဝအရ လူငယ်ကြည့်နေမည်ကို မကြည့်ဘဲနှင့်သိပါသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင်လူငယ်ရှိရာသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

လူငယ်ကပြောပြတော့ အေးမွန်ရင်ထဲမှာ ထူထူပြီး နှလုံးခုန်သံပြန်ခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ ဆိုင်ကယ်နှင့်လူငယ်က မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မနက်တစ်ခါ၊ နေ့ခင်းတစ်ခါထိုင်ပြီး အေးမွန်ကိုကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်း ရင်းနှီးပြီးဆိုတော့ အေးမွန်တို့ဆိုင်သွားပြီး ယောက်ျားအင်္ကျီချုပ်သလားဟု မေးသည်။ ဆိုင်ရှင် ဒုတိယအစ်မက ယောက်ျားအင်္ကျီချုပ်သည်။

မကြာမီလူငယ်သည် အေးမွန်တို့စက်ဆိုင်သို့ အရောက်များလာ၏။ အင်္ကျီတစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် အပ်နိုင်၍ ငွေလည်းသုံးနိုင်သောလူငယ် ကို ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးနှစ်ယောက်က အရေးပေးသလို အေးမွန်ကလည်း မျက်နှာသာပေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လှမ်းမြင်နေရသော လှဝင်းအမျှာ ရှေ့မှာရေခွေးကြုံသော မီးသွေးမီးပူထက် ရင်ထဲမှာအဆများစွာ ပူလောင် သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ နံနက်ခင်းမှာ လက်ဖက်ရည်လာဝယ်သော အေးမွန်ကိုမသိမသာ သတိပေးသည်။ အေးမွန်က ဘာမျှပြန်ပြောခြင်းမရှိ။ သို့သော်အေးမွန်၏အကြည့်များ ပြောင်းသွားသည်ကို လှဝင်း သတိထား မိသည်။

ဆိုင်ကယ်နှင့်လူငယ်က အေးမွန်တို့ဆိုင်သို့ ပို၍အလာစိပ်လာသည်။ အေးမွန်နှင့် တရင်းတနီးပြောဆိုရယ်မောနေကြသည်များကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်ရသည်။ အကြည့်များကလည်း အဓိပ္ပာယ်အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဘဌက အေးမွန်ကို အသေအချာ မသိသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို မယုံလွယ်သင့်ကြောင်း အပြင်ပန်းကြည့်

ပြီး ယုံလွယ်လျှင် ဒုက္ခရောက်တတ်ကြောင်း၊ လှဝင်းမှာ မိုးသားကြိုးစားသူဖြစ် ၍ အိမ်ထောင်ဖက်စဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့်နေလျှင်လှဝင်း၏ ရုပ်ရည်မှာလည်း ဆိုင်ကယ်နှင့်လူငယ်ထက် မညံ့ကြောင်း၊ ဆိုင်ကယ်ကို အထင်မကြီးသင့်ကြောင်း သတိပေးစကားပြောသည်။ အေးမွန်နားမဝင်ပါ။ နောက်ရက်များတွင် အေးမွန်တစ်ယောက် လူငယ်၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်တော့ အတိအလင်းတွဲဖြစ် သွားသည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွား၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ နယ်မြို့များသို့ ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်းများနှင့် သွားသည်။ ဆိုင်ကယ် နှင့်လည်း သွားသည်။ ကားနှင့်လည်းသွားသည်။

လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဆရာလေးလှဝင်း၏ စိတ်ကူးထဲမှနန်းရောက်လေး ပြိုကျပျက်စီးသွားသည်။

‘နုပြောလိုက်တာ အေးမွန်ရယ်’ လှဝင်းရင်မှာ ခံစားရလွန်းသည်။ လှဝင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ဆရာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

သုံးလခန့်ကြာပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ဆရာ အလာကျဲသွားသည်။ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ပို၍ ကျဲလာ၏။ နောက်ဆုံးမှာ လုံးဝမလာတော့ပါ။ အေးမွန်တစ်ယောက် မျှော်တော်ဇောနှင့်မောနေချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် ကတော့ အတင်းများစွာပြောစရာဖြစ်နေကြပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်နိုင်၍လား၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်လား အေးမွန်တစ်ယောက် စက်ဆိုင်မှပျောက်သွားသည်။

မှော်ဘီမြို့နယ်ထဲမှ သူ့ဇာတိရွာသို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု စကား ထွက်လာသည်။

‘မှားလိုက်တာ အေးမွန်ရယ်’ လိုအချိန်တွင် မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဘဌက ဆိုင်အသစ် ဖွင့်သောကြောင့် မင်္ဂလာခံဈေးထဲမှ မိုးပွင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှဝင်းသို့

လွှဲပြောင်းပေးခဲ့၏။

လှဝင်းမျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ကိုယ်ပိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ဖြစ်လာသည်။ အေးမွန်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ရန်ရည်မှန်းပြီး စုထားသောငွေမှာ ဆိုင်ကလေးကို ပြုပြင်တိုးချဲ့ရန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အကြော်ဆရာကောင်းကောင်း ငှား၍ ပဲပလာတာ၊ စမူဆာနှင့် မုန့်မျိုးစုံပါတင်သည်။

လှဝင်းဆိုင်မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပို၍ရောင်းကောင်းလာသည်။ လှဝင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဖျော်စရာမလိုတော့ပါ။ တပည့်တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လက်ကျရအောင် အသေအချာသင်ပေးပြီး လှဝင်းက ကောင်းတာထိုင်သည်။

မီးဖိုနှင့်ဝေးသွား၍ လှဝင်းလှလှပပဝတ်ဆင်နိုင်ပြီ။

သို့သော် အေးမွန်ရှိခဲ့သော စက်ဆိုင်ကလေးဆီသို့မြင်တိုင်း လှဝင်းရင်နာရသည်။

‘လွမ်းလိုက်တာ အေးမွန်ရယ်’

ဆိုင်ကယ်သမားရောက်မလာခင်မှ အေးမွန်ဘဝကလေးကို လွမ်းဆွတ်မိသည်။ အေးမွန်က မှားမိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းစကားဆိုသော်လည်း လှဝင်းရင်မှာ ရှင်သန်ခဲ့သောအချစ်သစ်ပင်လေး ညှိုးနွမ်းခဲ့လေပြီ။

ဖြစ်ရပ်မှာ တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သင်ခန်းစာယူစရာဖြစ်ပါ၏။

ဘဝကို လက်တွေ့ကျစွာ တွေးမြင်ခြင်းမရှိဘဲ အပေါ်ယံကြည့်၍ စိတ်ကူးယဉ်မိသောကြောင့် မိန်းမလှလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်း၍ ချစ်တမ်းကစားသွား လှည့်စားခြင်းကို အေးမွန်ခံခဲ့ရသည်။

လှည့်စားသူက လွယ်လွယ်စွာနဲ့ခွာသွားသော်လည်း ခံရသူက ပြု၍ မရွှင်ပြင်၍မလန်း လက်လွန်ပန်းအဖြစ်ညှိုးနွမ်း၍ သဘာဝလက်ဆောင်မွန်အဖြစ်ပေးခဲ့သောအလှမှာ အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရသည်။

အေးမွန်လိုမိန်းကလေးများစွာရှိပါသည်။

ရုံးတစ်ရုံးမှ အထက်တန်းစာရေး မောင်မောင်မြင့်သည် လှပချောချော

ဖြစ်၍ အဝတ်အဆင်ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ တချို့သော အရာရှိများပင် မောင်မောင်မြင့်လောက် အရာရှိပုံမပေါက်။

လှပရည်ကိုင်ရည်မှာလည်း တော်သည်။ ပြောပုံဆိုပုံကလည်း သွက်လက်ချက်ချာသည်။

ထိုအချိန်ကန်သွယ်ရေးဆိုင်များမှာ လှည့်ပတ်ပစ္စည်းလျှောက် ပစ္စည်းထုတ် ပြန်ရောင်းပြီး မောင်မောင်မြင့် ဝင်ငွေကောင်းနေသည်။ သူများအလားသောက်ချိန်တွင် မောင်မောင်မြင့်က ငါးသုံးလုံးဘူး၊ စားပွဲပေါ်တင်သောက်သူဖြစ်သည်။

မောင်မောင်မြင့်မှာ မိန်းမရှိသည်။ ကလေးသုံးယောက်ရှိသည်။ သို့သော် နောက်ထပ် မိန်းမယူလိုက်သည်မှာလည်း တစ်နှစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ (ယူသည့်မိန်းကလေးများအားလုံး အချောအလှလေးတွေချည်းဖြစ်သည်။)

လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်နေထိုင်သော မောင်မောင်မြင့်ကို မိန်းကလေးများ အထင်ကြီးသည်။ မောင်မောင်မြင့်က လူမျိုးလူလွတ်အဖြစ် ယုံအောင်ပြောပြီး ရအောင်ယူသည်။

ယူပြီးသည့်နောက် မယားကြီးနှင့် ကလေးများရှိကြောင်း သိသွားလျှင်လည်း အရေးမစိုက်၊ ဤမိန်းကလေးနှင့်တွေ့စဉ်က မယားနှင့်ကွဲနေ၍ လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြီးမပေါင်းချင်လျှင် ပြဿနာမရှိ၊ ကိုယ်တိုင်ခွာထုတ်ရမည်အလုပ် ပြီးသွားသည်ဟု သဘောထားသည်။

မောင်မောင်မြင့် အသက်(၃၇)နှစ်မှာ မိန်းမ(၁၇)ယောက်ယူပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ယူသောမိန်းမများကို တစ်နှစ်ထက်ပို၍ မပေါင်။ တချို့ကိုဆိုလျှင် (၇)လခန့်ပေါင်သည်။ တချို့မိန်းမများတွင် ကလေးကျန်ရစ်သည်။ သို့သော် မောင်မောင်မြင့်မှာ ဖခင်စိတ်မရှိ၊ မိန်းကလေးအပေါ်မှာလည်း နှမချင်းစာနာစိတ်မရှိ၊ မိမိသာယာမှုတစ်ခုတည်းအတွက် အတ္တလွန်ကဲသူဖြစ်သည်။

မောင်မောင်မြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ယူလာတိုင်း ဘာမျှသေသေချာချာ မနစ်မဲ့ လွယ်လွယ်ယုံရဲသော မိန်းကလေးများကိုသာ လူများက အံ့သြ

ကြရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ နာမည်ကြီးကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုမှ ကောင်တာတာဝန်ခံ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်မှာလည်း မော်တော်ကားအမျိုးမျိုး၊ ဆိုင်ကယ် အမျိုးမျိုးနှင့် လာလေ့ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးရာမှ ချစ်သူအဆင့်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ လူငယ်က ပဲခူးမြို့ရှိ နာမည်ကြီး ဆေးလိပ်ခုံကြီးတစ်ခု၏သားဟု ဆိုသည်။

တစ်ရက်တွင် ပဲခူးသို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့် မိန်းကလေးကိုလိုက်ပါရန် ခေါ်ပြီး လူငယ်က မိန်းကလေးကို မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးချင်၍ သူတို့ကို ကို လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။ မိန်းကလေးလိုက်သွားသည်။ ပြန်မလာတော့ပါ။ လူငယ်ကတစ်ခါတည်း ခိုးပြေးခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘများက အတူသွားသူများ၏ ပြောပြချက်အရ ဆေးလိပ်ခုံသွား မေးသည်။ ထိုဆေးလိပ်ခုံတွင် ထိုအရွယ် ထိုသားမျိုးမရှိကြောင်း သိရသည်။

တစ်ပတ်ကျော်ကြာမှ ပြန်တွေ့ရသောအခါ လူငယ်သည်ဝပ်ရှော့တစ်ခု မှ အလုပ်သမားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်၏သားနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်း၏ ဘောင်းဘီအင်္ကျီများကို ငှားဝတ်ပြီး ဝပ်ရှော့မှာ လာပြင်သည့် ကားအမျိုးမျိုး၊ ဆိုင်ကယ်အမျိုးမျိုးနှင့် စတိုးဆိုင်သို့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာတိုင်ကြားပြီး ထိရောက်စွာအရေးယူခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးမမျှ ခြေလွန်၊ လက်လွန်၊ ခရီးလွန်ပြီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မလွန်မီက မယုံလွယ်ကြဖို့လိုပါသည်။

မိန်းမလေးများ လိမ့်ညာဘေးမှဝေးပါစေ။

လိမ့်ရောင်းလိမ့်ဝယ်လိမ့်လည်သူများ

ဆန်အလိမ့်အညာ

ဆန်ဈေးကောင်းသောအချိန်တွင် ရပ်ကွက်များသို့လှည့်လည်၍ ဆန် ရောင်းသူများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရောင်းသူ သုံးယောက်ခန့်ရှိသည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးသားနှစ် ယောက်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

ဆန်အိတ်ပိုင်းများကို ထပ်၍ရွက်၍ သယ်လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အသင့်ချက်ပြီးယူလာသော ထမင်းကိုလည်း ချိုင့်လေးနှင့်ထည့်၍ယူလာသည်။ ဝယ်သူကို ထမင်းပြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပုသိမ်မှလာသည်၊ ဖျာပုံမှ လာသည်။ လယ်သမားများဖြစ်သည်။ ကိုယ့်လယ်တွက်ဆန်ကို ကိုယ်တိုင် ကြိတ်ခွဲပြီး ရောင်း၍ ဤဈေးမျိုးနှင့် ရောင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကာလပေါက်ဈေးထက် လျော့ရောင်းသည်။

ထမင်းလည်းကောင်း၊ ဈေးလည်းချို၍ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ဝယ်သည်။ “ဒီအိတ်အပိုင်းကတစ်တင်းပါ၊ ဒီအိတ်ပိုင်းက ဆယ်ပြည်ပါ၊ ဒါကရှစ်ပြည်ပါ၊ ဒါကလေးပြည်ပါ” ဟုပြောသည်။

ဝယ်သူကျေနပ်အောင် ဆန်ကိုထုတ်၍ အသင့်ပါလာသောပြည်တောင်း ဖြင့် ချင်ပြသည်။ ဝယ်သူကကျေနပ်စွာ ငွေပေးချေ၍ဝယ်သည်။

“တစ်လက်စတည်းနဲ့ ဒီဆယ်ပြည်ကိုလဲ ယူလိုက်ပါ” ဟု ဈေးလျှော့ ရောင်းပြန်သည်။ “သင်ဘာနဲ့ပြန်ရမှာမို့ အချိန်မီမှာမို့လို့ပါ၊ တစ်ရက်ကိုနေရင်

နေစဉ်မှာ စာစုစိတ်နဲ့ မကောင်းလိုပါ" ဟုတောင်းတောင်း ပန်ပန်ပြောကြသည်။

ဝယ်သူကလည်း အားနာ၍ ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်တင်၊ ဆယ်ပြည်၊
ခြောက်ပြည်စသည်ဖြင့် အိတ်ပိုင်းသုံးမျိုးခန့်ဖြစ်သည်။

“ပန်းပင်လေးတွေ လှလိုက်တာ၊ ဘာပန်းပင်ခေါ်သလဲ”

အိပ်မှာစိုက်ထားသော ပန်းပင်များကို စိတ်ဝင်စားစွာမေးသည်။
အိပ်ရှင်မက လိုက်ပြ၊ ရှင်းပြသည်။

အနားမှာရှိနေသော အိပ်မှာအကူအညီမိန်းကလေးကို “ရေဆာလွန်းလို့
ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါ”

ကျွန်တစ်ယောက်က ရေတောင်းသည်။ မိန်းကလေးက အိပ်ထဲသွား
ရေခပ်သည်။

စောစောက ချင်တွယ်ထားပြီးဖြစ်သော ဆန်ပိုင်းလေးများကို သူတို့မှာ
ရှိသော ဆန်အိတ်ပိုင်းများနှင့် လဲလှယ်ထားလိုက်သည်။

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် အိပ်ရှင်များက ဆန်အိတ်ပိုင်းများ
ကိုအိပ်ထဲသို့ သယ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့က အိတ်ပိုင်းများကို သေးငယ်နေသည့်
ထင်၍ ပြန်ချင်ကြသည်။ အချို့က ညနေပိုင်းလောက်မှ သံသယရှိ၍
ချင်တွယ်သည်။

ချက်ချင်း ချင်းတွယ်သူများပင် ဆန်သည်များကို ပြန်ရှာသောအခါ
အစအနပင်မတွေ့ရအောင် လျင်မြန်စွာပျောက်သွားတတ်ကြသည်။

ဆန်အိတ်ပိုင်းများမှာ ဆန်ပြည်ချင်အရေအတွက်များ လျော့နည်းခြင်း၊
ဆန်အညံ့များနှင့် လဲလှယ်သွားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သွားကြသည်။ အိတ်ပိုင်း
သုံးခုပေါင်းလျှင် ခြောက်ပြည်မှ ရှစ်ပြည်အထိပင် လျော့နည်းနေတတ်သည်။

ဝယ်သူများမှာ အလိမ်အညာခံရ၍ ငွေကြေးဆုံးရှုံးသည်ထက် အရှက်ချ
မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသည်။ သနား၍ ဝယ်ယူသည်ကို လိမ်ညာသောကြောင့်
လည်း ပို၍မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။

မီအလိမ်အညာ

ဆန်ကို လိမ်ညာရောင်းသူရှိသကဲ့သို့ ဆီကိုလည်း လိမ်ညာရောင်း
သည်။ ဆီရောင်းချသော အိမ်ဆိုင်၊ ဈေးဆိုင်များသို့ ဆီပုန်းကို မနိုင်မနင်း
ခွဲလာပြီး မိမိတို့အခင်းထွက် မြေပဲကိုကြိတ်ခွဲလာသည့် မြေပဲဆီစစ်စစ်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဈေးတွင်ရောင်းရာ ဆိုင်ကြီးများကဈေးနှိုင်း၍ အဆင်မပြေ
ကြောင်းပြောပြီး ဈေးလျှော့ရောင်းသည်။ ဆီသည်က ဆီကိုနမ်းကြည်သည်။
လျှာဖြင့်လျက်ကြည့်သည်။ သေချာသည်။ ဘာမျှရောမစပ်ထားသော
မြေပဲဆီစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ဤဈေးနှင့်ရသည်မှာ တန်လှသည်သည်ဟု
ဝယ်လိုက်သည်။

နောက်မှ အရောအစပ်လုပ်ပြီး ရောင်းရန်ဆီကို ထုတ်ချင်သည်။

(၁)ပိဿာခန့်သာမြေပဲဆီစစ်စစ်ထွက်လာသည်။ ပုန်းက အပေါ်ပိုင်းမှာ ကန်ပိုင်း
လုပ်ထားသည်။ အောက်ဖက်မှအပိုင်းကို ဖောက်ကြည့်သောအခါ ရေများ
ဖြစ်နေသည်။ ပဲဆီစစ်စစ်တစ်ပိဿာထည့်ပြီး ဈေးပိဿာနှင့်ပေါင်း ရောင်းစပ်
ရောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝယ်မိသူများမှာ အခွံများစွာဖြစ်ရသည်။

သံဖြူပန်းလုပ်သူပါ အလိုတူအလိုပါ လိမ်ညာရန် ကူညီခွင့်ဖြစ်သည်။

ပန်းပင်အလိမ်အညာ

အချို့သောဈေးများတွင် ပန်းပင်လိမ်ညာရောင်းသူများ ရှိ၏။ လမ်း
ဘေးမှ ပျံကျရောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရပ်ကွက်များတွင်လည်း
လှည့်လည်လိမ်ညာရောင်းနေကြသည်။ မသိသူများ ဈေးသက်သာသည်
ထင်၍ ဝယ်မိရာမှ အလိမ်အညာခံကြရသည်။

ကုန်စီးကွက်ကဲ့သို့ ပန်းကိုင်များကို အမြန်တုများတစ်၍ အပင်အဖြစ်
ရောင်းသောကြောင့် မသိသူများ ဝယ်မိရှာကြသည်။

ပိန်းကုန်းတို့သည်လည်း သူ့အပင်နှင့် သူ့အဖွင့်မဟုတ်ဘဲ မိုးရိုးပိန်းကုန်း
ပင်တွင် အနီးကပ်ရှားပါးသော ပိန်းကုန်းဖွင့်များကို အရွက်အရင်းမှ ခွကြားတွင်
သွင်းထား၍ တန်ဖိုးကြီးသောအပင်အဖြစ် ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်မိကြသည်။
အဖွင့်ကလည်း တော်တော်နှင့်ညှိုးသည်မဟုတ်၍ မသိနိုင်။ ရက်ကြာပြီး
အဖွင့်ညှိုးနေ၍နုတ်ကြည့်မှ အပင်နှင့်အဖွင့်မမှန်သည် အလိမ်တညာ ဖြစ်သည်
ကို သိရသည်။

ဝယ်သူကလိမ္မညာခြင်း

ရောင်းသူကလိမ္မညာသလို ဝယ်သူကလိမ္မညာခြင်းလည်း ရှိ၏။
မကြာမီကပင် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အထည်ဆိုင်တွင် အထည်
အလိပ်လိုက် လိမ္မညာခံလိုက်ရ၏။ လူငယ်တစ်ယောက်၊ အထည်လာ
ဝယ်သည်။ အလိပ်လိုက်ဈေးကိုမေးသည်။ဈေးပြောတော့ နည်းနည်း
ဆစ်သည်။ ရောင်းနိုင်သောဈေးဖြစ်၍ ရောင်းလိုက်သည်။ ဆရာထံမှာ
ပိုက်ဆံလိုက်ယူပါဟုဆိုသည်။ အတော်ဆစ်လှစ်လှမ်းမှ အအေးဆိုင်တွင် ဆရာ
စောင့်နေသည်။ ဆိုင်မှအလုပ်သမားတစ်ယောက် အထည်အလိပ်ကို
ထမ်းပို့ရင်း ငွေယူရန်လိုက်လာသည်။ အထည်အလိပ် ကိုတော့ဆရာထံ
သဘောကျသည်။ “တခြားဘာအရောင်တွေရှိသေးသလဲ” ဟုမေးသည်။
ရှိသော အရောင်ကိုပြောပြတော့ အပြာနုရောင် တစ်လိပ် ထပ်ယူမည်ဟု
ဆိုသည်။

ဆရာက ပထမအထည်လိပ်ကိုနှင့် ဒုတိယအထည်လိပ်ကိုပါ သူ့အထည်
ကို ပေးလိုက်သည်။ တပည့်ဖြစ်သူနှင့်ဆိုင်မှပါလာသူက သူတို့အထည်ဆိုင်သို့
ပြန်သွားကြသည်။ ဆရာက အထည်အလိပ်တစ်ခုနှင့်အတူ အအေးဆိုင်မှာ
ကျန်ရစ်သည်။

တပည့်နှင့် ဆိုင်မှလူတို့အတူလာကြရာမှ လမ်းဘေးမှ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်နားရောက်ချိန်တွင်

“ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်ဘူးလောက် ဝယ်ချင်လို့”
ဟု ဆိုသောကြောင့် ဆိုင်မှလူက လမ်းဘေးမှရပ်စောင့်နေသည်။

ထိုလူက ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။ အတော်ကြာသည်အထိ ပြန်ထွက်
မလာ။ ငါးမိနစ်ကြာသည်အထိ ဆိုင်မှလူကစောင့်သည်။ (၇)မိနစ်ခန့်
ကြာသောအခါ ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်သည်။ မရှိတော့ ဆိုင်၏အခြားဘက်
အပေါက်မှထွက်၍ လမ်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ထွက်သွားပြီ။

အထည်ဆိုင်များ သွားသလားဟုဆိုင်သို့ပြန်လာသည်။ ဆိုင်လည်း
ရောက်မလာ။ လိမ္မညာပြီဟု သံသယဖြစ်လေသည်။ အအေးဆိုင်ကို
အထည်လိပ်တစ်ခုနှင့် ကျန်ခဲ့သောဆရာဆိုသူထံသွားကြည့်သည်။ အထည်
လိပ်ရော ဆရာပါမရှိတော့ပါ။ အထည်တစ်လိပ် ပါသွားသည်။

လက်တစ်လုံးခြား လိမ္မညာမှုကလေးများဖြစ်သည်။

ငွေပေး၍ လက်ငင်းဝယ်ယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဆရာကလွှတ်လိုက်သည်။
ဟိုလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီလိုက်ခဲ့ပါဟုခေါ်နေလျှင် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပါ။

(လိမ္မညာများကိုသိထားခြင်းဖြင့် လိမ္မညာသားမှကင်းဝေးကြပါစေ)

ခုနစ်သိန်းကျော် လိပ်ညာနည်း

ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများနှင့် အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ မန်နေဂျာသည် ဆီ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ ဆီပွဲရုံသို့ ဖုန်းဆက်၏။ ဆီဝေပါ(၁၀)လုံး ဟိုတယ် ကြီးတစ်ခုသို့ပေးရန် ဟိုတယ်အမည်နှင့်တကွ မှာကြားသည်။ ည(၇)နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ဖုန်းဆက်မှာကြားခြင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်းပေးပို့ရမည်ဖြစ်သည် နာမည်ကြီးလုပ်ငန်းကြီးဖြစ်၍ ပွဲရုံမှလည်း အစဉ်သဖြင့် ဖောက်သည်ဖြစ်ချင် သောကြောင့် ပေးပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း စီစဉ်ပေးသည်။ သို့သော် ကားစီစဉ်ရ လူစီစဉ်ရ ပစ္စည်းတင်ရနှင့်(၈)နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင်မှ မှာကြားသောနေရာသို့ ဆီဝေပါ(၁၀)လုံးပါသော မော်တော်ကားရောက်သွားသည်။

သို့သော် ဟိုတယ်တွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရှိသည်။ ဧည့်ခံပွဲက မပြီးသေး။ ဆီလာပို့သောကားကို မန်နေဂျာ၏ကိုယ်စား တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ထွက်တွေ့ သည်။ မှာကြားသည်မှာမှန်ကြောင်း သို့သော် ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ခံပွဲမပြီးသေး ၍ ချရန်မသင့်တော်ကြောင်း သူတို့ကုမ္ပဏီမှပိုင်သည့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ အပို့ခိုင်းသည်။ ထိုလူပါ တစ်ခါတည်းလိုက်လာသည်။

ဆီဝေပါများကို ကားပေါ်မှချွတ် ဆောက်လုပ်ရေးအိမ်ရာစခန်းသို့ဆက် သွားကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ကားကို အပြင်ဘက်

လမ်းဖျားသို့ထားစောင့်ရန်

လမ်းဘေးမှာပင် အရပ်ခိုင်းခဲ့ပြီး ဦးဆောင်ခေါ်လာသူက ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဆောင်နေဆဲဖြစ်သော အဆောက်အဦးဝင်း တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက်လာသည်။

ဂိုထောင်မှူး အပြင်သွားနေကြောင်း ဆီဝေပါများကို ဤနေရာမှာပင် ချထားခဲ့ရန်၊ ဤနေရာမှတစ်ဆင့် သူတို့လုပ်ငန်းခွဲများကို ခွဲဝေပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား၍ ဆီဝေပါများကို ချလေသည်။ ဆောက်လုပ်နေဆဲ အဆောက်အဦးနှင့် ခြံဝင်းအိမ်ရှေ့မှ လမ်းဘေးမှာပင် ချထားခဲ့ရသည်။

“ငွေရှင်းဖို့ကျတော့”

ပွဲရုံမှ ဆီဝေပါများလိုက်ပို့သည် လူငယ်ကမေးသည်။

“ဟာ .. ခင်ဗျားတွေ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မန်နေဂျာက ဧည့်ခံပွဲမပြီးတော့ ထွက်လို့မှ မရသေးဘဲ မနက်ကျတော့ နံနက်အတွင်းလာလိုက်ပါ၊ ထုတ်ပေးမှာ ပေါ့” ဟုဆိုသည်။

လူငယ်ခမျာ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပိုက်ဆံတစ်ခါတည်း လက်ခံရမည်ဟု နားလည်ထားသည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီက ဘာမျှထူးထူး ခြားခြား ပြောကြားလိုက်ခြင်းမရှိ၊ နာမည်ကြီးသူဌေးအမည်နှင့် ကုမ္ပဏီဖြစ်၍ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် အချိန်မီအောင် အမြန်စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ .. ဒီလောက် နာမည်ကြီးသူဌေးနဲ့ ထုမ္ပဏီအနေနဲ့ အသေးအဖွဲပါ၊ ဒါဆို .. ခင်ဗျားကို ပစ္စည်းလက်ခံရရှိကြောင်း ကျွန်တော်စာ ရေးပေးလိုက်ရမလား”

လူငယ်၏ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေသည်ကို တစ်ဖက်လူက နားလည်၍ မကျေမနပ်ပြောသည်။

“အေးဗျာ .. အဲဒါဆိုရင်တော့ အထောက်အထားလေးရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် ပွဲရုံကို ပြန်ပြောရမှာမို့ပါ”

လူငယ်ကပင် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြန်ပြောပါသည်။

တစ်ဖက်လူက သူ့မှာပါသောအိတ်အတွင်းမှ စနေပက်တစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး ပွဲရုံအမည်ဖြင့်ပေးပို့သော ဆီပေပါ(၁၀)လုံးကို ဟိုတယ်ကြီးမှ လက်ခံရရှိကြောင်းစာရေး၍ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ အောက်တွင်မှ အမည်နှင့် ဟိုတယ်နာမည်ကိုပါ ရေးပေးလိုက်သည်။

ပွဲရုံမှလူငယ်မှာ ထိုစာကိုပင် အခိုင်အမာပြု၍သွားပြီး ပွဲရုံသို့ပြန်ပါသည်။

ပွဲရုံရောက်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။

မန်နေဂျာနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားသည်။ မန်နေဂျာက သူတို့အနေဖြင့် ဆီပေပါ(၁၀)လုံးမှာကြားခြင်းမရှိကြောင်း ပြောသည်။

ဟိုတယ်မှာ ညဉ့်ခံပွဲရှိနေ၍ မန်နေဂျာ၏ ကိုယ်စားလှယ်မှ ကြိုဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ဆောင်းရွက်နေရာ အိမ်ရာစခန်းသို့ ပြောင်းပို့ရသည် ဆိုခြင်းကိုလည်း ဘာမျှမသိပါ။

ပွဲရုံမှလူများ ကားဖြင့်လိုက်ကြသည်။ ဆီပေပါများ ချထားခဲ့သည် နေရာတွင် ဘာမျှမရှိတော့ပါ။ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူလည်း မရှိတော့ပါ။ သူသည် ဆီပေပါ(၁၀)လုံးကို လိမ်ညာ၍ယူသွားသွားဖြစ်ပါ၏။

တစ်မျိုးတည်းနှင့် (၇)သိန်းကျော်ပါသွားသော လိမ်ညာမှုကြီးဖြစ်ပါသည်။

အလားတူဖြစ်ရပ်များရှိပါ၏။ ဤဆောင်းပါးမှာ လိမ်ညာတတ်သူတို့၏ လုပ်ဆောင်လေ့ရှိပုံ ယေဘုယျသဘာဝများကို သတိထား၍ ရှောင်ရှားနိုင်ကြပါစေရန် သတိပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ ပွဲရုံကြီးများအပါအဝင် လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသူများ၊ လိမ်ညာဘေးမှ နောင်ကြပါစေ။

စာသင်တိုက်ကြီးသို့ ဆန်အိတ်(၁၀၀)

နာမည်ကြီးပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးသို့ သားသားနားနား သစ်သစ် ယပ်ယပ်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး သူ၏လူကြီးက (အမည်ပြောလိုက်ရုံနှင့် လူအများသိသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး (သို့) သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ အမည်ကိုပြောခြင်းဖြစ်သည်) ဤကျောင်းတိုက်သို့ ဆန်အိတ် (၁၀၀)လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ရှိသူကျောင်းတိုက်မှ တိုက်အုပ်တိုက်ကြပ်များနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုသည်။ လှူဒါန်းမည့်ရက်ကို နောက်မှညှိနှိုင်းသတ်မှတ်မည်ဟု ဆိုသည်။

ပထမတစ်ခေါက်တွင် ဆန်အိတ်(၅၀)လာချမည်ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူချထား၍ ရမည့်နေရာကို စီစဉ်ပေးပါရန် ပြောဆိုသည်။ ကြိုတင်မှာကြားချက်အရ သက်ဆိုင်ရာမှလာရောက်၍ ဆန်အိတ်များထားမည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားပါရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောကြားသည်။ ကျောင်းတိုက်မှ ဆန်အိတ်များချထားရန် အဆင်ပြေမည့်နေရာ စီစဉ်သတ်မှတ်ပေးသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆန်ပွဲရုံကြီးတစ်ခုသို့သွား၍ သူ၏လူကြီး (ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်မှာ အသံမြဲသောအမည်ကိုပင် ပြောကြားသည်။) ဤ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးသို့ ဆန်အိတ် (၁၀၀)လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ယခုဆန်အိတ် (၅၀) ဦးစွာတင်ပို့ရန်ဖြစ်ကြောင်း ဆန်အိတ်(၂၀)ဖိုးကို ကြိုတင်၍

ပေးခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်တစ်ခေါက်တွင် ဆန်အိတ်(၁၀၀)ဝိုး အကြွေ
ပေးချေမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံလောက်စေသည်အကြောင်းများနှင့် ရှင်းလင်း
ပြောကြားသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ်၏ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိခြင်း အပြောအဆိုကလည်း ယုံလောက်
သောအကြောင်းများဖြစ်နေခြင်း ပြောသောလူကြီး၏ အမည်မှာလည်း
လေးစားလောက်သူဖြစ်ခြင်း ဆန်အိတ်ပို့ရမည့် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာလည်း
နာမည်ထင်ရှား၍ လူသိများသော ကျောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်နေခြင်း ဆန်အိတ်
(၂၀)အတွက်ငွေကိုလည်း ကြိုတင်ပေးချေထားခြင်းကြောင့် ဆန်အိတ်(၁၀၀)
ချောင်းရမည်ကိုလည်း သဘောကျ၍ ပွဲရုံမှအစီအစဉ်မဖြင့်ပင် မော်တော်ကား
ငှား၍ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးသို့ ဆန်အိတ်များသွားပို့ပေးသည်။

ဆန်အိတ်(၂၀)ဝိုးပေးချေသူက ကျန်သည့်အိတ်(၈၀)ဝိုးပေးချေရန် သူ့လူ
ကြီးထံသို့ပြန်၍ အလုပ်ဌာနမှ ငွေယူရမည်ဟု ပြောဆိုထွက်သွား၏။

ဆန်ပွဲရုံမှ ပေးပို့သောဆန်အိတ်(၅၀) ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်သို့
ရောက်သွားသည်။ သက်ဆိုင်ရာကျောင်းတိုက်ကလည်း ဆန်အိတ်များ
အလွယ်တကူချထားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ဆန်အိတ်များချထားခဲ့သည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မူလကလာရောက်
လျှောက်ထားသူပင် ကျောင်းတိုက်သို့ရောက်လာ၍ ဆန်အိတ်များကိုကြည့်
ပြီး ပေးပို့သော ဆန်အိတ်များမှာ မှာကြားသည့် အမျိုးအစားမဟုတ်ကြောင်း
ဤဆန်များကိုသာ သူ့လူကြီးတွေလျှင် စိတ်ဆိုးမည်ဖြစ်ကြောင်း ထိုကြောင့်
သူ့လူကြီးမှာကြားသည်အတိုင်း ပို၍ကောင်းသည့်ဆန်နှင့် ပြန်လဲရမည်
ဖြစ်ကြောင်း သံဃာတော်များကို ပြောဆိုလျှောက်ထားပြီး ကားတစ်စီးငှား၍
ဆန်အိတ်(၅၀)ကို ပြန်တင်သွားသည်။

နောက်ထပ် မည်သည့်ဆန်အိတ်မှ ကျောင်းတိုက်သို့ ထပ်မံမရောက်
လာတော့ပါ။ ဆန်ပွဲရုံမှလူများသာ လိုက်လာကြပါသည်။ ဆန်အိတ်(၂၀)ဝိုး

ပေးပြီး ဆန်အိတ်(၅၀)ယူသွားကြောင်း ဆန်အိတ်(၁၀၀)ယူမည်ပြောသွားပြီး
နောက်ထပ်လည်းရောက်မလာ၍ ဆန်အိတ်(၅၀)ပို့ထားခဲ့သောကျောင်း
တိုက်သို့ လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။

ထိုအခါကျမှ ဆန်အိတ်(၅၀)ကို ကျောင်းတိုက်မှပြန်သယ်ယူသွား
ကြောင်းနှင့် လိမ်ညာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

ထင်ရှားသောကျောင်းတိုက်နှင့် ထင်ရှားသူများ၏ အမည်ကိုအသုံး
ချပြီး တစ်ချို့ကောင်းလိမ်ညာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စာသင်ကျောင်းတစ်ခုကို ခုတုံးလုပ်၍ စာသင်ကျောင်းဆောက်ရန်
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဘီလပ်မြေအိတ်များကိုလည်း ဤနည်းဖြင့်လိမ်ညာခဲ့
ခြင်းရှိပါသည်။

ထိလက်မှတ်နှင့် လိမ်ညာဘေး

နာမည်ကျော် နာမည်ကြီးထိလက်မှတ်တစ်ခု၏ အမည်နှင့် ရောင်ချသော ထိဆိုင်တစ်ခုတွင် လွန်ခဲ့သည့် လေးလခန့်က မင်္ဂလာတံတိုင်း ခုတ်သည်။ ထိပေါက်လျှင် အကြောင်းကြားနိုင်ရန် အမည်နှင့်ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့သည်။

လူတစ်ယောက်က ထိုဖုန်းကိုဆက်၍ မိန်းကလေး၏ အမည်ကို ခေါ်သည်။ မိန်းကလေးဖုန်းကိုင်သောအခါ ထိဆိုင်ကြီး၏အမည်နှင့် ဖုန်းဆက်ကြောင်းပြော၍ မိန်းကလေးကို ထိဆိုင်မှ ထီးထိုးခဲ့ခြင်းရှိမရှိ မေးသည်။ မိန်းကလေးက ထိုးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောသည်။ ထိုးခဲ့လျှင် ကံထူးသူ ဖြစ်နေကြောင်း ပြောသည်။ မိန်းကလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေရပြီး ထိုးခဲ့သည့် ထိပေါက်နေပြီ။ ထိလက်မှတ်များက သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် အထဲပါသွားပြီ။

“ထိပေါက်နေလို့လား”

မိန်းကလေးက ပြန်မေးသည်။

ထိပေါက်သကဲ့သို့ပင် ကံထူးနေကြောင်း သူတို့ဆိုင်မှာ ထိထိုးသူများရဲ့ အမည်စာရင်းပါတဲ့ လယ်ကျာစာအုပ်တိုက် သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ (တောင်နာ မည်နှင့် ဆရာတော်ကြီး၏ အမည်ကိုပြော၍) ဆရာတော်ကြီး သိပ်ဝတ်တဲ့အခါ ထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း ဆရာတော်ကြီး အမိဌာန်ထွက်သည့်အခါလယ်ကျာ စာအုပ်ပါ ထိထိုးသူများ အမည်စာရင်းကို ကြည့်၍ လူလေးသောင်းကျော်ထဲမှ

လယ်တွင်းသားစောချစ်

၁၃၅

တစ်ယောက်၏ အမည်ကိုရွေးချယ်ပြီး အတိတ်ကပြုခဲ့သည်။ ကောင်းမှုကံ အကျိုးပေးချိန်ကျရောက်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိန်းသုံးရာဆုပေါက်ရန် တွေ့မြင် ရကြောင်း၊ ထိဆုကြီးပေါက်လျှင်လည်း သာသနာပြုမည့်သူဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ထီးထိုးရန် အကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိပေါက်လျှင် ပေါက်သည့်ငွေမှပေးပြီး ဆရာတော်ကြီးတည်နေသော ဘုရား မှာလှူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တခြားဘုရားမှာ လှူချင်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။

“အဲဒီတော့ ထိထိုးရင် ကျွန်မက ဘယ်မှာထိုးရမှာလဲ”

မိန်းကလေးက ပြန်မေးသည်။

ဆရာတော်ကြီးက နေ့ရက် အချိန်နာရီနှင့် ညွှန်ကြားထားခြင်းဖြစ်၍ သူတို့ဆီမှ လူလွတ်ပြီးထိလက်မှတ်ပေးပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

နေ့ရက်နှင့် အချိန်ကိုမေးရာ ယနေ့ညနေနှစ်နာရီမှ ခုနစ်နာရီအတွင်း ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ဖုန်းဆက်သည့်အချိန်က နေ့ခင်း(၂)နာရီ စဉ်းစား ချိန်၊ တိုင်ပင်ချိန် သိပ်မရှိ၊ မိန်းကလေး ဘာပြန်ပြောရမှန်းသိ၊ ဆရာတော်ကြီး အမိဌာန်ဝင်ပြီးမှ ကိုယ့်နာမည်ရွေးသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ဝမ်းသာသည်။ သိန်း(၃၀၀)ဆုကြီးလည်း ရချင်သည်။ ဘုရားအလှူလည်း လှူချင်သည်။

သို့သော် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ အလိမ်အညာတွေလား စဉ်းစားနေရ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သိပ်စိတ်မပါသလိုဘဲ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား။”

တစ်ဖက်မှ ဖိအားပေးသော အမေးဖြစ်သည်။

“ထိလက်မှတ်ဖိုးက ဘယ်လောက်ကျမှာလဲ”

ရှစ်သောင်းခွဲလောက်ကျမယ်

ငွေကများသည်။ မိန်းကလေးပို၍ စဉ်းစားရပြန်ပြီ။ ငွေမတတ်နိုင်၍ မဟုတ်။ အမှန်အကန်လား၊ အကြံအဇာန်လား စဉ်းစားမြင်နေသည်။

ထိလက်မှတ် အိမ်ရောက်လျှင် ဘုရားကန်တော့ပွဲမှာ ထည့်ထားရမည်

ဖြစ်ကြောင်း၊ မိသားစုမဟုတ်သော တခြားလူများ ကိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းကို သူက အကုသိုလ်များသူဖြစ်လျှင် အကျိုးပေးမည် ကုသိုလ်ကုန်များကို ချွတ်ကြောင်း၊ ထိုထိုးသူသည် မွေးနေ့မှာ သက်သက်လွတ်စားပြီး သပြေကိုညွှန် ဘုရားလှူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နီဝင်ဘာလ(၃)ရက်နေ့တွင် သူတို့အိမ်မှာ ဆရာတော်ကြီးကြွလာမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လာရောက်ဖူးမျှော်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကားမရှိလျှင် လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ဖက်မှဆက်ပြော နေပါသည်။

မိန်းကလေးက အဖေ၊ အမေနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါမည်။ ဖုန်းနံပါတ်ပေးရန်ပြောသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းနံပါတ်ပေးသည်။

ငါးနာရီလောက် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါမည်ပြောသောအခါ ငါးနာရီဆိုလျှင် နောက်ကျကြောင်းနှင့် သုံးနာရီခန့် အကြောင်းပြန်ကြားရန်ပြောသည်။ အချိန်က တစ်နာရီပင် မကျန်တော့ပါ။

မိန်းကလေးက ကျွန်တော်ကိုလာရောက် ပြောပြတိုင်ပင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးထားပါသည်။ ဂိုဏ်းသား၌ သဘာဝတရားကြည်ညိုလေးစားသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဤနည်းမျိုးနှင့် ဆင်တူစွာ ထိလက်မှတ်လာ ရောင်သွားသည်။ အဒေါ်ကြီးက ထိလက်မှတ်ရာစီးအုပ်ကို ဖြေ၍ပင် မကြည့်ဘဲ ငွေပေးချေလိုက်သည်။ ထိလက်မှတ်အုပ်ကို ကန့်တော့ပွဲအတွင်း ထည့်ထားသည်။ ထိဖွင့်၍မပေါက်သည့်အခါကျမှ ထိလက်မှတ်အုပ်ကို ဖြေကြည့်ရာ ထိပ်နှစ်ဖက်မှ ထိလက်မှတ်နှစ်စောင်သာ အစစ်အမှန် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုကိစ္စမှာလည်း ဆရာတော်ကြီးပြောသည် ဆိုသော စကားကို ကြိုမပြောဘဲ အချိန်ကပ်ပြီးမှ ပြောသည်။ စဉ်းစားချိန်မှ သည်မှာလည်း တစ်နာရီခန့်သာဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းသည်ဟု မထင်ကြောင်း မိန်းကလေးကို သတိပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးစိတ်ပျက်သွားသည် ဆရာတော်ကြီး အမည်ကို ကြားရ၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြစ်မိကြောင်း ဤကဲ့သို့သော ဆရာတော်ကြီး၏ အမည်ကို

အသုံးမချသင့်ကြောင်း မိန်းကလေးက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပါသည်။

မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ထိဆိုင်ကြီးကိုဖုန်းဆက်မေးသည်။ ထိဆိုင်ကြီးက သူတို့ဆက်တာမဟုတ်ကြောင်း ဆိုင်ခွဲတစ်ခုခုက လုပ်တာဖြစ်မည် ထင်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ကိစ္စပျက်သွားပြီ။ မိန်းကလေးဖုန်းဆက်ပြန်ကြားခြင်းမပြုတော့ပါ။ ကိုယ်တိုင် လိမ်ညာခံရသည် မဟုတ်သေး၍လည်း ဘာမျှမလုပ်တော့ပါ။

ထိလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ သတိထားသင့်ပါသည်။ ကိုယ့်အမည်ကို သံ၍ လိမ်ညာရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်သည်။ မသိပါ။ မဟုတ်ပါဟုဆိုသော်လည်း ကိုယ့်အမည်နှင့် ဖွင့်ထားသောဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ထိထိုးပြီး ဖုန်းနံပါတ်နှင့် နာမည်ကို ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ထိလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်မှုရှိနေပါသည် မိမိတို့လုပ်ငန်းအမည်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြစ်နေသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ လုပ်ရာတွင် “နာမည်ကောင်း” ဆိုသည်မှာ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ မကျေနပ်၍ ပြဿနာကို အသေအချာဖော်ထုတ်သူ နှင့်ကြုံလျှင် ရှင်းရလင်းရဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ မိမိနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသောဆိုင်ခွဲများ မော်တော်ကားနှင့် လှည့်လည် ရောင်ချသူများကို အသိပေးသင့်သည်။ သတိပေးသင့်သည်။ မိမိ၏ နာမည် ကောင်းကို ကာကွယ်သင့်သည်။

လူအများ လိမ်ညာဘေးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ။

လယ်တွင်းသားစောချစ်